

<C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King W. - Warhammer 40000 4 - Vlčí břit.pdb>

PDB Name: Warhammer_40000-King-4-Vlci bri

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 4.6.2007

Modification Date: 4.6.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

William King
VLČÍ BŘIT
(WOLFBLADE)

Games Workshop, the Games Workshop logo and Warhammer are trademarks of Games Workshop Ltd., registered in the UK and other countries around the world. The Black Library and the Black Library logo are trademarks of Game Workshop Ltd.

Games Workshop, loga Games Workshop a Warhammer jsou ochranné známky Games Workshop Ltd., registrované ve Velké Británii a v jiných zemích světa. Black Library a logo Black Library jsou ochranné známky Games Workshop Ltd.

Copyright © 2003 Games Workshop Limited

All rights reserved

Translation © 2005 Games Workshop Limited,

přeložila Martin Novák

Cover illustration by Geoff Taylor

ISBN 80 - 7332 - 059- 2

Píše se 41. milénium. Po více než sto staletí sedí Císař nehybně na svém zlatém trůnu Země.

Je pánem lidstva z vůle bohů a pánem milionu světů
díky svým nevyčerpatelným armádám. Je hnijící mršinou,
která neviditelně hluboce strádá díky moci
Temného věku Technologie.
Je mrchožroutským pánem Impéria, pro něhož jsou denně
obětovány tisíce duší, aby nikdy opravdu nezemřel.

I ve stavu nesmrti Císař pokračuje ve své věčné bdělosti. Mocné válečné flotily křižují démony
nakažené miazma

warpu, jedinou cestu mezi vzdálenými hvězdami,
osvětlenou jen Astronomicanem, psychickou manifestací
Císařovy vůle. Jeho jménem vedou obrovské armády boje
na nespočetných světech. Nejskvělejší z vojáků jsou
Adeptus astartes, Hvězdná pěchota, biologicky upravení
superválečníci. Mají mnoho druhů ve zbrani - mezi jinými
i Imperiální gardu a obranné síly nespočetných planet,
neustále bdící inkvizici a technokněží Adeptus mechanicus.
Ale i přes toto obrovské množství je jich stěží dost,
aby mohli vzdorovat neustálé hrozbě vetřelců, kacířů,
mutantů - a jiných, mnohem horších tvorů.

Žít v takové době znamená být jedním z nesčíslných
miliard, smířit se se životem v nejkřutějším
a nejkrvavějším představitelném režimu. Toto jsou
příběhy z oněch časů. Zapomeňte na moc techniky a vědy,
protože ta je z větší části pro lidstvo navždy ztracena.
Zapomeňte na příslib pokroku a porozumění,
protože v děsivé temnotě budoucnosti není nic než válka.
Mezi hvězdami neexistuje smír, jen nekonečné krveprolití,
masakry a škodolibý smích žíznicích bohů.

PROLOG

Všude kolem panovalo mrtvolné ticho. Staré stromy se šedou kůrou a listy, dávno usmrčené
znečištěným ovzduším, vystupovaly ze stínu podobny strašidelným duchům. Ve vzduchu, který jej
obklopoval, cítil Ragnar ozbrojené muže na pochodu. Neměl strach. Byli to jeho muži, vázání přísahou
ho následovat a případně na jeho rozkaz i zemřít, bude-li to třeba. Zarazilo ho, jak mu jen mohlo něco
takového přijít na mysl. Mezi jeho muži nebudou tuto noc žádní mrtví - alespoň pokud tomu on bude
moci zabránit.

Podíval se na měkkou půdu pod svýma nohama. Pohyboval se velice potichu, nikoli však beze stop.
Na vině byla jeho těžká zbroj. Po týdnech bojů mezi troskami hesperidských úlů se konečně téměř
dostal do přírody. Téměř. Oblast, ve které se pohyboval, byla kdysi nejspíš parkem nebo lesním
palácem. Než došlo k povstání kultistů. Bývalo to místo potěchy, kam se bohatí přicházeli poučit o tom,
jak kdysi povrch jejich planety vypadal. Nyní to byla oblast smrti. Obrovský geodesický dóm se ocitl v
troskách a otrávenému vzduchu zdevastované planety tak nic nebránilo vniknout dovnitř. Všude se
povolovaly střepiny neprůstřelného skla, z nichž některé dosahovaly velikosti dospělého člověka.

Tuto noc se ve vzduchu vznášela podivná směsice pachů: hniloba mrtvých stromů, výtrusy rychle
rostoucích hub, které pokrývaly jejich kmeny, průmyslové toxiny, mdlý pach zvěře, která tudy před
nedávném prošla. S tím vším se mísil všudypřítomný zápach Chaosu, který po sobě zanechal, když
navždy opanoval zemský povrch; byl to zápach rozkladu, hustý, sladký a odporný.

Náhle si Ragnar uvědomil, že zná jeho zdroj. Některé ze stromů byly dosud živé - ty obalené houbami, ty nejsinalější, nejšedivější, ty které vypadaly ze všech nejzničeněji. Pochopil, že stromy nebyly parazity zabíjeny. Byly jimi měněny. Byly měněny v ně. Byl to ten jediný způsob, jak mohlo cokoli živého přežít v prostředí, které se tak náhle změnilo.

Z nějakého důvodu si vzpomněl na Gabriellu a Navigátory a pochmurně se usmál. Bylo to po řadě let poprvé, kdy mu taková myšlenka přišla na mysl. Zatřásl hlavou; musel se soustředit na úkol, který byl před ním. Tam někde v temné noci byli nepřátelé. Nepřátelé, kteří si velice přáli, aby on a jeho muži byli mrtví. A jejich jedinou obranou v tuto chvíli byla obezřetnost.

Ragnar nevěděl jistě, co se stalo na oběžné dráze, ale bylo to něco zlého. To poslední, co z komnetu zachytil, byl osamocený kódovaný signál o přiletu obrovské nepřátelské flotily. Pak vše utichlo. Jako by signál předznamenával zahájení nepřátelské ofenzívy. Kultisté za podpory těžkých zbraní a podivné magie zahájili masivní útok. Ragnar se snažil se svými muži udržet tak dlouho, jak jen to bylo možné. Od samého začátku si ale byl dobře vědom toho, že čelí pouze sekundárnímu útoku a že nakonec budou muset své pozice vyklidit.

Několikrát se pokusil spojit s ústředním velením, ale komnet přestal fungovat. Bylo v podstatě jedno, jestli tím byla vinna magie nebo nějaká klimatická anomálie. Neexistoval žádný způsob, jak by mohl své nadřízené informovat o tom, co se děje, a požádat o posily. Ale na to, aby věděl, že mu nikdo na pomoc nepřijde, stejně přístup na komnet nepotřeboval.

Z rachotu kanonády Titánů Chaosu a zvuků bitvy, které k němu přinášel vítr, pochopil vše, co potřeboval vědět. Nepřátelé zahájili těžkou ofenzívu po celé frontě. Jeho průzkumníci z Krvavého spáru přinesli informaci, že oddíly Imperiální gardy a Planetární jednotky, které bránily dva sousedící úseky fronty, byly zcela zničeny. Jeho muži spolu s místními rekruty, kteří je podporovali, byli nyní na samém hrotu útoku proti hlavním silám nepřátelských záloh. A brzy zůstanou odříznuti úplně.

Tváří v tvář drtivé přesile nezbývalo nic jiného než vydat příkaz k ústupu. Tento rozkaz nepatřil mezi jeho muže k oblíbeným. Pro jednotku Hvězdných vlků bylo největší ctí zemřít v bitvě. Vše, co jim bylo vlastní, jim bránilo ustupovat před nepřítelem.

Ragnar se zašklebil. Vlčí lord nepotřebuje, aby ho jeho lidé milovali, stačí, když ho budou poslouchat. A oni poslouchali. Jeho povinností ovšem nebylo bezúčelně mrhat životy. Byl zde, aby porazil nepřítele. Pokud to momentálně nebylo možné, musel si zachovat tolik sil, aby se jednoho dne mohl vrátit a svůj úkol dovést do konce. Drželi své pozice tak dlouho, jak to šlo. Umožnili tím ostatním spolubojovníkům, aby si mezi troskami velkého domu našli únikovou cestu, dokud k tomu ještě mají příležitost. Ve skutečnosti vydrželi odrážet nepřátelské útoky déle, než by dokázala desetkrát silnější jednotka.

Nebylo to jednoduché. Většinu času trávili v hlubokých bunkrech uprostřed sutí a s hlavami sehnutými přechávali těžkou kanonádu nepřátelského dělostřelectva. Přitom věděli, že jakmile palba utichne, přijde další útok. Možná ještě dříve, protože vojevůdci Temných bohů Chaosu nebrali ohledy na životy svých mužů. Potom vylézali ze svých skrýší, aby v rychlém sledu po sobě čelili několika zkušebním a jednomu masivnímu útoku, který se jim podařilo odrazit jen s vypětím všech sil. Když přišla noc, Ragnar pochopil, že nastal čas odejít. Vydal rozkazy k aktivaci nastražených pastí a pak sledoval, jak se oddíly postupně tiše ztrácejí ve tmě. Kdesi za jeho zády zůstávaly skryty zadní hlídky, které nepřítele sporadicky ostřelovaly a vytvářely tak dojem, že jednotka stále setrvává na svých pozicích.

Zajímalo by ho, jak těsně se smyčka kolem jejich hrdel utáhla. Pokud se kruh nepřátel kolem nich už uzavřel, jeho průzkumníci brzy narazí na nepřátelské hlídky. Měli jasný rozkaz mu takovou skutečnost okamžitě hlásit, přesto tu bylo riziko, že se synové Fenrisu zapletou do nějaké potyčky.

Vynaložil veškeré své úsilí, aby vysvětlil především Krvavým spárům, že na násilí teď není čas. Jedna jediná chyba mohla mít za následek likvidaci celé jednotky. Zdálo se, že všichni dobře chápou závažnost situace. Kdo ale mohl vědět, jak se zachovají uprostřed bitevního pole?

Ragnar se pokusil podobné pochmurné myšlenky zaplašit. Udělal všechno, co bylo v jeho silách, a běh dalších událostí už nemohl nijak ovlivnit. Bylo třeba soustředit se na věci, které ovlivnit mohl. Nadechl se nočního vzduchu. Zachytil pach svých spolubojovníků mísící se s něčím, z čeho mu přeběhl mráz po zádech - mor šílenství a smrti, který mu byl tak dobře znám. Cítil, jak se ho začíná zmocňovat neklid. Posedla jej touha rvát a ničit všechno kolem. Starosti ohledně průzkumníků se mu rázem vrátily. Jestliže i

v jeho letech měl nad ním zápach Chaosu takovou moc, co teprve mladí...

Nemá žádnou cenu si s tím lámal hlavu, pomyslel si. Byli vytrénováni právě tak dobře jako on sám. Věděli, co mají dělat. Musel se na ně zkrátka spolehnout.

Půda pod jeho nohama se zatřásla pod dopadem dalších vysoce účinných granátů. Instinktivně ztuhl a začal se rozhlížet po nějakém úkrytu. Tentokrát to bylo opravdu blízko. Všiml si ho snad nepřítel a podařilo se mu ho zaměřit? Konvenčními prostředky to bylo téměř nemožné, ale armády Chaosu se na ně neomezovaly. Měly k dispozici čaroděje, demony i věsteckou magii. Ragnar za svůj život viděl dostatek důkazů, aby o tom nepochyboval.

I jejich vlastní pozice byly pravděpodobně chráněny formulemi Runových kněží. Pak ale byly staré už několik dnů a tyhle věci mají tendenci selhávat právě v okamžiku, kdy je jich nejvíce zapotřebí. Ragnar v duchu odříkal rychlou modlitbu a přinutil se pokračovat. Jeho válečníci kolem něj se zachovali stejně. S mentalitou smečky, která byla Vlkům vlastní, instinktivně čekali na reakci svého vůdce. Nyní se opět dali do pohybu.

Krok za krokem kličkovali stínem obrovských pokřivených stromů, šedých duchů v šedé krajině, směrem k pochybnému útočišti. Ragnar si nebyl jist, zda nějaké útočiště ještě vůbec existuje. To, co mu hlásili zvědové, už nemusí být pravda. V bitvě se situace neustále mění; linie, které se zdály být pevné, mohou zmizet jako stopy v písku po příchodu přílivu. Možná už byli muži za jeho zády dostiženi postupující vlnou zla. Dokud se nedostane blíže, nemůže si být jistý ničím. Opět proklel bitvu, které zuřila nad jejich hlavami. Bez přístupu ke komnetu a pozorovacím orbitálním senzorům byli hluchí a slepí. Vlastně pouze doufal, že bitva nad jejich hlavami stále probíhá. Kdyby byla Imperiální flotila poražena, zůstali by zcela odříznuti. Všichni by vlastně už byli po smrti, jen by o tom ještě nevěděli.

Podíval se na oblohu, na podivné hvězdy, které prosvítaly mezi mraky. Nezvykle se třpytily a jiskřily, jejich světlo se prodíralo skrz závoj smogu. Některá z těch světel by mohly být lodě, pomyslel si. A některé z nich by dokonce dosud mohly pálit ze zbraní o nepředstavitelné síle po nepřátelích chráněných titánskou energií. To však byly pouze dohady. Nemohl dělat nic jiného než dívat se a doufat.

Jak rychle se situace mění, pomyslel si. Před týdnem se zdálo, že mají vše pevně v rukou. Jeho muži vyčistili většinu z okolních oblastí a byli přichystáni udeřit na samé srdce nepřitele - obrovskou citadelu, v níž sídlilo velitelství celého povstání.

Přilet neočekávaně silné nepřátelské flotily smetl veškeré pečlivé kalkulace do koše. Ragnar se pevně rozhodl, že nesmí propadnout zoufalství. Už byl v horších situacích. Několikrát se už ocitl v takové kaši, že v porovnání s ní mu tohle připadalo jako sváteční oslava. Přesto mu přišlo zvláštní, jak mu stávající nebezpečí připadá nicotné v porovnání s vybledlými vzpomínkami na své dřívější eskapády. Nezáleželo na tom, jak je člověk zkušený či jak dobrý má výcvik, vždycky se mohlo stát, že si ho najde nějaká zbloudilá kulka. Dokonce ani šance tisíc ku jedné se člověku po tisíci bitvách nezdá už tak zanedbatelná.

Kde se ty myšlenky berou? zeptal se sám sebe. Něco takového by se veliteli Imperiální pozemní jednotky nemělo stávat. Nebyl na takové úvahy zvyklý. A on byl na tom oproti normálním velitelům o to hůř, že svým pachem šířil svou náladu mezi smečku, čímž se jeho vlastní pocity ještě zintenzivňovaly.

Stal jsem se snad terčem nějakého zvláštního druhu útoku? zauvažoval. Byly ve vzduchu nějaké chemické látky, které nedokázaly zachytit ani jeho citlivé detektory a čich? Nebo to byla práce nějakého čaroděje? Ne všechna kouzla musela být nutně spojena s ohnivými koulemi a vyvoláváním pekelných démonů. Byl chráněn před zjevnými útoky a byl připraven duševně čelit přímému napadení. Ale v tomto případě se mohlo jednat o něco důmyslnějšího, o skrytý útok na jeho mysl. Začal odříkávat ochrannou modlitbu, pomalu, potichu.

Přestože si nebyl jistý, zda za tím byla útěcha, již našel ve slovech, která odříkával, nebo samotná síla modlitby, najednou se cítil znatelně lépe. Po boku se mu objevil seržant Urlec. V jeho pachu zřetelně rozeznával stopy zatrpklosti. Seržant s Ragnarem mezi čtyřma očima v mnohém nesouhlasil. Vládl mezi nimi permanentní spor a Ragnar si byl vědom jeho příčiny. Bylo jí napětí, které panovalo mezi mladším a starším Vlkem ohledně vůdcovství ve smečce. Tyto rozpory byly vlastní všem generacím Vlků od dávných věků První smečky.

Ragnar býval také takový a byl jenom zvědavý, kdy dojde k otevřenému souboji. Ještě si nezvykl na to, že o sobě v této situaci přemýšlí jako o starším. Vůdcem se stal v poměrně mladém věku, možná ještě

dřív než Urlec, ale to nic neměnilo na tom, jak se oba stavěli k současné situaci.

„Zvědové před námi hlásí nepřítele," oznámil mu Urlec. „Jsme odříznuti!"

„Opravdu to řekli, seržante?" opáčil Ragnar. Oba mluvili tak tiše, že jejich slova mohl zaslechnout jen jiný Hvězdný vlk, a to pouze za předpokladu, že by se ocitl v jejich těsné blízkosti. Urlekův pach nabral na ostrosti.

„Ne, lorde Ragnare," odsekl mladší Vlk nevraživě. „Jenom hlásili, že narazili na nepřítele."

„V tom případě neexistuje žádný důkaz o tom, že bychom už byli obklíčeni, seržante," řekl Ragnar. Cítil, jak se mu ježí vlasy na zátylku. „Jenom proto, že je před námi nepřítel, nemusíme být ještě nevyhnutelně odříznuti. Pošli napřed průzkumníky a přikáž jim, ať opatrně prozkoumají nepřátelské pozice. Mezitím přikáž zbytku smečky, aby zvolnila postup. Nechceme se dostat do noční přestřelky."

„Už se stalo," odpověděl Urlec s neskryvaným uspokojením. Ragnar pocítil nutkavou potřebu zavrčet. Samozřejmě že Urlec už všechny jeho příkazy dávno provedl. Byl schopný a zkušený. Proto ho Ragnar po smrti Vitulva povýšil. Jen by si přál, aby nebyl tak samolibý. V téhle situaci byl souboj vůle a důvtipu se svým nejbližším podřízeným to poslední, co potřeboval. Existovalo mnoho jiných, důležitějších věcí, které měl na starosti.

Ragnar se přinutil zklidnit svůj dech. Tohle byl jeho soukromý problém. Urlekova poštilost mohla být ale další překážkou na cestě k záchraně Ragnarovy jednotky. O seržanta se postará později, prozatím se bude muset s jeho přítomností a postojem smířit.

„Velmi dobře," řekl. Samozřejmě si uvědomoval, že Urlec pozná jeho rozpoložení z jeho pachu. Ještě jednou se zamyslel nad možností, že se stal obětí mentálního útoku. Možná se jednalo o víc než o instinktivní nepřátelství, možná to byla práce nepřátelského čaroděje. Ragnar si v duchu přál, aby tady byl bratr Hrothgar, který byl nadán všeteckými schopnostmi. Stejně dobře si ale mohl přát, aby ho flotila odvezla na Měsíc. Hrothgar byl před několika dny povolán na velitelství a od té doby o něm neslyšel. Škoda. Možná by teď dokázal zjistit, co se kolem děje.

Když Ragnar se seržantem začali narážet na skupinky Vlků skrývajících se dole, zpomalili. Alespoň že jeho muži začali brát situaci konečně vážně. Věděli, že potenciální zkáza číhá před nimi právě tak jako za jejich zády. Procházel mezi nimi jako mlčenlivý stín. Přestože byl mohutnější než Urlec, způsoboval daleko méně hluku. Chtěl se dostat co nejbližší k přední linii a vyzvědět co nejvíce o stávající situaci přímo od průzkumníků.

V duchu zvažoval jejich vyhlídky. Boj v tomto terénu měl jednu výhodu - dobře ho znal. Během minulých týdnů se několikrát osobně vydal na obhlídku, aby se důkladně seznámil s okolím. Chtěl být připravený na všechny možnosti bez ohledu na to, jak nereálné se v danou chvíli zdály. Věděl, že terén je plný svahů, proláclin a vyvýšenin, které skýtaly vhodný kryt při obraně i útoku. Skutečnost, že kopce byly uměle vytvořené, nehrála žádnou roli - vypadaly stejně skutečně jako kopce na jeho rodné planetě Fenrisu. Věděl, že se parkem táhnou dvě klikatá údolí podobná kaňonům, která byla plná umělých pramenů a vodopádů.

Teď zrovna procházeli podél stěny jednoho z oněch údolí a využívali jí jako vhodného krytu. Po protější svahu se pohybovaly boční hlídky, které sledovaly oba hřebeny, odkud by nepřítel mohl znenadání zaútočit. Byla to ta nejsnazší ústupová cesta. Pro nepřítele obeznámeného s terénem však také nejpravděpodobnější. Ragnar se pro ni rozhodl proto, že potřebovali postupovat rychle a nenápadně a důvěřoval schopnosti svých mužů držet se z dohledu nepřítele. Doufal, že se jeho důvěra neukáže jako lichá.

Ale proč ty neustálé pochyby? zeptal se sám sebe. Odpověď znal. Nebyly důsledkem žádného psychického útoku, nýbrž toho, co se dělo kolem. Když vítězíte, je snadné věřit sobě i svým mužům. Je to však mnohem složitější, když se od vás štěstí začne odvracet. Nedomníval se, že je pouhá náhoda, že Urlekovy provokace začaly právě v okamžiku, kdy se všechno začalo obracet proti nim. Pokládal to za přirozené, ale přesto se mu to ani trochu nelíbilo.

Zvykni si na to, pomyslel si. Pokaždé nemůžeš být na vítězné straně. Dokonce ani v případě, že představuješ Impérium.

Mezi lidskými vojsky byl oblíbený vtip o tom, že Impérium vždy zvítězí, i kdyby to mělo trvat tisíc let. Jednotlivci, regimenty, armády mohly být obětovány v sebevražedných a řeznických kampaních, ale

císařské síly nakonec vždycky dosáhnou triumfu - musely, byly příliš početné, než aby tomu bylo jinak.

Ve skrytu duše byl přesvědčen o tom, že to je pouhá domýšlivost. Při pohledu z úhlu obrovských kosmických měřítek bylo Impérium i přes svou desetitisíciletou historii relativně mladé. V dobách, kdy na své jediné planetě lidstvo teprve začínalo vzhlížet ze svých jeskyní ke hvězdám, existovalo už ve vesmíru mnoho prastarých ras. Sám Ragnar spatřil zbytky civilizací, které kdysi ovládaly tolik světů jako lidstvo nyní a které pravděpodobně byly mnohem mocnější. „Pohlédni na mé dílo, ty mocný, a zoufej,“ říkala slova na podstavci poražené sochy na jakési vzdálené pouštní planetě. Vztyčili ji lidé v dobách dávno zaniklého Temného věku Technologie, ale onen sentiment, který z nápisu číšel, se mohl hodit na jakoukoli ze zaniklých ras, které vesmíru panovaly před příchodem člověka.

Přinutil se soustředit svou mysl na úkol, který měl před sebou, a prodral se do krytu v čele své ustupující jednotky. Musel počkat na návrat průzkumníků. Urlec si dřepel vedle něho a také čekal. Stále se tvářil vyzývavě, ale mlčel. Ragnar si pomyslel, zda nejsou pochyby toho muže ohledně jeho osoby oprávněné. Sám váhal a nebylo tedy divu, že když Urlec vycítil jeho slabost, chce ji využít. Patřilo to k vlčí přirozenosti.

Zachytil pach vracejících se zvědů. Oni naopak zachytili Ragnarův a zamířili přímo k němu. Přestože byla tma, pohybovali se naprosto jistě. Rychle, sebevědomě a plní touhy po krvi, která byla Hvězdným vlkům vlastní.

„Co jste viděli?“ zeptal se.

„Před námi je nepřítel, lorde. S pomocí dvou setnin kacířů se jim podařilo odříznout nám cestu. Někteří z Tisíce synů jsou tam taky, v jejich čele. Rozmístili hlídky a chystají zlá kouzla. Celé to místo jimi smrdí.“

To nezni dobře, pomyslel si Ragnar. S využitím rychlosti a překvapení by nebylo složité proniknout přes jednotku obyčejných pěšáků, ale jednotka Tisíc synů patřila k Hvězdné pěchotě, stejně jako jeho muži. Ne - to nebyla pravda, v mnoha důležitých věcech se lišili. Tisíc synů byli Hvězdní pěšáci, kteří zradili Impérium na úsvitu jeho historie a zaprodali se do služeb Temných bohů Chaosu. Byli vlákáni do pastí lstivou magií boha démonů Tzeentche a propadli studiu jeho temných kouzel. Byli prastaří a skrz naskrz prosáklí tím nejniternějším a nejzákeřnějším zlem. Kromě toho to byli smrtící válečníci. Ragnar se s nimi setkal už bezpočtukrát. Zdálo se, jako by mu neustále křížili cestu. Některá z těch setkání značně ovlivnila běh jeho života.

„Ještě něco?“ zeptal se.

„V jejich linii jsou mezery. Nemám tušení, jestli o nich nevědí nebo jestli to má být past,“ odpověděl zvěd. Na zemi nakreslil mapu, která přes svoje nejasné obrysy byla zřetelná díky pachové stopě, kterou po sobě zanechal jeho prst. „Tady a tady jsou mezery, které jejich hlídky nekontrolují. Mohl jsem se mezi nimi proplížit, aniž by si mne kdokoli všiml.“

„Pokud tam ovšem nenastraží nějaká kouzla, která by naše přítomnost spustila.“

„To mě taky napadlo, Vlčí lorde,“ přisvědčil průzkumník.

Ragnar pečlivě zvážil průzkumníkova slova. Nezáleželo na tom, jestli to byla past, nebo ne. Věděli přece, že se nacházejí mezi kladivem a kováldinou. Nemohli vyčkávat na místě, protože za svítání by byli odhaleni. Nemohli se vrátit zpět na staré pozice, protože ty budou co nevidět dobytý. Nezbyvalo než proniknout skrz jednu z těch mezer a pokusit se dostat do bezpečí vlastních řad.

„Horovi otroci,“ otázal se Ragnar. „Hledí naším směrem, nebo směrem k regimentům Gardy?“

„Zdá se, že je zajímáme hlavně my, můj pane.“

To mne nepřekvapuje, pomyslel si Ragnar. Až se vydají na pochod, nechtějí mít za svými zády opevnění plné Hvězdných vlků. Dali by tak svému nepříteli šanci na průlom nebo sabotování dodávkových tras. Pokud to bude v jejich silách, budou se chtít Hvězdných vlků zbavit.

„Bylo to zvláštní, můj pane. Nevím o těchhle věcech skoro nic, ale cítil jsem, že soustředili svou magii naším směrem. Přinejmenším jejich čarodějná světla jím plápolala.“

„Myslím, že kdyby nás zaměřovali, už bychom to věděli,“ odpověděl Ragnar. Docela ho překvapilo, když Urlec i průzkumník souhlasně přikývli.

„Ať už připravují jakékoli zlo, není pochyb o tom, že je namířeno proti našim bývalým pozicím.“ Ze kterých jsme se stáhli za pět minut dvanáct, pomyslel si Ragnar. V duchu blahorečil Russovi za to, že zadní hlídky už měly čas opustit opěrné body. Ať už oddíl Tisíce synů plánoval cokoli, nebude to nic

příjemného, tím si byl naprosto jistý.

Zamyslel se nad pesimismem ve svých myšlenkách. Konečně to pochopil: byl to účinek zlé magie, v jejíž blízkosti se ocitli. Proud negativní energie, která do racionálního, reálného světa prosakovala díky moci temných kouzel a ovlivňovala náladu všeho živého ve svém dosahu. Někdy tak lstivě, že si toho dotyční nevšimli, dokud nebylo příliš pozdě. To zjištění pozvedlo Ragnarovi náladu. Když víte, proti čemu bojujete, můžete tomu vzdorovat mnohem lépe.

Pak mu na mysli vytanula další otázka. Jestliže i zde byl ten nepříjemný pocit tak intenzivní, jaký by asi byl v opuštěných opěrných bodech? Nepochybně mnohem intenzivnější.

„Kolik členů Tisíce synů jste viděli?“ zeptal se.

„Napočítal jsem jich dvanáct, lorde, ale může jich tam být i více.“

„To není mnoho,“ konstatoval Ragnar, „pro úplnou jednotku Hvězdných vlků.“

Pokud by mágové byli ponořeni do svých rituálů natolik, že by nesledovali okolí, naskýtala se skvělá šance zasadit nepříteli těžký úder dříve, než by si to vůbec uvědomil.

Jak rychle se věci mění, pomyslel si opět Ragnar. V jednu chvíli se cítil poražen, a krátce nato už plánuje překvapivý útok. Vrtkavá je válečná štěstěna.

„Potřebujeme vědět, kde přesně se ti parchanti z Magnusova rodu nacházejí,“ řekl. Cítil, že průzkumník i Urlek mu věnují plnou pozornost. „Chci, aby do svítání byli všichni mrtví.“

Souhlas z nich doslova čísel, přestože se seržant tvářil poněkud zdráhavě. „Zjistíte přesně jejich pozice. Urleku, informuj smečku. Až dám signál, připomeňme těm prokletým uctívacům Chaosu vyhlazení Prospera.“

Oba muži současně přikývli a vydali se splnit rozkaz. Ragnar začal zvažovat možnosti. Pokud by členové Tisíce synů byli zabráněni do svých odporných rituálů, mohli by jeho muži mít navrch. Museli zničit mágy, nalézt v nepřátelských řadách místo, kde jim bude kladen nejmenší odpor, a prorazit ke svým. Pokud jim bude přát štěstí, podaří se jim přerušit temný rituál a vrátit se zpět do vlastních linií. Když ne, vezmou s sebou do pekla co nejvíc té zatracené sebranky.

Rozhodl se správně? Možná by bylo lépe pokusit se proniknout nepřátelskými řadami nepozorovaně. Ne, zavrtěl hlavou. Ne, tohle není statečný způsob - způsob hodný Hvězdných vlků. Bylo zřejmé, že protivník neví, kde přesně se v tuhle chvíli nacházejí. Moment překvapení je příliš cennou výhodou, než aby se jí jen tak vzdal. Čekání na návrat průzkumníků se zdálo být nekonečné. Úsvit se blížil každou minutou. Každým úderem srdce se zvyšovala pravděpodobnost, že budou objeveni. Ragnar se snažil uvolnit, čekat a nemyslet na věci, na které neměl žádný vliv. S láskou si prohlížel a kontroloval své zbraně. Byl to rituál, který mu pomáhal uklidnit se. Nikdy ho nezklamal. Prstem přešel po jílci svého ledového ostří, které mu připomínalo Gabriellu a Navigátory a jeho dávný pobyt na ústřední planetě Terře.

Na okamžik nechal svou mysl unášet dávnými vzpomínkami. Ze zamyšlení ho vytrhl návrat průzkumníků. „Dvanáct, Vlčí lorde, jsem si tím jistý. Pokud se nepletu, vytvářejí jejich pozice jakýsi podivný obrazec. Proskakují mezi nimi plameny čarodějných ohňů a něco nesrozumitelně mumlají.“

Ragnar přikývl a začal udílet rozkazy, které měli průzkumníci předat velitelům jednotlivých oddílů. V danou chvíli nemělo smysl používat komnet, ani pro lokální účely. Nepřítel jej mohl odposlouchávat. Rozkazy se budou muset předat tmou starými dobrými způsoby, zrakem, zvukem a pachem. Nasál nosem vzduch. Zřetelně cítil změnu v pachu smečky. Rozkazy byly předány, muži se připravovali k útoku. V duchu viděl, jak se blíží ke všem třinácti vytyčeným bodům. Náhle se nad jejich hlavami objevil záblesk světla. Nebyl tak jasný jako světlice, ale přesto dostatečně intenzivní. Ragnar poznal jeho zdroj. Byly jím ochranné štíty lodě, které se přetížily a jejíž jádro explodovalo. Vysoko nad jejich hlavami právě byla zničena loď plná mužů. Dal by cokoli za to vědět, či byla. Bezvýznamné, řekl si. Soustřed' se na to, co máš před sebou.

Bojovníci z jeho gardy mu byli nablízku. Byli ti nejlepší z nejlepších. Sám se postavil přímo do čela útoku, neboť si byl dobře vědom, že na tom, jestli přežije, teď příliš nezáleží. Udělal všechno, co bylo v jeho silách. Teď mu stejně jako ostatním zbývalo pouze bojovat, nebo zemřít.

Rychle a potichu se plazili tmou, vyhýbajíce se poplašeným zařízením a drátům nastražených výbušnin. Většina mužů by si jich ani nevšimla, ale Ragnarovi a jeho válečníkům zápach Chaosu zřetelně

prozrazoval jejich rozmístění. Náhle si Ragnar přímo před sebou, mezerou v podrostu, všiml jakéhosi zářícího předmětu. Zastavil se a zvedl ruku. Jeho muži okamžitě strnuli.

Rychle, ale důkladně si podivný objekt prohlédl. Byla to vysoká, bledá hůl ze zažloutlých kostí, spojených k sobě. Na jejím vrcholku byla naražena lebka, která by se podobala koňské, nebýt rohů a téměř lidského výrazu. Lebka matně svítila a co chvíli z ní vyšlehly ohnivé záblesky, nepochybně spojující místa, kde stály další podobné hole. Na kostech bylo zřetelně vidět karmínově žhnoucí runy. Samotná hůl měla kolem sebe auru moci, ale Ragnarovu pozornost zcela upoutalo to, co zahlédl poblíž.

Viděl vysokého muže v zářící zbroji podobající se starodávnému ochrannému brnění, které užíval sám Ragnar. Každý centimetr byl popsán runami podobnými těm, které zdobily hůl, případně malými hlavami démonů z litého železa, které se zcela samovolně pohybovaly a pomrkávaly. Válečník měl ruce doširoka rozpražené a Ragnarův ostrý sluch zachytil slova jakési starodávne formule, pronášené v jazyce démonů.

Muž byl obklopen uctívači Chaosu. Všichni byli obyčejní lidé, přestože někteří z nich byli poznamenáni mutací. Měli na sobě záplatovanou zbroj, která kdysi, za lepších časů, patřovala Planetárnímu vojsku. Byli vyzábílí a čišela z nich směs strachu a euforie; jejich zbraně však budily respekt. Jejich vůdce s nárameníky poručíka vypadal, jako by měl vůči mágovi Chaosu nějaké připomínky, ale strach mu nedovoľoval je vyslovit. Nepřátelští bojovníci byli vyšší než normální lidé, jakými byli Ragnar a jeho smečka. Mág téměř nepostřehnutelně zvýšil hlas, slova se z něj nyní jenom hrnula, jako kdyby se blížil temnému vrcholu. Vzduch se naplnil podivným zápachem přítomnosti něčeho zlého a Ragnara se začínal zmocňovat strach.

Neměl nejmenší tušení, jaký rituál před ním právě probíhal, ale byl nejvyšší čas, aby jej přerušil. Vyskočil na nohy a bez otálení po mágovi vystřelil. Paprsek ho zasáhl do zdobené zbroje a okamžitě jej srazil k zemi. Ragnar měl pocit, že po stisku spouště zahlédl kolem brnění slabou zář klikatého blesku, ale nenechal se tím znepokojit.

„Vpřed!“ zavelel a ukázal taseným ledovým břitem kupředu. Muži z jeho gardy se rozběhli. Po celé šíři útoku slyšel sporadickou palbu z bolterů, jak se ostatní oddíly rovněž vrhaly na své protivníky.

Ragnar vydal válečné zavýtky, které mu klenba korun stromů vrátila se stonásobnou intenzitou. Vyřítíl se z křoví a vrhl se po nejbližším z nepřátel. Jediným mocným rozmachem mu oddělil hlavu od těla. Dalším skokem už byl uprostřed vyznavačů Chaosu. Divoce se kolem sebe oháněl svým mečem a s každou ranou poslal do pekla další prohnílou duši, aby pozdravila svého temného pána.

Jeho muži si počínali stejně. Vyřítíli se z lesního podrostu jako divoký příval a kosili nepřátele, jako by to byly jenom děti ozbrojené dřevěnými meči. Zpočátku to ani nebyl boj, ale jednostranný masakr. Ragnar viděl, jak se nepřátelský poručík snaží donutit své muže, aby zůstali na svých pozicích. Střelou z bolteru mu vyrazil mozek z hlavy a učinil tak jeho pokusům o zorganizování obrany navždy přítrž.

„A, mohlo mě napadnout, že se tady ukážou bájní Vlci a všechno nám překazí,“ donesl se k Ragnarovým uším libý, posměšný hlas, který se ozýval odněkud z bitevního pole. „To byl vždycky váš styl.“

Ragnar se ohlédl a spatřil válečníka Chaosu, jak se zvedá ze země s taseným, temně žhnoucím runovým mečem v ruce. Máchl jím a k zemi padl Rudý Erik, jeden z členů Ragnarovy gardy. Čepel meče projela jeho zbrojí, jako kdyby na sobě žádnou neměl.

Byl to ohromující čin, protože Erik byl skvělý bojovník s nemalými zkušenostmi. Další úder nepřátelského válečníka přesekl Urlekův rotomeč. Vzápětí válečník obrněnou pěstí srazil seržanta k zemi. Stanul nad ním připravený zasadit smrtící úder. „Myslím, že bych ti měl poděkovat za přerušení únavného rituálu a za příležitost obětovat svému ochránci pár duší. Jistě máte mnohem větší hodnotu než ti ukňouraní obránci téhle ubohé planety. Ačkoli, popravdě řečeno, to zase tolik neznamená.“

Ragnar se otočil, vrhl se proti válečníkovi Chaosu a vlastním mečem srazil jeho rozmáchlý úder stranou. „Nezajímá mě, co si myslíš,“ řekl. „Nezajímá mě, co si myslí tvůj pán. Chci jenom, abys chcipl.“

„Nezapřeš v sobě aroganci Vlka! Stejně se ale nemůžeš měřit s velkým mágem Karamanthem,“ odsekl válečník. Jeho řeč v sobě měla nádech dramatickosti, s jakým se člověk setkává u herců, a zjevně očekával, že jeho slova soka ohromí. I kdyby ho však Ragnar znal, nedopřál by mu to potěšení.

„Jaká škoda, že se tvá síla nevyrovná tvému přebujelému egu.“ Jejich meče se střetly ve spršce jisker. Rudé runy začaly žhnout. Utkali se přímo nad tělem seržanta, který dosud ležel otřesený na zemi.

„Že ne?“ vysmíval se Karamanthos. „Možná jsi ty, kdo nemá dost sil.“

Ragnarova zbraň sjela po čepeli runového meče s hrozivým skřipěním kovu o kov. Když narazil na jilec, obě zbraně se do sebe zaklínily. Dva mocní bojovníci teď stáli tváří v tvář, síly na okamžik vyrovnané. Ragnar si všiml podivného zápachu ozónu mísícího se s pachem rozžhaveného kovu, který vycházel zpod masky jeho soka. Kdo ví, co se pod tím brněním skrývá, pomyslel si. Byl si jistý, že to není nic, co by se alespoň vzdáleně podobalo člověku. Jeho svaly ho začínaly bolet od napětí. Možná ten výtvor magie nemá žádné šlachy a svaly, které by ho mohly bolet. Možná má dokonce neumdlévající sílu démona.

„Je to tak, kamaráde, nemáš,“ zasmál se válečník Chaosu a pokusil se uvolnit zbraň. Ragnar mu však nepovolil ani o píď. Jeho pravidelný dech se zrychlil. Jeho soupeř pravděpodobně změnil názor na sílu Vlčího lorda a začal něco mumlat - nepochybně zaklínadlo. Ragnar silou vůle vysunul drápy ze svých bot. Ustoupil o krok dozadu a ohnal se nohou po svém sokovi. Podařilo se mu zasáhnout ho zezadu pod koleno, do místa, kde se stýkaly stehenní a lýtkový chránič zbroje válečníka Chaosu. Cítil, jak čepele zajely do masa a Karamanthos se zapotácel dozadu. Ragnar využil příležitosti, která se mu tak naskytla, vrhl se vpřed, těsně se vyhnul protivníkovu meči a vrazil svou vlastní čepel hluboko do nepřítelova krku. Nesrozumitelné mumlání rázem utichlo.

Z místa, kam tělo dopadlo, se zvedl roj jisker a vylétl k noční obloze, doprovázený odporným zápachem taveného kovu, koroze a hniloby. Z těla unikl oblak kouře, horký jako pára nad hrncem, ale daleko nechutnější. Vypadalo to, jako kdyby duše nějakého dávného čaroděje opouštěla hostitelské tělo. Ragnar se po mraku ohnal mečem, ale čepel jím projela jako máslem a pára se začala rozplývat. Vzápětí se však opět shlukla a zamířila k holi s lebkou.

Ragnar vzdorovitě zavyl a sekl po holi. Na okamžik se zdálo, že zesklivatělá kost, výsledek neznámé magie, jeho čepeli odolá, ale pak se přece jenom zlomila. Její svit rázem pohasl. Ohnivé paprsky zmizely beze stopy, jako kdyby nikdy neexistovaly. Z mnoha míst se k Ragnarovým uším donesly výkřiky podobné kvílení duší ztracených v očištění. Usoudil, že zničení ohniska tohoto rituálu nemělo na zúčastněné čaroděje právě blahodárný vliv. Necítil žádnou lítost. Ti, kteří obcovali s temnými silami, dostali jen to, co si zasloužili.

Vší silou dupl na světélkující lebku a rozdrtil ji na kusy. Nepříjemný pocit z přítomnosti temných sil byl rázem pryč. Vítězně zavyl a jeho muži se k němu přidali. Pak se s novou silou vrhl do zmateného houfu uctíváčů Chaosu. Hnal je před sebou podoben hrdinovi z dávné pověsti, který byl právě znovu vypuštěn na svět. Jeho muži ho následovali k vítězství. Triumfální vytí, které se kolem rozléhalo, prozrazovalo, že Vlci zvítězili.

Ragnar seděl v hlavním táboře imperiálních sil. Jejich vojska utrpěla značné ztráty, ale už se znovu formovala a byla připravena zahnat uctíváče Chaosu zpátky. Komnet byl obnoven. Zdálo se, že nepřátelská flotila byla odražena a odpor posil, které dopravila na povrch planety, začínal ochabovat. Ragnarovi muži byli utábořeni níže a bezstarostně se spolu bavili. Ztráty byly milosrdně nízké, ale stále ještě nic nevěděli o zadním voji, který se dosud neohlásil.

Ragnar věděl, že bude muset poslat jednotku, aby se po nich poohlédla, ale teď ještě ne. Podpurná palba imperiálního dělostřelectva ještě pustošila zem kolem. Brzy požádá o několik Hromových jestřábů a zahájí pátrání. Buď najde své muže, nebo posbírá jejich genetické štěpy a vrátí je kapitule. Takový byl zákon Vlků.

Ragnar si natáhl nohy a snažil se odpočívat, dokud mohl. Další bitva na sebe nenechá dlouho čekat. Zachytil pach blížícího se Urleka a zvedl hlavu zvědav, co bude chtít seržant tentokrát. Urlec se na něho rozpačitě usmál a řekl: „Chtěl bych vám poděkovat za záchranu svého života, Vlčí lorde.“

„To nestojí za řeč, seržante. Ty bys pro mne udělal totéž.“

„To si nemyslím, pane. Pochybuji, že bych dokázal přemoci válečníka Chaosu.“

„Snad ne dnes, Urleku, ale naučíš se to.“

„Pochybuji, že by se mi to mohlo kdy podařit. On byl vůdcem uctíváčů Chaosu. Nikdo jiný nezpůsobil našim mužům tolik problémů. Nikdy jsem neviděl nikoho tak rychlého a silného, jako jste vy, můj pane. A jeho čepel byla stvořena zlou magií! Žádná obyčejná zbraň by proti ní neobstála. Vlastně mě udivuje,

že ta vaše ano."

Ragnar pohlédl na čepel svého meče. „Mě ne," řekl.

Urlec zíral na meč, jako kdyby ho viděl poprvé v životě. Samozřejmě o něm slyšel, ale slyšet o něm a vidět jej v boji byly dvě zcela odlišné věci.

„Je to kouzelná zbraň," řekl nakonec. „A žádná kovárna na Fenrisu by ji nedokázala vyrobit."

„Máš pravdu," odpověděl Ragnar.

„Jak jste k ní tedy přišel?" zeptal se seržant.

„Byl to dar," odpověděl.

„Pak to byl dar hodný primarchy," řekl Urlec.

„A přesto jsem jej od primarchy nedostal."

„A od koho tedy, pane? A proč by někdo dával takovou věc darem?"

„Od ženy, které jsem zachránil život, přestože mne to něco stálo. Je to dlouhý příběh," řekl Ragnar a upřeně přitom zkoumal pozici slunce. „A teď na něj není čas."

Když ale Urlec odešel, nemohl si pomoci, aby si na celý příběh nezavzpomínal.

JEDNA

„U Russa, nemohu uvěřit tomu, co ti to zatraceně provedli," řekl Sven. Na své tupé, poctivé, ale nijak hezké tváři měl rozhněvaný výraz. Udeřil se pěstí své nové protězy do dlaně druhé, lidské ruky.

„Existují miliony důvodů, proč by měla být tvoje hlava naražena na špičku kopí: domýšlivost, šerednost a tvůj naprostý nedostatek charismatu a smyslu pro hrdinství, ale tohle je prostě blbost!"

„Děkuji ti, můj vlčí bratře," řekl Ragnar. „Tvá podpora mne dojíká."

Pokusil se o úsměv. Byl rád, že vidí svého starého přítele, a ještě radši byl, že se zotavil z rány zasazené pekelným mečem, kterou utržil během bitvy proti Tisíci synům. Tentokrát však nemohl použít svůj obvyklý lehký tón - bylo to příliš vážné. Měl velké, velké problémy. Shromáždění Vlčích lordů sotva mohlo znamenat něco jiného. Skutečnost, že se všichni Vlčí lordi, kteří byli v danou chvíli na Garmu, sešli, aby prodiskutovali jeho osud, jasně naznačovala závažnost celé situace.

Stejně jako to, že zatímco ostatní jeho spolubojovníci zbavovali planetu zbývajících kacírů, on měl domácí vězení ve své cele. Sven byl jeho první návštěvou po mnoha dnech. Navštívil ho už dříve během krátké přestávky v probíhající akci. Ragnara sice nehlídaly žádné stráže, ale návštěvy této části chrámového komplexu se příliš nedoporučovaly.

„Chtěl jsem říct, co na tom záleží, jestli jsi ztratil Russovo kopí," pokračoval Sven. „Udělal jsi to s těmi nejlepšími zatracenými úmysly, tím jsem si jistý."

„To není věc, o které by se mělo vtipkovat, Svene." To je velice umírněné vyjádření, pomyslel si Ragnar. Russovo kopí byla snad nejsvatější ze všech svatých relikvií Hvězdných vlků. Byla to mýtická zbraň, kterou s sebou nosil legendární zakladatel kapituly do bitev na samém úsvitu Impéria. Jeho pomocí primarcha vyhladil nestvůry a demony a zachránil tak celé světy. Říkalo se, že se jednou vrátí a přijde si pro své kopí právě do tohoto chrámu. No, nejspíš ho čeká nemilé překvapení, pomyslel si Ragnar. „To, co říkáš se hodně blíží rouhání."

„Jsem si jistý, že kdyby starý dobrý Leman Russ poslouchal náš rozhovor, souhlasil by se mnou."

„Jak si tím můžeš být jistý, bratře Svene?" ozval se přísný hlas z druhého konce místnosti. „Obrací se snad na tebe tajně duše našeho primarchy, když potřebuje znát názor opravdu mimořádného tupce? Pokud tomu tak je, možná by ses o to měl podělit se svými bojovými bratry? Budou potěšeni, až se dozví, že se mezi nimi nachází takový věštec."

Ragnar i Sven se ohlédl. Jaké bylo jejich překvapení, když zjistili, že do místnosti nepozorovaně vstoupil Ranek, Vlčí kněz. To, že se k nim přiblížil, aniž by to jejich nadpřirozeně vyvinuté smysly zaznamenaly, vypovídalo o jeho schopnostech mnohé. Musel se sem dostat ventilací, pomyslel si Ragnar a podíval se směrem, odkud přicházel recyklovaný vzduch. Buď to tak, nebo jsme byli příliš zabráni do našeho rozhovoru, než abychom si ho všimli. Což je pravděpodobnější vysvětlení, usoudil nakonec.

Ragnar si starce bedlivě prohlížel. Byl obrovský a vypadal divoce a ponuře. Tesáky, které mu vystupovaly zpod horního rtu, se podobaly klům. Jeho vlasy byly tak šedivé, že byly téměř bílé. Ale oči měl tak bystré a pronikavé, že připomínaly chladnou modř ledovcové vody u pobřeží Asaheimu. Jeho obočí bylo nezvykle husté, zatímco vous měl dlouhý a jemný. Kolik času uplynulo od chvíle, kdy ho Ragnar poprvé spatřil na cestě k ostrovům Železných pánů?

Celý život, zněla jednoduchá odpověď, bez ohledu na to, kolik standardních císařských let to čítalo. V těch dobách byl jeho otec ještě naživu a velel vlastní dračí lodi. Jeho lidé - Hromové pěsti - tvořili stále jediný soudržný klan. Smrtihlavové je v té době ještě nevraždili ani nezotročovali. Stalo se tak ještě předtím, než zemřel a znovu se zrodil, v dobách, kdy konec jeho vlastního vesmíru představovaly šedá, bouřlivá obloha a olověné moře jeho domova, planety Fenris. Ještě dříve, než se dozvěděl, jak veliký vesmír ve skutečnosti je, jak podivný a nebezpečný.

Stalo se tak předtím, než se stal Hvězdným vlkem, jedním z legie geneticky upravených válečníků, kteří bojovali za Impérium v jeho galaktických válkách. Předtím, než podstoupil svou první bitvu s muži, netvory a démony Chaosu Předtím, než se dozvěděl, jak vypadá ork se zelenou kůží.

„No, Svene? Nechceš mne zasvětit do tajemství své nové víry? Jako Vlčí kněz bych byl poctěn, pokud by ses rozhodl se mnou podělit o svou moudrost.“

Sven byl na rozpacích. V celém vesmíru bylo velmi málo věcí, které ho dokázaly do takového stavu přivést, ale tento stařec k nim rozhodně patřil.

„Jsem si jistý, že Sven svými slovy nic zlého nemyslel,“ řekl Ragnar.

„Aha,“ opáčil Ranek. „Takže ty jsi prorokův mluvčí, co, Ragnare? On teď mluví pouze skrze tebe, že? Je tak povýšen nad námi, obyčejnými smrtelníky, že na nás nechce plýtvat slovy.“

„Tak jsem to nemyslel,“ namítl Ragnar.

„V tom případě drž jazyk za zuby!“ vyzval ho Ranek. „Způsobil sis už tak dost velké potíže, než abys je svým jazykem ještě zvětšoval. Teď odsud zmiz, Svene!“

Sven se zkroušeně odplížil k východu. Když procházel dveřmi, oslovil ho Ranek ještě jednou, tentokrát laskavěji.

„Budiž ti ku cti, že jsi sem přišel, hochu. Ale nepomohlo by ti, kdyby se o tvé návštěvě dozvěděli Vlčí lordi.“

Sven chápavě přikývl a pak se vytratil ven. Ragnar začal jeho odchodu okamžitě litovat. Nyní musel sám čelit knězovým přísným očím. Starý muž ho obešel, prohlíží si jej pečlivě ze všech úhlů, jako kdyby se jednalo o hádanku, kterou by mohl při dostatečném soustředění rozluštit. Ragnar se ani nepohnul. Byl odhodlán nedát na sobě znát nervozitu, přestože ji z něho Ranek pravděpodobně stejně cítil.

„No, hochu,“ prohlásil konečně Ranek, „není pochyb, že jsi způsobil pořádný zmatek.“

„To nebylo mým úmyslem,“ opáčil Ragnar.

„A co tedy bylo tvým úmyslem, když jsi vrhl Russovo kopí do chřtánu Chaosu?“

„Snažil jsem se zabránit příchodu primarchy Magnuse skrze pekelnou bránu, kterou stvořil ve svém chrámu na této planetě. Chtěl jsem zabránit vzkříšení Tisíce synů a zničení naší kapituly. Jsem přesvědčen, že v tom jsem uspěl.“

„Ano hochu, já vím, že tomu věříš. Otázkou je, zda to je pravda. Magnus je mocný čaroděj, pravděpodobně ten nejmocnější, který kdy žil. Mohl tu myšlenku vložit do tvého mozku. Stejně jako všechny ostatní.“

„To je důvod, proč mě Runoví kněží nechtějí vpustit do kapituly a dnem i nocí mne zkoumají svými kouzly?“ zeptal se Ragnar.

„Ano. Proto a ještě z jiných důvodů.“

„Ze kterých?“

„Pokud je potřebuješ znát, dozvíš se je, až nastane vhodný čas. Pokud se tě Vlčí lordi rozhodnou nechat naživu.“

„Nechat mne naživu?“ Ragnar byl šokován. Věděl, že situace je vážná, ale netušil, že je tak vážná. Uvažoval o uvěznění, vyhnanství, dokonce vyhnanství do dolních oblastí planety Fenris nebo na nějaký izolovaný asteroid. Ani v krajním případě neuvažoval o smrti.

„Ano - bylo by hrozné nechat po Impériu potulovat padlého Hvězdného vlka, chlapče. A ten, který byl nakažen Chaosem, nemůže být ponechán naživu. Představoval by příliš velkou hrozbu.”

Ragnar se nad kněžovými slovy zamyslel a musel mu dát za pravdu. Kapituly byly malé, ale jejich síla vycházela z jejich schopnosti bojovat jako jednotka. Každý muž bezvýhradně spoléhal na ty, kteří bojovali po jeho boku. Pustit si do kapituly zrádce bylo něco nepředstavitelného. On věděl, že není zrádce, ale...

Samozřejmě, přesně to by si myslel, pokud by byl pod vlivem nějakého kouzla. Mohl by docela dobře věřit, že je zcela loajální, dokud by nepřišla chvíle, kterou by si Magnus zvolil, a pak...

Věděl, že takové věci nejsou nemožné. Psykeři uměli číst myšlenky, upravovat vzpomínky a měnit lidské vědomí a emoce. Byl trénován, aby dokázal takovým věcem vzdorovat, ale Magnus byl primarchou Padlých, bytost, jejíž moc se téměř rovnala moci samotného Boha-Císaře. Kromě toho, Magnus měl ze všech primarchů největší znalosti magie. Takže jestli byl někdo něčeho takového schopen, pak to byl on.

Ragnar se na okamžik zamyslel nad možností, že by mohl být nakažen, aniž by si to sám uvědomoval. Co teď? Dokázal by žít sám se sebou, kdyby znamenal hrozbu pro Svena, ostatní své přátele a spolubojovníky i kapitolu, která se stala jeho domovem?

„Ale vy si nemyslíte, že bych byl nakažen, že ne?” zeptal se Ragnar. V hloubi své duše byl hrdý na to, že do jeho hlasu nepronikl naříkavý tón.

Ranek pokrčil rameny. „S ohledem na možné riziko, chlapče, nevím. Z toho, co jsem se o tobě dozvěděl, bych soudil, že ani Magnus Rudý by nedokázal vytvořit kouzlo tak mocné, aby dokázalo proniknout skrze tvou silnou lebku. Ale jistě to nevíme. Byl jsi podroben tak důkladným zkouškám Runových kněží, jakými prošel sám Logan Grimnar, než získal Vlčí trůn. Byly důkladnější a zákeřnější než ty, se kterými ses setkal u Morkaiovy brány. Během tvého procesu Runoví kněží seznámí se svými závěry shromáždění. Pouze oni vědí, k čemu dospěli. A nejprve budou hovořit s Velkým Vlkem a jeho lordy. Tak tomu vždy bylo a tak tomu vždy bude.”

Ragnara jeho slova ani trochu neuklidnila. Celý jeho život i osud jeho duše byly na vážkách spravedlnosti. Ranek se na něj podíval. Nebojácně jeho pohled opětoval.

„Proč jste tady?”

„Jsem zde proto, abych tě zastupoval a mluvil tvým jménem. Koneckonců jsem ten, kdo tě vybral, aby ses připojil k Hvězdným vlkům.”

„Pověřili vás tím?”

„Požádal jsem je o to.”

Ragnar byl hluboce dojat starcovou vírou v jeho osobu. „Kdy se shromáždění usnese na svém rozhodnutí?”

Chodbami chrámu se začal rozléhat dunivý zvuk vzdáleného zvonu.

„Možná už se usnesli. Pojd', chlapče, pojd'me si poslechnout, co nám chtějí říci.”

Ranek ho uvedl do síně, kde Vlčí lordi zasedali. Ze stěn na dění pod sebou shlížely obrovské vyřezávané hlavy vlků. Všichni lordi seděli v půlkruhu na vyvýšeném pódiu. V jejich středu byl sám Logan Grimnar, Velký vlk, pevně usazený na svém vznášejícím se trůnu. Vypadal starý jako kořeny hor a tvrdý jako pancíř císařské bitevní lodi. Upřeně hleděl na Ragnara, aniž by se mu na tváři pohnul jediný sval. Ostatní se tvářili stejně lhostejně.

Před pódiem stáli tři maskovaní Runoví knězi, zahalení do svých rouch. Jejich pohledy neopustily Ragnara od jeho vstupu do síně. Postavil se tak zpříma, jak jen dokázal, a klidně jejich pohledy opětoval. Nechtěl vypadat vyděšeně. Ať už bude rozsudek a jeho úděl jakýkoli, přijme jej jako pravý Hvězdný vlk. Zdálo se mu, že vycítil Ranekův souhlas, ale nebyl si tím zcela jist.

Předstoupil přímo před trůn Velkého vlka a vzdorovitě zvedl hlavu. Velký vlk na něho pohlédl, a aniž by se pohnul promluvil svým drsným, hlubokým hlasem. „Runoví kněží Russa, prověřili jste, zda je tento Vlčí bratr nakažen Chaosem Co jste zjistili?”

Ragnar si nemohl pomoci a otočil hlavu, aby se na kněží podíval. Jeho pohled se setkal s pohledem jednoho z nich. Ten okamžik mu připadal jako věčnost. Kněz nakonec třikrát udeřil svou berlou do kamenné podlahy. „Prozkoumali jsme duši tohoto mladíka do největších hloubek a zjistili jsme—”

Ragnar se bezděky předklonil. Zadržoval dech.

„—že nebyl Silami Temnoty nakažen a je loajální této kapitule. Rozhodnutí, které učinil, bylo učiněno ve vší počestnosti a s ohledem na dobro bratrů v boji."

Ragnar se konečně odvážil nadechnout. Takže nebyl zrádce a kacíř. Jeho duše byla čistá. Viděl, jak někteří z Vlčích lordů přikyvuji. Jiní kroutili hlavami a tvářili se rozzlobeně. Berek Hromová pěst, velitel jeho jednotky, se na něho zešíroka usmál a mrkl. Logan Grimnar se téměř neznatelně pousmál. Ragnar cítil, jak se starému Vlčímu knězi vedle něj ulevilo.

Sigrid Trolí zhouba se postavil. „Ale jak všichni dobře víte, je tady ještě jedna záležitost." Měl překvapivě hluboký a řízný hlas. „Bez ohledu na čistotu jeho motivů, tento mladík ztratil Russovo kopí! Dokud nebude získáno zpět a navraceno do tohoto chrámu, nebude se moci Russ vrátit a vyžádat si ho. Tím, že jsme o kopí přišli, jsme zradili naši víru a ztratili právo označovat se za pravé syny Russovy. Ragnar zradil svatou víru."

Ragnar se nad jeho slovy zamyslel. Věděl, že ne všechno je tak, jak se zdá. Berek se mu to už několikrát pokusil vysvětlit. Politika Vlčích lordů byla přinejmenším stejně důležitá jako jejich náboženské přesvědčení. Pochyboval, že by se v síni našel jediný muž, který by neaspiroval na místo Logana Grimnara na Vlčím trůnu. Jediný rozdíl spočíval v načasování.

Tohle bylo víc než jen pouhý útok na něho samotného, ať už byl jakkoli zasloužený. Ragnar cítil hlad a ambice Sigrida a těch, kdo s ním sympatizovali. Ostatní pouze přihlíželi a čekali, jak se souboj o vůdcovství vyvine. A někteří jako Berek, sympatizovali s Velkým vlkem ze svých osobních důvodů. V Berekově případě byla motivace zřejmá. Jeden z jeho mužů byl obviněn. Ragnarova vina padala i na jeho hlavu a snižovala jeho prestiž. A Berek nebyl z mužů, kteří by si něco takového nechali líbit bez boje.

Nyní se rovněž postavil. Každým coulem představoval vzor hrdinného velitele. V umělém osvětlení získaly jeho vlasy a vousy zlatavý nádech. Jeho držení těla bylo dokonalé a jeho hlas přetékal sebedůvěrou. „Ragnar vykonal hrdinský čin. Aby zachránil své bratry v boji, neváhal zaútočit na primarchu. Kdo z vás si dovolí kritizovat ho za něco takového?"

Ragnar viděl, jak někteří ze shromážděných mužů pokývují hlavami, a zaslechl souhlasné mumlání. Hrdinství bylo něco, co bylo mezi Hvězdnými vlky vysoce ceněno. Byli to pyšní válečníci a odvahu respektovali. Ragnar si všiml, že i prastarý Egil Železný vlk chmurně přikývl. Nicméně nemohl přehlédnout, že většina z těch, kteří dávali Berekovým slovům za pravdu, patřila k jeho frakci. Stejně jako Sigrid, i Hromová pěst se považoval za přirozeného nástupce Logana Grimnara.

Sigrid se zlověstně pousmál. V porovnání s Berekem byl bledý. Jeho tvář byla vyzáblá a zažloutlá, oči měl studené a dlouhé kníry, které mu visely z tváře, mu dodávaly mrzutého vzezření. A přesto byl uvnitř tvrdý jako ocel. Bez takové vlastnosti by se žádný muž nemohl stát Vlčím lordem. Kromě toho byl obdařen pronikavou inteligencí, kterou mnoho z jeho nohsledů postrádalo. Jeho hlas byl uštěpačný jako vždycky, když zrovna nevydával rozkazy na bojišti.

„Ragnar je statečný. O tom nemůže být pochyb. Vážím si jeho hrdinství. O čem však pochybuji, je jeho intelligence. Právě tak pochybuji o schopnosti nás, coby kapituly, prokázat, že jsme hodnými dědici našich předků. A bez ohledu na své úmysly, Ragnar udělal chybu. Snad existuje způsob, jakým by mohl odpykat své činy."

Ranek se postavil a předstoupil přímo před radu Vlčích lordů. Upřeně se zahleděl na Sigrida a promluvil jasným a klidným hlasem. „Prorocství je prorocství. Bude splněno v pravý čas tím pravým způsobem, jinak to není pravdivé prorocství. Russ se vrátí. Russ získá své Kopí zpět. Russ povede tuto kapitulu do posledního souboje se Zlem. O tom nemůže být pochyb."

Sigrida tím ale nezastrašil. Jestli na něj měl Ranekův proslov vůbec nějaký vliv, pak jen ten, že se jeho úsměv změnil v ironický úšklebek. „Vy tedy chcete říct, bratře Raneku, že to vlastně byla Russova vůle, aby tenhle holobradý mladík uvrhl jeho svatou zbraň do nicoty?"

„Chci pouze říci, že pokud je prorocství pravdivé, pak je tato událost bezvýznamná. Ve správný čas se Kopí vrátí zpět do našich rukou."

„Chápu, proč jste velekněz, Raneku. Přál bych si, abych sdílel sílu vašeho přesvědčení." Tento bonmot se setkal se smíchem na straně Sigridových přívrženců. Většina shromážděných Vlčích lordů se však tvářila pobouřeně. Sigridův výsměch knězi se jim vůbec nelíbil.

„Možná byste měl," odvětil Ranek.

Záblesk rozrušení, který se mihl po tváři Vlčího lorda, prozradil, že si rovněž uvědomil svou chybu. Když opět promluvil, zněl jeho hlas smířlivěji.

„Chráníte toho chlapce, protože jste ho sám mezi nás přivedl, Raneku, a vaše loajalita je vám ku cti. Ale přesto trvám na tom, že musí být za své činy potrestán."

Sigrid se odmlčel a záměrně nechal smysl svého prohlášení vznášet se ve vzduchu. Chtěl, aby všichni shromáždění viděli spojení mezi Ranekem a Ragnarem a Berekem. Chyba jednoho se zákonitě dotýkala všech tří. „A myslím si, že se k Russovu knězi nehodí, aby tvrdil, že všechno bude v pořádku a že si Kopí samo najde cestu zpátky k nám. Pochybuji, že nám nepřítel vydá svou kořist tak snadno. Souhlasím, že by bylo úžasné, dokonce zázračné, kdyby se tak stalo. Ale co budeme dělat, jestliže se Kopí samo nevrátí? Co budeme dělat, až nastanou Poslední dny? Všechna znamení nasvědčují tomu, že se kvapem blíží. Co pak?

A bez ohledu na to, jestli se k nám Kopí vrátí, nebo ne, položme si otázku: opravdu chceme v našem středu válečníka, který jej dokázal tak snadno zahodit? Nepotřebujeme tak lehkomyšlného spolubojovníka. Kdo ví, k čemu by jeho další smělý čin mohl vést?"

Logan Grimnar se spolu s ostatními musel nad jeho slovy zamyslet. Ragnar sám si nemohl pomoci a musel uznat, že na Sigridově řeči něco je. Nepromýšlel své činy; jednal bez jediného zaváhání nad možnými následky. Svěvolně se rozhodl obětovat Svaté kopí. Právě uvažoval o tom, že se dozná ke své vině, když do sálu vešel posel, přistoupil k Velkému vlkovi a krátce mu cosi šeptal do ucha.

Sigrid zmlkl a všechny oči se v očekávání soustředily na Grimnara. Ten své obecenstvo nezklamal. Unaveně si protřel oči a řekl: „Špatné zprávy, bratři. Adrian Belisarius je mrtev a náš starý přítel, Skander, rovněž."

Sálem se začalo rozléhat žalostné vytí některých starších Vlčích lordů. „Je to ještě horší," pokračoval Grimnar. „Oba byli úkladně zavražděni na posvátné půdě planety Svatá země. To je ovšem velice závažná skutečnost. Navrhují, abychom naše rozhodnutí v této záležitosti odložili."

Všichni přítomní souhlasili, kromě Sigrida. Ranek odvedl Ragnara zpátky do jeho cely, kde měl čas dohadovat se, co se vlastně stalo.

DVĚ

V celém chrámu panovalo naprosté ticho. Ve slavnostní síni byly smuteční vlajky spuštěny na půl žerdi. Ragnar si marně lámal hlavu nad tím, proč byl přiveden do komnat Velkého vlka uprostřed noci. Nevěštilo to nic dobrého. Ještě více znejistěl, když z trůnního sálu vyšli Berek a Sigrid.

Ani jeden z nich se netvářil šťastně. Když ho míjeli, Sigrid si ho mlčky přeměřil pohledem. Berek se tvářil melancholicky. Ani jeden z nich na něho nepromluvil.

O chvíli později Lars Pekelný jazyk, Grimnarův uvaděč, pokynul s kamennou tvář Ragnarovi, aby šel dál. Pod dozorem osobní stráže Velkého vlka vstoupil Ragnar do dlouhé haly, která byla plná praporů a trofejí z pradávných bitev. Na protějším konci místnosti seděl pán všech Vlků, usazený na svém trůnu.

Když mladý Vlk vešel, zvedl oči od svitku ve svých rukou a pokynul mu, aby předstoupil před trůn.

Ragnar krátce poklekl a opět se postavil, jak činí válečníci před svým pánem. Grimnar se na něho pozorně zahleděl. Netvářil se nepřívětivě, spíše napůl pobaveně a napůl rozhořčeně. Nakonec se široce usmál.

„No, Ragnare Černá hřivo, způsobil jsi nám pořádný problém, že?" řekl a zamával svitkem. „Tady můžeš mluvit otevřeně."

Grimnar zjevně očekával nějakou odpověď, a tak se Ragnar zeptal: „A jaký problém máte na mysli, Velký vlku?"

Grimnar se rozesmál. „Myslel jsem si, že to bylo vyjádřeno dostatečně jasně na dnešním zasedání, štěně."

Ragnar se necítil dotčen tím oslovením tak, jako kdyby ho vyslovil kdokoli jiný. Grimnar byl stár několik set let, v porovnání s ním byl stále ještě dítě. „Za stejných okolností bych to udělal zase, Velký vlku.“

„Jsem rád, že to říkáš. Za stejných okolností bych se patrně zachoval stejně, Ragnare! Na druhou stranu bych se mohl zachovat jinak. Svévolné užití Russovy zbraně by mohlo být považováno za opovážlivost. Někteří se domnívají, že bys měl být za svůj skutek potrestán. Jiní se domnívají, že tě to předurčuje k velkým činům.“

„Co si myslíte vy, Velký vlku?“

„Já si myslím, že jsi mladík, který může být velkým příslibem do budoucna, Ragnare. Ale jinak nevím. Nechci promarnit ten příslib, ale nemohu pominout ani to, že jsi příčinou nejednotnosti mezi Vlky. A v těchto časech představuje nejednota přepych, který si nemůžeme dovolit. Obávám se, že pokud proti tobě nic nepodniknu, udělá to někdo jiný.“

Ragnar věděl, o čem mluví. Chladnokrevné vraždy byly mezi Vlky vzácností, ale stát se mohlo cokoli. Ve víru bitvy ho mohla zasáhnout zbloudilá kulka. V okamžiku smrtelného ohrožení by se jeho druzi, spěchající mu na pomoc, mohli o osudový okamžik opozdit. Přestože k takovým příhodám docházelo, nikdy se o nich nemluvalo. A kdyby ho jeho bratři začali považovat za rouhače nebo zrádce, mohly by se docela dobře přihodit i jemu.

„Jaký trest mi udělíte, Velký vlku?“

„Pošlu tě mimo nebezpečí. Na místo, kde budeš moci vykonat velké činy.“

„Vyhnanství, Velký vlku?“

„To je jeden z možných úhlů pohledu. Řekni mi, Ragnare, co víš o jednotce Vlčí břit?“

Ragnar se začal probírat vzpomínkami, které mu byly implantovány tréninkovými stroji v době, kdy byl aspirantem.

„Jsou to Hvězdní vlci odesaní do Svaté země, aby tam plnili naše smluvní závazky vůči rodu Belisarius. Poskytujeme jim osobní stráž výměnou za Navigátory, které poskytují oni nám.“

„To je do jisté míry pravda, Ragnare, ale Vlčí břit je něco víc. Trénuje jednotky celestarchy z Belisariova rodu a vede je do bitev. V čase potřeby je jeho silnou pravou paží. Ničí jeho nepřátele v otevřených bitvách nebo úskokem, pokud je to zapotřebí.“

Ragnar začínal chápat, kam Velký vlk míří.

„Chcete, abych odešel na Svatou Terru, Velký vlku?“

„Je to nezbytné. Adrian Belisarius, celestarcha a dobrý přítel naší kapituly, je mrtev. Jeden z našich bojových bratrů zemřel s ním. Skander Krvavá sekera, můj starý přítel ze smečky Krvavých spárů.“

Ragnar zřetelně viděl, jak po tváři starého válečníka přelétl smutek. Z téhle generace zbývalo v kapitule už jen několik málo mužů a Grimnar se Skanderem museli patřit k posledním. V kapitule neexistovali bližší přátelé než ti, kteří prošli zasvěcením a základním výcvikem spolu a kteří byli členy stejné počáteční jednotky. Byli téměř jako bratři, v pravém slova smyslu.

„Ano, Ragnare. Chci, aby ses vydal na Terru. A chci, abys měl oči i uši otevřené. Jeden z Vlků zemřel na svaté půdě a já chci vědět, co se stalo. Co se opravdu stalo! Dostalo se mi do rukou několik hlášení. Chci vědět, kolik je na nich pravdy.“

„Přejete si odplatu, Velký vlku?“ Byla to troufalá otázka, ale Ragnar se cítil být dohnán k tomu, aby ji položil. Grimnar pomalu zavrtěl hlavou.

„Pokud by to bylo v zájmu kapituly, Ragnare, pomstil bych se. Pokud ne, přál bych si alespoň znát pravdu o tom, co se stalo.“

Ragnar se nad slovy Velkého vlka zamyslel. Samozřejmě, nemohl dopustit, aby kapitula prolévala krev na svaté půdě Terry. Ani nemohl jen tak nakázat zavraždění nějakého vlivného muže.

Ragnar ale také věděl, že ať už Logan Grimnar řekl cokoli, měl dobrou paměť a zcela jistě najde způsob, jak ztrestat smrt svého starého druha, pokud usoudí, že je to třeba. Tak jednali Fenrisané.

„Udělám, co bude v mých silách,“ prohlásil Ragnar.

„To udělej, Ragnare. A nikomu neříkej, jaký je tvůj skutečný úkol.“

„Jak vás budu informovat o tom, co zjistím?“

„Mezi našimi rody existují jisté komunikační kanály, Ragnare. Dozvíš se o nich před svým odletem.“

Kromě toho byl zavražděn také Adrian Belisarius. Jeho dcera je s námi na planetě Garm, ale musí se vrátit, aby přísahala věrnost jeho nástupci. Dohlédneš na to, aby se jí během cesty na Terru nepříhodovalo nic zlého."

„Myslíte, že by se něco mohlo stát, Velký vlku?"

„Jestliže někdo mohl zavraždit vládce rodu Belisarius uprostřed jeho strážců, pak má náš nepřítel velice dlouhou ruku. A velice mocnou."

„Ano, Velký vlku."

„Smíš odejít, Ragnare."

Ragnar před odchodem poklekl a zanechal starého muže hluboce pohrouženého do myšlenek nad svými svitky.

„To je zatracená nespravedlnost," řekl Sven. „Ztratíš si Russovo kopí a oni tě pošlou na Terru. Co by asi udělali, kdyby se ti ho podařilo zničit? Jmenovali by tě Velkým vlkem?"

„O takových věcech se nežertuje, Svene," řekl Ragnar.

„A kdo tady žertuje, sakra?" Sven rozčileně pobíhal po své meditační cele skrovně vybavené rohoží na spaní, stojanem na zbroj a políčkami na zbraně. „Mám to! Ty máš v srdci Impéria nějaký noční podnik!"

„Terra je svatá planeta, Svene."

„Terra je tak svatá jako vize kuřáka omamné trávy. Je to hlavní město Impéria. Žije tam celá smetánka a pochybuju, že by trávili celý svůj čas pústem a meditacemi."

„Možná bys byl překvapený."

„To bych teda byl zatraceně překvapený, kdyby to byla pravda! Pořád nemůžu uvěřit, že tam posílají tebe. Potřebujou přece člověka s taktem, diplomatickým vystupováním a společenskou úrovní. Člověka, který má dostatek zdravého rozumu, aby neztrácel Russovy zbraně. Člověka jako jsem já! Myslíš, že kdybych Grimnara požádal, nechal by mě jít s tebou?"

„Myslím, že kdyby ses na to Grimnara zeptal, nechal by tě zavřít. To poslední, co potřebujeme, je opičák bez mozku, který by v ulicích Svaté země rozpoutal hotové šílenství!"

„Tak proč posílají tebe?"

„Protože se jim to hodí," odpověděl Ragnar vážně. „V každém případě jsem se přišel rozloučit. Má loď odlétá za šest standardních hodin a já se musím připravit na cestu."

Nastalo dlouhé ticho. Během let, která uplynula od doby, kdy oba patřili mezi nováčky, se z Ragnara a Svena stali dobří přátelé. Jeden druhému několikrát zachránili život. Ted' byl ale Sven Šedým lovcem a Ragnar někým jiným, určeným možná po zbytek svého života žít v předpekli jako člen jednotky Vlčí břit.

Začala se mezi nimi rozevírat obrovská mezera, a nejenom co do vzdálenosti. Oba si toho byli i přes své škádlení a vtípkování dobře vědomi. Sven odejde do války a bude bojovat za kapitolu, zatímco z Ragnara se měl stát ochránce znuděných aristokratů klanu Navigátorů. Pravděpodobně se musí vzdát všech svých snů o vlastním slavném osudu i o vepsání svého jména do análů kapituly. V budoucnu si ho budou nejspíše pamatovat jako muže, který ztratil Russovo kopí. Bude terčem vtípů a proklínání každé nové generace aspirantů.

Na okamžik ho napadlo, že by mohl zajít za Grimnarem a požádat ho, aby ho tu nechal. Dobře ale věděl, že by to nemělo smysl. Jeho osud byl zpečetěn. Jeho povinností bylo odejít na Terru. Svým způsobem to byl trest za jeho pochybení. Ale stejně bych to udělal znovu, pomyslel si vzdorovitě.

Sven k němu napřáhl ruku a navzájem si stiskli zápěstí. „Dávej na sebe pozor," řekl. „Budeš mít hodně problémů, když tě ted' nebudu moct tahat z bryndy."

„Většinu mých problémů způsobila tvá snaha mi pomáhat," konstatoval Ragnar lakonicky.

„Až se vrátíš, bude už ze mě Vlčí lord," řekl Sven. „Mé činy budou opěvovat hrdinské legendy."

„Proč by měly tvé činy opěvovat legendy, bratře, sám to zvládáš dobře i bez nich!"

„Běž, zmiz odsud! Musíš chytit loď."

Ragnar se otočil k odchodu. S překvapením si uvědomil svíravý pocit v hrdle. Odešel, aniž by se ohlédl zpět.

Ragnar se hlásil v Ranekově komnatě. Jeho osobní majetek už byl odeslán na člun. Měl s sebou jenom

zbraně a vybavení, které Hvězdný vlk potřebuje v bitvě.

„Vlčí břit, co?“ řekl starý kněz. „Zvolil sis zajímavou dráhu.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Ragnar.

Stařec se divoce rozesmál. „Terra,“ řekl. „Svatá Terra. Požehnaná planeta. Sídlo Císaře. Střed Impéria. Největší hadí hnízdo v galaxii.“

„Nemůže to být tak zlé,“ řekl Ragnar.

„Cože? Nemůže? Co ty víš o takových věcech, chlapče?“

„Ne moc, ale...“

„Terra je středem Impéria. Je centrem vlády, místem těch nejúžasnějších chrámů lidstva, domovem těch nejbohatších a nejsilnějších obchodních rodů. A také nejzkorumpovanějších.“

„Co tím chcete říci?“

„Tím chci říct, že tam, kde je vláda a kde jsou peníze, tam je i korupce. A v tomto vesmíru nenajdeš místo, kde by bylo soustředěno víc vlády a peněz než na Staré zemi. Dávej tam na sebe pozor, chlapče.“

„Budu jenom člen osobní stráže,“ řekl Ragnar.

„To si vážně myslíš? Nebuď tak naivní. Budeš vcelku logicky považován za představitele naší kapituly. Podle tebe budou soudit i nás. Důkladně zvažuj své činy a očekávej i neočekávatelné. Budeš živoucím symbolem toho, kdo a čím jsme. Nikdy na to nezapomeň.“

„Budu se snažit.“

„Budeš muset udělat víc než jen to, chlapče. Zapamatuj si má slova a říd' se jimi, nebo se osobně dostavím na Terru a vyrvu ti plíce z těla.“

„Dobrá tedy, Runový knězi.“

Starcův hlas se poněkud zmírnil. „Nemusíš být tak urážlivý, chlapče. Jen si dobře zapamatuj, co jsem ti řekl, a konej podle svého nejlepšího přesvědčení. To bude víc než dost.“

„Jaké budou mé povinnosti?“

„Budeš celestarchovým gardistou. Budeš ho poslouchat, jako kdyby to byl tvůj vlastní Vlčí lord. Budeš bojovat na jeho rozkaz a bude-li to potřeba, zemřeš. Co jiného jsi čekal?“

„Co když dostanu rozkaz, abych bojoval proti Impériu nebo mým bojovým bratrům? Jestli je Terra tak zkorumpovaná...?“ Ragnar si uvědomil, jak paličatá a vzdorovitá byla jeho otázka i způsob, jakým ji položil. Ale starcova odpověď ho překvapila.

„Co bys dělal, kdyby ti tvůj Vlčí lord nařídil spáchat kacířský čin?“

„Svrhl bych ho.“

„Kdyby se ukázalo, že je zrádcem a stoupencem Chaosu?“

„Zabil bych ho.“

„Mít osobní stráž může být dvousečná zbraň, že, Ragnare?“

Ragnar se zamyslel nad tím, co mu právě Ranek řekl. Pokud mu rozuměl správně, měl právo zavraždit celestarchu Belisariu v případě, že by přestal být loajální vůči Impériu. Zdálo se, že mu Ranek čte myšlenky.

„Naše dohoda s rodem Belisarius je starší než Impérium samotné. Některým členům Administrata se příliš nelíbí, ale musí ji akceptovat. Vědí, že dbáme na to, aby rod Navigátorů zůstal poctivý. Celestarchové Belisariu byli a jsou čestní lidé, Ragnare. Jsou loajální k nám i k Impériu, na čemž jsme vždy měli svůj podíl i my. Měl by sis na to vzpomenout, než si utvoříš vlastní úsudek. Bez ohledu na to, co na Terře uslyšíš a uvidíš.“

„Velký vlk mi řekl, že Adrian Belisarius byl zavražděn, stejně jako náš bratr Skander. Kdo by mohl udělat něco takového? Kacíři?“

Ranek se zasmál. „Zprávy říkají, že je zavraždili fanatici z nějakého nového kultu, ale takovou věc mohlo udělat mnoho jiných lidí, Ragnare. Mohli to být fanatici, proč ne? Mohl to být konkurenční rod nebo vládní frakce, která tyto rivaly podporuje. Mohl to být dokonce nějaký ambiciózní příbuzný celestarchy.“

„Cože?“

„Ne všichni dodržují náš zákon, Ragnare. Jak jsem řekl, Terra je místem nejvyšší koncentrace síly a bohatství v našem vesmíru. A takové věci mají demoralizující účinky. Znovu ti opakuji: dávej na sebe

pozor."

Ragnar si nebyl úplně jistý, jestli se mu kněz snažil říci, aby si dával pozor na lidi kolem sebe, nebo na vlastní mravnost. Možná myslel obojí. Zdálo se, že bude muset čelit jiným nebezpečím než těm, jež s sebou přináší bitva.

„Kromě úkladných vrahů, jaká jiná nebezpečí na mne mohou číhat?"

„Můžeš být povolán, abys vedl vojsko rodu nebo se ujal nějaké tajné mise v celestarchově zájmu. Tví druzi z jednotky Vlčí břit tě po tvém příjezdu o všem zpraví důkladněji. Dbej na jejich slova. Někteří z nich jsou na Terře déle, než ty jsi naživu, a dobře se vyznají v tamních léčkách a nebezpečnostech."

Ragnarova nálada poklesla. Začínal tušit, že ho čeká dlouhý exil. Ranek jako by četl jeho myšlenky.

„Hvězdní vlci mohou žít několik století, Ragnare. Ve velkém plánu věcí dalších nemá několik málo desítek let takový význam."

„Radši bych byl s Berekovou družinou, než abych si hrál na chůvu Navigátorů."

„Co si přeješ ty, není důležité, Ragnare. A názory na své povinnosti si nech pro sebe. Očekáváme, že tvá práce i chování budou příkladné. Nikdy nezapomínej, že lidé, se kterými se setkáš - a někteří z nich budou velice mocní - nás budou posuzovat podle tebe. Jsou mezi nimi i tací, kteří by mohli použít tvé chyby proti nám. Mezi vládními frakcemi máme mnoho nepřátel i spojenců. Imperiální politika tvoří rozsáhlou a spleť sítí."

Ragnar úplně nechápal, co se mu stařec snažil říci. Byl vycvičen pro bitvy a válčení, ne pro politiku. Začínal mít pocit, že jeho úkoly budou složitější, než původně očekával.

„Velký vlk říkal, že v případě nutnosti budu moci využít nějaké komunikační kanály s planetou Fenris. Řekl mi také, že se více dozvím před svým odletem."

Ranek se pochmurně usmál. „Opravdu? Zajímaloby mne, proč by to dělal... Ne, neříkej mi to. Pokud to bude potřeba, zajdi za bratrem Valkothem z jednotky Vlčí břit. On bude vědět, co je třeba udělat. Ale buď opatrný. A Ragnare, ještě jedna věc..."

„Ano?"

„Mnozí z vůdců Hvězdných vlků sloužili u Vlčího břitu. Není od věci mít k dispozici válečníky, kteří vědí, jak Impérium funguje a mají v jeho hierarchii kontakty. Využij svůj čas na Terře dobře. Logan Grimnar nedělá nic bezúčelně. Pamatuj na to!"

Ragnarova nálada se o poznání zlepšila. Možná, když se to vezme z druhé strany, ho vlastně čeká velitelský výcvik. Nebo to byl prostě jenom Ranekův trik, jak mu zvednout morálku. Ať už to bylo tak či onak, fungovalo to.

„A teď vzhůru na cestu na Term. Dávej dobrý pozor na Gabriellu. Je to dcera Adriana Belisaria a sama se může stát cílem vražedného spiknutí."

Ragnar pohlédl do vrásčité a drsné tváře Vlčího kněze. „Myslíte si, že by ji naši lidé mohli zabít?"

„Nebudeš cestovat naší lodí. Nemůžeme žádnou postrádat. Vrátiš se spolu s poslem, který nám doručil zprávy z Terry. Na palubě Belisarského zvěstovatele nebude bezpečno. Drž se té dívky nablízku a dávej pozor, aby se jí něco nestalo. Teď můžeš jít."

Ragnar vykročil ke dveřím.

„A Ragnare..."

„Ano?"

„Dej taky pozor na sebe. Sbohem."

„Sbohem," řekl Ragnar a hrdlo se mu opět tak zvláště sevřelo. Měl Raneka rád. A věřil mu. Také si uvědomil, že už ho možná nikdy nespátří. Stárí nebo bitva si na jednom z nich mohou vybrat svou daň. Taková už je realita života Vlka, řekl si v duchu.

Když Ragnar procházel tichými chodbami, začal si uvědomovat, jak je opuštěný. Zůstane sám, daleko od svých bojových bratrů, v nepředstavitelné vzdálenosti po neznámou dobu a poprvé od chvíle, kdy se stal členem kapituly. Pocítil hořkost samoty, téměř bolest.

Pak jeho srdce nevysvětlitelně poskočilo. Znamenalo to i svobodu. Takovou, jakou nezakusil už léta. Chystal se na velké dobrodružství na té nejsvatější a nezákeřnější planetě Impéria. Spatří chrámy a paláce Terry a její úžasné obyvatele. A vypadalo to, že ho čeká tolik nebezpečí a intrik, že nudit se

rozhodně nebude.

Jeho krok se postupně prodlužoval. Přešel do klusu a pak se rozběhl směrem k nákladním dokům, kde na něj čekal jeho člun.

TŘI

Ragnar kráčel chodbou Belisarského zvěstovatele po boku Gabrielly Belisarius. Námořníci a poddaní ji předpisově a velice uctivě zdravili. Mnohým z nich se nezdařilo skrýt úlek, když vedle ní spatřili obrovskou postavu Hvězdného vlka. Jejich pach mu odhalil, jak znepokojivě působila jeho přítomnost. Někteří byli dokonce vyděšení.

„Zdá se, že je vaše posádka ze mne nervózní," zabručel

Gabriella se otočila a usmála se na něj. Byla to žena s přísným vzezřením: vysoká, štíhlá, s velmi dlouhými černými vlasy a ostře řezaným obličejem. Jistým nelidským způsobem byla krásná a černá uniforma její krásu ještě podtrhovala.

Když se ocitla na lodi - svém domovském teritoriu - sundala si z hlavy šátek a odhalila tak své třetí, šišinkové oko. „Je to posádka obchodní lodi. Nejsou zvyklí na to, že s nimi sdílí loď jeden z proslulých Hvězdných vlků. Lidé na Terře jsou mnohem kosmopolitnější. Myslím, že to brzy zjistíte sám."

Bylo zřejmé, že Gabriella nervozitu své posádky nesdílela. Proč by také měla? Právě strávila deset let mezi muži v pevnosti Tesák. Přál si, aby se v ní dokázal vyznat lépe. Pach Navigátorů se lišil od pachu ostatních lidí. Bylo v něm něco zvláštního, co neznal. Zvláštního a téměř nepostřehnutelného.

Ragnar věděl, že jejich rod byl v průběhu bezpočtu generací trénován v navigaci vesmírných lodí napříč mezihvězdnými prostory. Byla to jejich práce, kterou vykonávali od zrodu Impéria. Někde v průběhu let se jejich genetická linie odklonila od lidské. Ragnarovi bylo známo, že Navigátoři už nejsou lidé v pravém slova smyslu, ale že je Impérium toleruje, protože jsou pro ně nepostradatelní. Bez Navigátorů by mezihvězdné cesty trvaly desetiletí, pokud by byly vůbec možné. Cesty hyperprostorem bývaly ošidné i s Navigátory. Bez nich by mohly být fatální.

To všechno se honilo Ragnarovi hlavou, když pozoroval ženu před sebou. Jejich schopnosti přinesly klanu Navigátorů nezměrné bohatství. Rod Belisarius vyslal loď, aby zpravil Vlky o smrti Gabriellina otce. Loď sice vezla i zboží k obchodování a žádost o posílení jednotky Vlčí břít o nového člena, ale i tak tento čin vzbuzoval úžas. Lodě byly extrémně drahé. Rod Belisarius disponoval vlastní flotilou, která byla podstatně větší než flotila Vlků. Ragnar to znal z vyprávění. Když to bylo zapotřebí, pronajímali Vlkům lodě za velmi výhodných podmínek. To byl jeden z aspektů odvěkého spojení mezi jejich rody.

„Na co myslíš?" zeptala se Gabriella, když kráčeli chodbou směrem k velitelskému můstku. Chystala se dovést loď domů na Terru. Navigátor, který loď přivedl, bratranec, zaujal její místo u Vlčí flotily.

„Přemýšlel jsem o spojení mezi našimi rody."

„To je jeden ze základů moci mé rodiny," řekla.

„Jak to?"

„Pomáhá nám udržet naše rivaly v šachu. Ze strachu z odvety Hvězdných vlků by se jen velmi málo z nich odvážilo otevřeně proti nám vystoupit."

„Na Terře se proti vám beztak skoro nikdo otevřeně vystoupit neodváží. Je to přece svatá půda. Prolévání krve tam není dovoleno."

Gabriella se zasmála. „Krev se prolévá na Terře právě tak jako kdekoli jinde. Jenom se to děje obezřetněji. A naše državy nejsou jen na Terře."

Ragnar se nad jejími slovy zamyslel. „Vlci vám v minulosti přišli na pomoc."

„Ano, přišli. A udělají to znovu, pokud to bude potřeba. Kdo ví, možná by se pustili do boje i na Terře, kdyby to bylo nezbytné. O vaší kapitule je známo, že je divoká a neovladatelná, že se řídí hlavně vlastními zákony."

„Takové jsou všechny kapituly Hvězdné pěchoty. Jejich výsady a neodvolatelná práva jsou starší než samo Impérium.“

„Ano, ale vaše bratrstvo má pověst nejnevyzpytatelnější kapituly ze všech.“

„To nám nikdy nebránilo v boji ani to nesnižovalo naši loajalitu k Císaři.“

„Nemyslela jsem to jako kritiku. Z pohledu našeho rodu je naše spojení samozřejmě výhodou. Naši nepřátelé by nás pravděpodobně už dávno zničili, pokud by se nebáli, že nás vaše kapitula pomstí.“

„Domníval jsem se, že Belisariové patří k nejmocnějším rodům Navigátorů.“

„Tím je nyní a byl jím mnohokrát ve své minulosti. Ale taková postavení se cyklicky mění. Všechny rody jednou za čas postihne úpadek. V naší minulosti bylo mnoho období, kdy došlo ke zvratu a téměř i k našemu zániku. Vést rod je jako vést loď: někdy stačí trocha smůly nebo jedno špatné rozhodnutí a vše je v troskách.“

„Ale to se vašemu rodu nikdy nestalo. Za více než deset tisíciletí, po která jsme spojenci.“

„A doufejme, že dalších deset tisíc let tomu tak bude. Ačkoli mám tušení, že se pro rod Belisarius brzy vše obrátí k horšímu.“

Ragnar jí chtěl oponovat, ale všiml si smutku vepsaného v její tváři. Uvědomil si, že tato žena právě ztratila otce. Otce, který byl vůdcem svého rodu, celestarchou, navigátorem navigátorů.

Cestou potkali několik dalších námořníků. Ragnar téměř automaticky zaujal pozici, z níž by mohl okamžitě zakročit, pokud by to bylo potřeba. Muži to vycítili a vyhýbali se mu širokým obloukem.

„Není důvod, abys děsil posádku,“ napomenula ho Gabriella.

„Jsem tu proto, abych zajistil vaši bezpečnost. Takové jsou mé rozkazy.“

Podívala se mu do očí. „Dobrá, ale nemusíš se při vykonávání své povinnosti tak mračit.“

„Neuvědomil jsem si, že se mračím.“

„Vy Fenrisané si to snad neuvědomujete nikdy. Jste tak divocí. Co si myslíte, máte vždy vepsané na tváři. A většinou myslíte na násilí.“

„Do konce této cesty se s tím budete muset nějak vyrovnat.“

„Snad. Každopádně jsem ráda, že jsi tady.“

„Proč?“

„Protože kdyby se můj život ocitl v ohrožení, jsem si jistá, že bys si s tím poradil.“

„Považujete to za reálnou možnost?“

„Ano. Toto jsou zlé časy. Můj otec byl právě zavražděn. Kdo se mohl dostat k němu, může se dostat i ke mně.“

„Zdá se, že to snášíte velice klidně.“

„Stává se to. Stává se to dokonce i uvnitř rodů samotných. Například sourozenci mívají nepěknou tendenci zbavovat se všech, které považují za své rivaly.“

„Myslíte si, že vás zabijí, aby odstranili následníka trůnu?“

„Teď uvažuješ jako typický Fenrisan, Ragnare. Já nejsem následník trůnu. Rozhodně ne v této chvíli. Titul celestarchy nepřechází z rodičů na děti. Naši panovníci jsou vybíráni z krátkého seznamu možných kandidátů Radou starších.“

„Oni jsou těmi nejstaršími a nejmoudřejšími z vašeho rodu?“

„Něco takového.“

Dveře před nimi se otevřely a vstoupili na velitelský můstek. Adepti technokultu se skláněli nad ovládacími pulty, které byly ke starobylým přístrojům připojeny pomocí kabelů vystupujících z jejich zadní části. Ve vzduchu se vznášela směsice ozónu a technického kadidla. Důstojníci v uniformách rodu Belisarius se po Gabriellině příchodu postavili okamžitě do pozoru.

„Navigátor na můstku!“ vykřikl kdosi a ostatní sklonili hlavy na znamení úcty.

„Pohov,“ zavelela Gabriella. „Necht' náš let provází štěstí a úspěch.“

„Necht' nás provází štěstí,“ zazněla odpověď. Gabriella se vydala do středu velitelského můstku a tam se dala do hovoru s posádkou. Rozmlouvali spolu technickým žargonem své profese, který byl Ragnarovi zcela nesrozumitelný. Začal si proto pozorně prohlížet své okolí.

Velitelský můstek byl velký, měl oválný tvar a byl umístěn uvnitř kupole na přední masivního trupu Belisarského zvěstovatele. Ve stěnách bylo zasazeno několik velkých a kulatých oken z pancéřového

skla. Skrze okna na pravoboku byla vidět modrobílá planeta Garm. Rychle se pohybující světelné body nad jejím povrchem prozrazovaly jiné čluny, které se pohybovaly na jejím orbitu.

Okolo středové plošiny byly různé technické pulty. Na balkonu shlížejícím na středovou plošinu bylo na stupínku usazeno něco, co se podobalo obrovskému trůnu. Ragnar v něm poznal velitelské křeslo Navigátora.

Jednotliví členové posádky podávali Gabrielle svá hlášení. Ta trpělivě naslouchala a přikyvovala. Nakonec pokynula Ragnarovi, aby přistoupil blíž.

„Až opustíme oběžnou dráhu, budeme přibližně dvanáct hodin od místa průniku. Do té doby obstará řízení loď kapitán. Já si jdu dát něco k jídlu a trochu si odpočinout.“

„Dobře,“ řekl Ragnar. „Doprovodím vás.“

Věnovala mu pobavený pohled. „Požádala jsem, aby vám přidělili kajutu hned vedle mé. Vaše zavazadla tam už byla uložena.“

„Výborně.“

* * *

Ti Navigátoři z rodu Belisarius se o sebe ale umí postarat, pomyslel si Ragnar. Byl zvyklý na holé celý vojenského hvězdného loďstva. Tato místnost spíš vypadala, jako kdyby vypadla z nějakého šíleného snu zkoušeného vyznavače kultu Slaaneshe.

Masivní postel byla přišroubována k podlaze. Matrace na ní byla měkká. V místnosti byly židle vyřezané z jediného kusu leviathaního zubu, stůl a ostatní zařízení bylo z drahých vonných dřev. Ve vzduchu se vznášela vůně lehce opojného kadidla. Na jedné stěně viselo obrovské zrcadlo. Ovládací prvky, které byly pod ním, napovídaly, že může být použito také jako televizor. Už stačil odehnat osobní sluhy, kteří postávali kolem v očekávání jeho rozmarů. Řekl jim, že nechce nic jiného než něco k snědku.

Zvonek ohlásil, že jídlo dorazilo. „Vstupte,“ zvolal. Do místnosti vešla řada olivřejoyaných sluhů se stříbrnými podnosy. Na každém z nich byla sada smaltovaného porcelánu, která, jak ho jeho bystré smysly informovaly, obsahovala všechny možné druhy vysoce pikantních delikates. Sluhové se rozprchlí po místnosti, přichystali stůl, prostřeli ubrus a připravili topná tělíska, která měla udržet jídlo teplé.

Postarší, bělovlasý muž s okázale arogantním výrazem postupně odkryl každý z talířů.

„Nakládání bahenní úhoří,“ oznámil hrdě. Ragnar přikývl.

„Restovaná kýta drakoptáka v omáčce z jedovatých bobulí. Myslím, že tento chod poškádlí vaše chuťové pohárky, pane,“ řekl s lichotivým úsměvem.

„Vskutku,“ řekl Ragnar.

„Vařené droby nagakozy v leprózní brandy.“ Vypadá to, jako kdyby se na talíř někdo vyzvracel, pomyslel si Ragnar. Ignoroval zbývající popisy, dokud se stařec nepokusil přejít za jeho záda. Aniž by si plně uvědomoval, mladý Hvězdný vlk se instinktivně otočil, připravený udeřit.

Sluha zbledl. „Váš ubrousek, pane,“ řekl a podával Ragnarovi malý kousek látky.

Ragnar se mu upřeně zahleděl do očí. „Už nikdy se nepokoušejte dostat za má záda,“ řekl.

„Ale jak vás připravím k hostině, pane?“

„Ke stolu se umím posadit i bez vaší pomoci,“ zavrčel Ragnar.

Sluha se zatvářil uraženě. „Ale pane, správná etiketa na dvoře Belisariů nařizuje, aby—“

„Správná etiketa v síních planety Fenris určuje, že muž se má nechat najíst o samotě, pokud si to přeje. Při porušení etikety se spor řeší soubojem.“

„Soubojem, pane?“

„Osobní urážky musí být náležitě ztrestány,“ přisvědčil Ragnar.

„Nechtěl jsem vás urazit, pane. Všichni se musíme přizpůsobit, když se setkají dvě odlišné kultury.“

Ragnar se usmál a odhalil tak své tesáky. „Samozřejmě. Nyní bych vám byl zavázán, pokud byste mne nechali o samotě najíst a meditovat. Jinak...“

„Jistě, pane, jistě.“ Postarší sluha tleskl rukama a všichni rázem opustili místnost. Ragnar zůstal o samotě. Prohlédl si nabízené pokrmy a usoudil, že jejich doprava na takovou vzdálenost musela stát celé jmění. Všechna vína, brandy a sýry pocházely až z Terry. Když uvážil, jakou cenu si Navigátoři účtují za

přepravu, zdálo se mu to skoro jako hřích.

Nicméně se posadil ke stolu a pustil se do jídla. Chutě to byly zajímavé, ale přesto by dal přednost masu starého dobrého fenriského tuleně nebo soba. Možná o nějaké požádám, usmyslel si. Znenadání zaslechl skrze spojovací dveře zdušený výkřik hrůzy.

Bez rozmýšlení vytáhl bolter a těžké hermetické dveře rozrazil. Naštěstí nebyly zamčené, jinak by s nimi měl značné problémy. Na druhém konci místnosti spatřil Gabriellu. Něco kovové se třpytícího běželo po její posteli směrem k ní.

Situace byla vážná. V této malé, opancéřované místnosti by se bolterové střely mohly odrazit od stěn. Ragnar byl ve své zbroji v bezpečí, ale hrozilo, že by mohly zasáhnout ženu, kterou měl chránit. Bleskově se soustředil na věc, která Gabriellu ohrožovala.

Pohybovala se tak rychle, že by ji oko normálního smrtelníka skoro nezachytilo, ale Ragnar byl Hvězdný vlk a jeho vjemy a reflexy byly nadlidské. Jakmile přešel do bojového režimu, pohyb té věci se pro něho zpomalil. Zachytil její pach. Tvořila jej směs kovu, oleje a nebezpečných toxinů: byla to nějaká forma robotického pavouka, výplodu černého umění některé ze zvrhlých nepřátelských ras. Z hlavové části pavouka čnely dva dlouhé tesáky podobné jehlám. V zadní části se třpytila kamerová očka.

Zjevně šlo o vražedný nástroj, pravděpodobně ovládaný někým poblíž.

Ragnar se jediným skokem vrhl na postel a pažbou své zbraně udeřil do lesklého pavouka. Riskoval. Kdyby se v jeho schránce skrývala výbušnina, mohlo dojít k explozi. Spoléhal však na to, že je ta věčička příliš důmyslná a propracovaná: pokud hodláte přístroj použít jako naváděnou bombu, nevybavíte ho otrávenými tesáky. Pavouk byl jeho silným úderem na místě rozdrcen: zajiskřilo to a ve vzduchu zavanul silný pach ozónu.

Ragnar zvedl poničený přístroj rukou v železné rukavici a silným stiskem ho rozmáčkl.

Rozhlédl se kolem sebe, aby se ujistil, že žádné další nebezpečí nehrozí. Pokynul Gabrielle, aby ho následovala do jeho kajuty, kde pavouka vhodil do nádoby s vodou. Doufal, že se jeho obvody zkratují a definitivně jej tak zlikviduje.

„Jste v pořádku?“ zeptal se. „Neuštkla vás ta věc?“

Navigátorka se zdála být naprosto klidná a vyrovnaná, ale její tvář byla bledá a zornice rozšířené. Šišinkové oko na jejím čele se otevřelo. Bylo mnohem menší a vůbec nepůsobilo tak nepříjemně, jak očekával.

„V tom případě bych už byla mrtvá. Je to smrtící pavouk jokaero. Vražedný nástroj, který obsahuje zarthax, nejsmrtelnější jed v celé galaxii.“

Ragnar zaklel. Počítal skoro se vším, ale ne s použitím tak odporně zákeřné nepřátelské technologie. Něco ho napadlo.

„Vypadá to, že o takových věcech hodně víte,“ řekl.

„Každé dítě z klanu Navigátorů je zná. Jsou to běžně užívané přístroje. Dost malé, aby dokázaly proniknout ventilačními šachtami, dost nenápadné, aby nepozorovaně pronikly do obytného domu. Měla jsem štěstí. Šla jsem si umýt obličej, když jsem zaslechla, jak dopadl na postel. Ztuhla jsem a vykřikla o pomoc. Jeho kamerové oči dokážou sledovat pouze pohyb. Ten, kdo ten přístroj ovládal, mne nemohl vidět, jinak bych už byla mrtvá.“

Ragnar na sobě nedal nic znát, ale její slova mu uvízla v hlavě. Byly to běžně užívané vražedné nástroje? Podobné odporné přístroje přece byly zakázané skoro v celém Impériu. Očekával, že rody Navigátorů budou mít k takovým věcem přístup, ale přesto... „Ať už tu věc vypustil a řídil kdokoli, musí být na této lodi.“

„Ano.“

„Najdeme ho.“

„Snad.“

„Nezdáte se o tom být právě přesvědčená.“

„Jak můžeš říct, kdo to udělal? Na lodi tak veliké jako tahle?“

„Pokud to jsou lidé, mám svoje metody,“ odpověděl Ragnar. Věděl, že na někom lpí pach viny, a jeho nos to bezpečně vycítí. Pak ho napadlo ještě něco.

„Ten útok byl dobře načasovaný: vy jste byla ve svém pokoji a já jsem se zrovna pustil do jídla.“

„Ano.“

„Kdo tohle ví?“

„Lodní proviantní důstojník, majordomus a spousta sluhů. Vlastně dost lidí.“

„Od této chvíle budeme sdílet jednu kajutu.“ Na chvíli se nad tím zamyslela.

„Jak si přeješ,“ řekla konečně.

„Teď zavolejte lidi z ochranky. Podíváme se, jestli se nám nepodaří něco zjistit.“

Ragnar zaklel. Tělo bylo nalezeno ve skřínce s náradím nedaleko jejich kajut. Muž měl u sebe ovládací zařízení pavouka. Polkl ampuli jedu, kterou měl ukrytou v dutém zubu. Zdálo se, že byl na selhání připraven. Ragnara to překvapilo. To vypovídalo o důkladném naplánování a fanatismu, se kterým nepočítal.

„Mne to nepřekvapuje,“ řekla Gabriella poté, co ji o svém objevu informoval. „Takové věci se už několikrát staly.“

„Ten muž musel být fanatik,“ prohlásil Ragnar.

K jeho nemalému údivu se rozesmála.

„Co je na tom tak směšného?“

„Že Hvězdný pěšák obviňuje někoho jiného z fanatismu.“ Její tvář náhle zvažněla. „Ale možná máte pravdu.“

„Musel jím být, když se vzdal svého života tak lehce.“

„Možná nenáviděl mou rodinu. Možná patřil k některému z kultů, které nenávidí Navigátory. Nebo možná neměl vůbec žádný motiv.“

„Jak to myslíte?“

„Možná byl k této akci donucen v hypnóze nebo mu vymyli mozek. Existuje mnoho způsobů, jak se to dá provést.“

„Měli bychom ohledat tělo, jestli nenajdeme nějaké stopy. Vyznavači mají někdy tetování nebo jiné znamení Chaosu.“

„Pochybuji, že by se ti podařilo cokoli nalézt,“ řekla Gabriella. „Ale udělej to. Já teď musím převzít řízení lodi. Do místa přechodu nám zbývá necelá hodina.“

„Doprovodím vás na velitelský můstek.“ Zatímco mluvil, začal svlékat mrtvolu.

„Pochybuji, že by na mne kdokoli zaútočil, když budeme v hyperprostoru. Víš stejně dobře jako já, že by loď ztroskotala a všichni bychom byli ztraceni.“

Měla pravdu. Na těle mrtvolky nebylo žádné tetování ani jakékoliv jiné poznávací znamení. Dokonce i její pach by byl dokonale normální, nebýt jemného štiplavého nádechu jedu.

„Pokud vrah nějak manipuluje s myslí posádky na dálku, proč by ho to mělo zajímat?“

„To je pravda. Ale jakmile se ocitneme v hyperprostoru, budu pod ochranou trůnu podporujícího mé životní funkce. Budu sama ve velitelské kupoli. To místo je stejně bezpečné jako pevnost. Musí být.“

„Proč?“

„Musí mne chránit před čímkoli, s čím bychom se v hyperprostoru mohli setkat. Víc ti říci nemohu.“

„Ani nemusíte.“ Pokynul mužům z ochranky, aby mrtvolu odnesli a zbavili se jí. Poslechli bez námitek. Někteří z nich museli projít těsně kolem Ragnara. Byly z nich cítit rozpaky a hanba, že Navigátorka, která měla být v jejich péči, byla téměř zavražděna. Ragnar chápal jejich pocity.

„Jak složité by bylo pro nepřítele dostat svého agenta na jednu z vašich lodí?“ zeptal se cestou k velitelskému můstku.

„Všichni naši lidé jsou důkladně prověřeni. Obzvláště ti, kteří slouží na rodových lodích, jako je tato. Žádný systém však není bez chyby. Dokážu si představit, že by se skutečně zatvrzelému nepříteli podařilo dostat někoho na palubu. Nebo by se mu mohlo podařit zkorumpovat někoho, kdo už prošel prověrkou.“

„To je znepokojující představa,“ řekl Ragnar. Navigátorčin klid ho zarážel. Chovala se, jako kdyby šlo o každodenní součást jejího života.

„Také je možné, že si mou smrt přeje někdo uvnitř mého rodu,“ řekla. „Pro člena rodu by to bylo mnohem jednodušší.“

Někdo se už dostal k hlavě rodu, pomyslel si Ragnar. A jeho osoba byla nepochybně lépe strážena než Gabriella. Když vcházeli na velitelský můstek, přemýšlel o tom, že jeho úkol bude nakonec mnohem zajímavější, než se původně domníval. A to ještě ani nebyli na Terře.

ČTYŘI

Ragnar se díval na podivnou planetu, která se vznášela pod nimi. Jedna její polovina se kovově třpytila v denním světle. Byly na ní patrné rudé skvrny, které pravděpodobně označovaly moře rzi. Kontury starodávných kontinentů zmizely. Nezbylo po nich nic než nejasné obrysy hustější zástavby, která se táhla podél bývalého pobřeží. Povrch celé planety nyní pokrýval kovový pancíř a zdálo se, jako by sem patřil odjakživa.

Ragnar se usmál; byl to úžasný pocit. Připadalo mu, jako by to tu znal. Tato planeta byla místem zrodu lidstva. Viděl její podobu tak často, že se mu zdálo zvláštní, když na ni nyní hleděl ve skutečnosti: třpytící se drahokam zasazený doprostřed černého sametu vesmíru. Ragnar cítil, jak jeho vzrušení roste.

Odsud se lidstvo poprvé vydalo ke hvězdám, tady se narodil Císař lidského rodu a odsud se vydal na velké tažení. Tady Horus obléhal císařský palác a tady se rozhodovalo o budoucnosti celé galaxie. Tady byl střed největšího Impéria, které kdy existovalo, sídlo vlády nezměrné síly a moci.

Někde hluboko pod ním rozhodovali lordi Administrata o osudu nesčetných miliard lidí. Tam někde dole seděl Císař na svém zlatém trůnu a primarchové se procházeli uprostřed zahrad a mrakodrapů z plastové oceli. Russ vedl své druhy z kapituly do bitvy na její půdě. To byla Terra, stará a zatížená tisíciletími dějin. Brzy se měl přidat k nekonečnému zástupu lidí, kteří putovali po jejím povrchu. Brzy se měl stát součástí každodenního života tam dole.

Přemýšlel o tom, co zažili během svého přeletu. Věděl, že cestou od ultrasolárních spojovacích bodů minuli bezpočet pevností a flotil. Propluli kolem pancéřovaných měsíců Jupitera a kovářského světa na Marsu. Byli vystaveni stovkám výzev a důkladných prohlídek. Dvakrát je na jejich palubě navštívili pracovníci bezpečnostních složek. Byl to zdoluhavý proces, ale to se dalo očekávat.

Svět tam dole byl chráněn lépe než kterákoli jiná planeta v historii lidstva. Všichni ti mocní lordi se snažili ze všech sil zabránit tomu, aby k žádné Druhé bitvě o Term nikdy nedošlo. Dokonce i na oběžné dráze byli obklopeni satelitními pevnostmi: soustavami obrovských zbraní, které měly dostatečnou palebnou sílu, aby dokázaly zničit celou bitevní flotilu. Okolí Terry bylo doslova přecpáno válečnými loděmi. Pro jednu se Ragnar cítil naprosto bezvýznamný.

Gabriella se postavila po jeho boku. Měla na sobě veškeré formální znaky svého rodu, černou tuniku s knoflíky zdobenými okem a vlčím symbolem rodu Belisarius. Její epolety nesly znak jejího statutu hlavního Navigátora. Na kabátci zdobeném pletenými šňůrami byly medaile a emblémy, které nenechávaly nikoho na pochybách o jejím původu a postavení. Některé z nich také obsahovaly silné senzory. Za pasem měla ceremoniální šavli a pistoli.

I přes svou vyleštěnou zbroj a dobře udržované zbraně si Ragnar vedle ní připadal omšele.

„Je čas," řekla. „Náš člun se právě spojil s Belisarským zvěstovatelem. Dostali jsme povolení sestoupit na povrch Terry."

Jak spolu kráčeli směrem k hermetickým dveřím, Ragnar cítil, jak se ho zmocňuje nervozita. Když se dveře otevřely, spatřil za nimi řadu vojáků rodu, oblečených v uniformách, které se svou dokonalostí téměř vyrovnaly té Gabriellině. Zbraně měli v pohotovosti a pohybovali se s precizností, za kterou by se nemusela stydět ani elitní jednotka Imperiální gardy. Jejich velitel předstoupil před Gabriellu a formálně ji pozdravil. Ragnara překvapilo, že stejný pozdrav věnoval i jemu.

„Lady Gabriello, vítejte doma," řekl. „Celestarcha Elect poslala mé muže, aby vám vzdali čest. Rád bych řekl, že čest je na mé straně."

Ragnar stěží potlačil úsměv. Důstojník byl mladý a tvář mu zdobil tenký knír, který se nad jeho rty táhl jako nějaká housenka. Vlasy měl dlouhé. Jeho rysy byly ostré, rty tenké. Byl pravým opakem Hvězdných vlků.

„A vy jste?“ zeptala se Gabriella.

„Poručík Kyle, mylady, k vašim službám, kdykoli a kdekoli.“

„Dobrá, poručíku, bude mi ctí, když nás doprovodíte těch dvacet kroků ode dveří ke člunu. Nemohu se dočkat, až opět vstoupím na svou rodnou zem.“

„Hned, mylady.“ Obě řady vojáků srazily podpatky a otočily se tak, že vytvořily koridor, kterým Ragnar a Gabriella prošli ke člunu. Ragnar se chystal posadit najedno z prostých vojenských sedadel, ale Gabriella mu pokynula, aby ji následoval. Prošli druhými dveřmi do neskonale luxusnější místnosti, jejíž stěny byly zdobeny rodovými znaky. Akcelerační sedadla se podobala velkým, polstrovaným koženým křeslům a rozhodně byla mnohem luxusnější než vojenská sedadla, na která byl Ragnar zvyklý. Dveře se za nimi se zasyčením zavřely. Než se připoutal, ujistil se ještě, že jsou hermeticky uzavřené.

„To bylo dost formální,“ poznamenal.

„Mnohem formálnější než u většiny příletů, to vás mohu ujistit. Ale můj otec je mrtev a má teta musí dát najevo, že se ze všech sil snaží mne ochránit. Doslechla jsem se, že má ochrana byla na denním rozkazu.“

„Myslím, že ten pavouk jokaero dokazuje, že udělala dobře.“

„Samozřejmě. Co si myslíš o vojácích našeho rodu?“

„Jsou velice pěkně oblečení.“

„Takže je nepovažuješ zrovna za válečníky? Můžeš mluvit naprosto upřímně.“

„Myslím si, že proti jednotce orků by nepřežili ani dvacet sekund. Vypadají, že tráví více času nácvikem pochodu než boje. To je samozřejmě jenom můj názor. Neviděl jsem je v akci.“

„Jsou to pouze bezpečnostní strážé. Se skutečnými válečníky se setkáš později. Doufám, že na tebe udělají poněkud lepší dojem.“

„Nezdá se mi, že byste si to myslela.“

„Můj pobyt v Tesáku mne změnil, Ragnare. Kdysi jsem bývala takovými muži ohromená. To ale bylo dříve, než jsem se dostala mezi Vlky. Mimochodem, po příletu se setkáme s některými členy tvého bratrstva.“

„Těším se na to,“ řekl Ragnar. Skrze okénko v trupu člunu viděl, že se už odpojili od Belisarského zvěstovatele a zahájili svůj sestup na povrch blyštivého světa, který se pod nimi rozprostíral.

Když pronikli skrz mraky, všiml si, že směřují k jakémusi rozlehlému ostrovu, který od okolního světa oddělovaly bariéry a věže dosahující výšky minimálně jednoho kilometru. Pevnost v pevnosti, pomyslel si, bájná ostrovní enkláva, která byla ghettem Navigátorů.

Ragnar vystoupil do světla nového dne na novém světě. Sluneční svit byl tak ostrý, že musel zamhouřit oči. Ve vzduchu byl cítit jemný, ale štiplavý zápach chemikálií: částečně z výfukových plynů jejich člunu, ale částečně byly součástí samotného vzduchu. Na povrchu plastkretu se třpytil odraz slunečního svitu. Vstoupil na výstupní rampu, zatímco Gabriella čekala uvnitř. Rozhlédl se kolem sebe, aby se ujistil, že je vše v pořádku, pak Gabrielle pokynul, aby ho následovala. Čestná stráž se už před nimi začala řadit. Ragnar si všiml, že poblíž stojí několik malých pancéřovaných vozidel. O jedno z nich se opírala postava ve zbroji, která byla o poznání vyšší než místní obyvatelé. V tom postoji se mísilo pobavené pohrdání s absolutním soustředěním na to, co se děje kolem. Když dotyčný spatřil Ragnara, vzpřimil se a vykročil cílevědomě vpřed. Přestože se jeho zjev v mnoha ohledech lišil od průměrného bojového bratra, Ragnara zjištění, že se jedná o Hvězdného vlka, ani v nejmenším nepřekvapilo.

Když přišel blíž, Ragnar viděl, že má krátký, nikoli však vyholený sestřih a tenounký knír ve stylu mladého důstojníka, který je přivítal na lodi. Ve vzduchu se kolem něj vznášel jemný pach parfémované pomády. Ke zbroji měl připevněno mnoho podivných amuletů a kletotů.

Když si všiml, jak si ho Ragnar prohlíží, přátelsky se pousmál. Ragnar nepochyboval o tom, že i přes svůj lhostejný výraz si ho jeho protějšek rovněž bedlivě prohlédl.

„Zdravím tě, synu Fenrisu,“ řekl cizinec jazykem Ragnarovy domovské planety. „Vítej na Svaté Terře.“

Vojáci začali Gabriellu usazovat do největšího a nejdůkladněji obrněného z přistavených vozidel. Ragnar se ji chystal následovat, když cizinec opět promluvil: „Tvé povinnosti coby doprovodu jsou u konce, Ragnare. Doprovodíš mne do belisarského paláce.“

Ten člověk byl nepochybně Hvězdný vlk, ale Ragnar neměl chuť oddělit se od Gabrielly. Dohlížel na

její bezpečnost po takovou vzdálenost, že jí chtěl poskytnout doprovod i na posledním krátkém úseku cesty.

„Už je v bezpečí," řekl cizinec. „Přinejmenším tak, jak jen někdo jejího druhu na povrchu této planety může být." Ukázal na oblohu. Nad hlavami se jim vznášely jakési hladké vzdušné dopravní prostředky, nepochybně součást probíhající bezpečnostní operace.

„Její otec v bezpečí nebyl," řekl Ragnar. Po tváři Hvězdného pěšáka se mihl bolestný výraz. „Nemám pravdu?"

„Myslíš si, že by mu tvá přítomnost nějak pomohla, bratře?"

„Možná."

Cizinec se usmál. „Taky tomu věřím, ale povinnosti mě bohužel toho osudného dne zavedly jinam."

Následovala krátká odmlka.

„Já jsem Torin Cestovatel," řekl.

„Ragnar Černá hříva."

„Není mnoho věcí, o kterých bychom se mohli otevřeně bavit na veřejnosti. Všude kolem je příliš mnoho lidí s televizory, kteří dokážou odečítat ze rtů."

„Ovládají také náš jazyk?"

„Budeš překvapen spektrem schopností a dovedností, se kterými se na prastaré Terře setkáš, Ragnare. Žiji zde už dvanáct standardních let a stejně mě to stále nepřestává udivovat."

Gabriella zmizela uvnitř pancéřovaného vozu. Ragnar se spolu s Torinem vydal k jinému, menšímu vozu. Zblízka vy padal jako menší a vzhledněji verze orčího terénního vozidla. I přes svůj aerodynamičtější tvar měl podobně kostrbatý vzhled.

Torin vskočil do otevřeného kokpitu a Ragnar ho napodobil. Zabarvený kryt zapadl s cvaknutím na své místo. O chvíli později Ragnara prudká akcelerace zatlačila do sedadla, jak vystartovali za vozem, ve kterém byla Gabriella. Chvíli trvalo, než si Ragnar uvědomil, že ho následují v bezpečném odstupu mimo dosah výbuchu případného raketového útoku. Torinovo nenucené chování ho přesvědčilo o jeho dostatečné způsobilosti pro tuto práci. Ve skutečnosti ho začal podezřívát, že je pro ni více než jen způsobilým. Ragnar instinktivně rozpoznal, jak je ten muž smrtelně nebezpečný; jeho nebezpečnost ještě zvyšovala skutečnost, že se mu ji svým vystupováním dařilo úspěšně maskovat.

„Tady je to lepší," řekl Torin. „Kryt by nás měl ochránit před případným špehováním a tenhle vůz je vybaven přístroji chránícími před odposlechem či čtením myšlenek. Teď si můžeme promluvit trochu volněji."

„Takhle vítáte každou loď, která sem přiletí?" zeptal se Ragnar nahlas, aby překřičel burácení motoru.

„Jenom ty, na jejichž palubě je někdo z jednotky Vlčí břit."

„Těch musí být poměrně hodně."

„Ty jsi po pěti letech první. Měli jste cestou nějaké potíže?"

Ragnar mu pověděl o pavoukovi jokaero. Nezdálo se, že by to Torina nějak překvapilo. Jen naklonil hlavu na stranu, aniž by se přitom přestával věnovat řízení.

„Nenapadá tě, o co mohlo jít?" zeptal se Ragnar nakonec.

„Mohlo to být cokoli, od žárlivého rivala ve vlastním rodu až po outsidersy, kteří se snaží destabilizovat nově zvoleného celestarchu. S přihlédnutím k nedávné vraždě Adriana Belisaria bych se spíš přiklonil k té druhé verzi, ale kdo ví?"

Ragnar z jeho pachu a chování poznal, že prozatím nechce víc prozradit.

„Jaké to tu je?" zeptal se a začal si prohlížet gigantické budovy, kolem kterých projížděli. Byly daleko okázalejší než ty, které viděl na Fenrisu nebo kdekoli jinde. K obloze se vypínaly obrovské věže. Zdálo se, že každý centimetr jejich starobylých fasád byl zdobený složitými ornamenty. Cestu po obou stranách lemovaly stovky soch. Kamenné obludy a svatí s andělskými křídly stáli stráž na střechách domů. Všude kolem byla bujná vegetace. Nerostla ale tak neuspořádaně a živelně, jak byl Ragnar zvyklý z pralesů. Příroda se zde zdála být zkrocená a zkulturnovaná, upravená tak, aby tvořila součást pečlivě stvořené krásy, která je obklopovala.

„Vlastně takové, jak to vypadá," řekl Torin, když pomocí krátkého kmitnutí ovládacími pákami provedl vozidlo kolem rozlehlé fontány. Díky nějakému světelnému triku vypadala voda, která se valila z

otevřené dračí tlamy, jako tekoucí oheň. „Krásné na povrchu, ale shnilé uvnitř. Nikdy, ani na sekundu, nezapomínej, že tohle je ta nejnebezpečnější planeta v celé galaxii."

„Nevypadá příliš nebezpečně. Zdá se mi docela mírumilovná, v porovnání s některými planetami, na kterých jsem byl."

„Nebezpečí na sebe vždy nebere podobu orků s boltery, Ragnare. Na téhle planetě je soustředěna elita celého Impéria. Mluvíme o té nejnemilosrdnější, nejambicióznější a nejbezohlednější sebrance, kterou kdy našich jedenáct milionů planet zplodilo. Sem přišli proto, aby naplnili své ambice. A Terra je pro to ideálním místem a oni nedovolí nikomu, aby jim stál v cestě. Ani já, ani ty, ani jejich vlastní příbuzný, bude-li to třeba."

„Očekával bych, že na takovéhle planetě bude loajalita na předním místě."

„Tady není nikdo loajální, Ragnare. Nevěř nikomu kromě svých bojových bratrů."

„Ani celestarše?"

„Jí obzvláště ne."

„Proč ne?"

„Představujeme pro ni jen další z prostředků, který může využít v případě, že selže úskočnost, diplomacie i peníze. Necítí k nám jako jednotlivcům žádnou loajalitu. Protože jsme jejím spojením s Hvězdnými vlky, jsme důležití. Ale jako jednotlivci jsme snadno postradatelní, Ragnare."

„Myslíš?"

„Já to vím. Nechápej mě špatně. To neznamená, že by prodala naše životy lacino nebo že by byla ráda, kdyby nás viděla umírat. Ale pokud by situace nedovolila jinak, obětovala by nás."

„To se mi nelíbí."

„Je to tak, jak to má být."

„Jak to myslíš?"

„Celestarcha se nám nezodpovídá. Zodpovídá se rodu Belisarius a jeho Radě starších. Její povinností je sčítat a ochraňovat zájmy svého rodu. Dělá pro svůj rod totéž, co Logan Grimnar pro Vlky."

„Grimnarovou prvořadou povinností je ale přece loajalita k Císaři."

K Ragnarově překvapení se Torin rozesmál. „Je to vážně zábavné si s tebou povídat, chlapče. Taky jsem býval jako ty, mladík z Fenrisu, z Tesáku. Občas si myslím, že jsem na Terře už příliš dlouho. Samozřejmě, Grimnarova prvořadá loajalita patří Císaři, právě jako celestarchova. Právě jako kohokoli jiného tady na Terře a v Impériu. Ale byl bys překvapen, jak často používají lidé loajalitu způsobem, který je k jejich vlastnímu prospěchu."

Ragnarovi začínal být Torinův přístup trochu nepříjemný. Připomínal mu způsoby, s nimiž se setkal u některých Vlíčích lordů. Nepochyboval, že například Sigrid a Berek věří, že jednají v nejlepším zájmu kapituly a že jejich případné získání Vlíčího trůnu by toho bylo dokladem. „Jsi velmi cynický muž, bratře Torine," řekl.

„Snad, bratře Ragnare," odpověděl Torin s úsměvem. „Nebo jsem možná jenom realista. Neukvapuj se ve svých závěrech. Počkej, až uvidíš víc."

„Vždy se budu snažit." Poté se na několik minut oba odmlčeli. Ragnar pozoroval úžasné budovy, které proplouvaly za sklem. Několik generací řemeslníků muselo strávit své životy tesáním filigránských detailů na jejich stěnách. Dokonce i Ragnarovo nezkušené oko rozeznalo, že sochy a fresky, kterými byly budovy vyzdobeny, jsou mistrovskými díly.

„Kdy budeme v belisarském paláci?" zeptal se Ragnar.

„Brzy. Už jsme na belisarských pozemcích. Vlastní všechno, co je v tomhle sektoru, od prostorů pro obchody až po obytné stavby. Je to měřítko jejich bohatství."

„Jak to?"

„Pozemky na Terře jsou ty nejdražší v celém Impériu. Za cenu jednoho čtverečního metru tady by sis mohl koupit palác na kterékoli sídlištní planetě, vlastně na většině planet v Impériu."

„Svatá půda Terry," řekl Ragnar.

„Svatá a velice drahá půda Terry, bratře Ragnare. Kvůli plochám o velikosti malého statku na některém z ostrovů planety Fenris bylo obětováno tisíce životů."

„Myslel jsem, že války jsou na Terře zakázané."

Torin se usmál. „Ragnare, podívej se na tohle auto. Řekni mi, co vidíš?"

„Snadno a rychle ovladatelný vůz víceméně standardního designu."

„Víceméně standardního vojenského designu. Jeho karoserie dokáže odolat téměř všemu kromě protipancéřového granátu. Obsahuje všechny formy ochranných prostředků, které má Adeptus mechanicus k dispozici. Je vybaven zařízením, kterým si lze přivolat pomoc z paláce. Myslíš si, že pokud by Terra byla mírumilovná planeta, bylo by tohle všechno zapotřebí?"

Ragnar se nad jeho slovy zamyslel. „Má instruktáž právě začala, že?"

„Chytrý chlapec. Věděl jsem, že budeš chápat rychle, bratře Ragnare."

„Nejsem chlapec, bratře Torine," řekl Ragnar výhružně. Torin se opět pousmál.

„Ne, vidím, že nejsi. Přestože nenosíš barvy smečky Šedých lovců. Nesmím na to v budoucnu zapomínat. Jak ses sem vlastně dostal? Nepatříš ani ke Krvavým spárům, ani Šedým lovcům..."

Ragnar si byl jistý, že ten muž vedle něho zná odpověď moc dobře a jenom si ho dobírá. „To už určitě víš," řekl zachmuřeně.

„Předpokládejme na okamžik, že tomu tak opravdu je," řekl Torin, zatímco projížděli širokou dálnicí směrem k obrovské budově, která před nimi vyrůstala ze země. Právě se ocitli na nadjezdu překlenujícím hlubokou rozsedlinu, která budovu obklopovala. Když se Ragnar podíval dolů, zjistil, že se věci mají trochu jinak, než se na první pohled zdálo. Budova jako by sestupovala do hlubin pod nimi. Viděl ohně planoucí v tisících oken a další mosty, na kterých panoval rušný provoz.

„Ne všechno se dostane do hlášení, která dostáváme, věř mi. Řekněme, že jsem jenom chtěl, abys mi pověděl svůj příběh svými vlastními slovy."

„Řeknu ti ho, až budu připraven."

„To zní rozumně, bratře. Máme spoustu času. Ty a já se budeme v následujících desetiletích často potkávat."

Ta slova v sobě obsahovala veškerou definitivnost rozsudku. Ragnar si uvědomil, že jeho osud je zpečetěn. Ať už se mu to líbilo, nebo ne, uvízl na Terře ve společnosti tohoto muže a necelých dvou tuctů jeho druhů. To zjištění na něj dopadlo s celou vahou velké a pancéřované brány z plastové oceli, kterou právě projeli.

PĚT

„Jsme na místě, Ragnare. Buď diskrétní. Pokud si nebudeš jistý, že tě nikdo nemůže slyšet, vol svá slova uvážlivě," řekl Torin. Vozidlo se zastavilo na nádvoří za branou. Všiml si, že z velkého pancéřovaného vozu už vystoupily stráže a nyní doprovází Gabriellu ke klenutému vchodu do budovy.

Torin stiskl tlačítko. Ovládací páky zmizely v přístrojové desce a zabarvený kryt se rovněž odsunul na své místo. Oba Vlci vystoupili. Ragnar se začal bedlivě rozhlížet kolem. Stáli v obrovském atriu. Vysoko nad jejich hlavami se klenul strop z pancéřového skla, kterým do haly pronikalo sluneční světlo. Z místa, kde stál, mohl vidět bezpočet balkonů, které stoupaly podél vnitřních stěn budovy vzhůru. Na všech zdech byly obrovské průhledné venkovní výtahové šachty. Budova se zdála Ragnarovi větší než Tesák, přestože dobře věděl, že to nemůže být pravda. V novém návštěvníkovi zákonitě vzbuzovala dojem naprosté ztráty orientace.

Zatímco Tesák vypadal jako základna bojových bratří, toto místo se spíš podobalo obrovskému trhu. Hemžilo se to tu lidmi ze všech koutů civilizované galaxie. Viděl Catachaňany v zeleném hedvábí i bledé Boreaňany v rouchách utkaných z velrybí srsti. Nechyběli ani muži v brnění z kovářských planet Taleanského prstence. Všiml si také, jak se davem prodírají zpocením sluhové s nosítky, na kterých spočíval nějaký extrémně obézní muž, jehož vyholenou hlavu ovívaly dvě nádherné nahé dívky. Všude kolem se procházely stráže v okázalých uniformách rodu Belisarius. Někteří vojáci měli bionické oči a protetické končetiny a většinou byli ozbrojeni.

Budova samotná byla dílem nezměrné umělecké píle a představivosti. Stěny byly zdobeny freskami. Příšery svíraly v drápech světelné koule. Ze svatozáří světců na podstavcích nad hlavami davu rovněž

vyzařovalo světlo. Při bližším pohledu Ragnar zjistil, že některé ze soch mají místo očí kamery.

Vypadalo to, že zde probíhá velká část všech obchodů. Výklenky ve zdech vedly do hal, odkud k Ragnarovým uším doléhalo smlouvání a obchodní ruch. Zboží bylo vyměňováno za jiné. Navazovaly se kontakty. Uzavíraly se smlouvy o pronájmu lodí, flotil a Navigátorů.

Vzduch byl plný tisíce pachů: lidí i zvířat, koření, hedvábí a zvířecích kožešin. Pach strojního oleje se mísil s pachy technických maziv a halucinogenních vonných tyčinek. Pro člověka se smysly tak vyvinutými jako Ragnar byla celá ta změť značně únavná. Po prvním ohromení začal jednotlivé podněty třídit a brzy se mu podařilo se opět vzpamatovat. Vyrazil po mozaikové podlaze za Torinem. Prošli jedním z klenutých průchodů a nastoupili do výťahu. O chvíli později, aniž by vůbec pocítil jakýkoli pohyb, se ocitli o sto podlaží níže, obklopeni stěnami z pancéřovaného plastkretu.

Torin ho vedl chodbami, které se mu zdály příjemně tiché. Pach Hvězdných vlků tu byl mnohem intenzivnější. V této oblasti se nepochybně často pohybovali jeho bratři. Dveře před nimi zmizely ve stěně. Vstoupili do další místnosti. Její stěny byly obložené dřevem. Na podlaze byly rozprostřené kožešiny velkého fenriského vlka. Ve výklencích ve stěnách byly uloženy knihy a svitky. Místnost zahřívala dokonalá holografická simulace, která se na první pohled k nerozeznání podobala skutečnému ohni. Toho všeho si Ragnar všiml dříve, než jeho zrak spočinul na muži za stolem, který celé místnosti dominoval.

Svým způsobem byl stejně impozantní jako Berek Hromová pěst nebo kdokoli jiný z řad Vlčích lordů. Na Hvězdného vlka byl velice štíhlý, téměř vyzáblý. Obličej měl protáhlý a sklíčený; jako by se v něm zračil nezměrný smutek. Pod očima měl tmavé kruhy a pleť mu brázdily hluboké vrásky. Vlasý měl dlouhé a šedé. Jeho vous byl úhledně zastřížený a černě pruhovaný. Oči měl mrazivě modré a vypočítavé. Zdálo se, že zhodnotil Ragnara v jediném okamžiku a konečný úsudek si uložil do chladného mozku. Když promluvil, zněl jeho hlas níže a zvučněji, než Ragnar očekával.

„Vítej na Terře, Ragnare Černá hřivo. A vítej do naší malé smečky bratrů. Jmenuji se Valkoth a mám tady na starosti jednotku Vlčí břit.“

Ragnar neviděl důvod o jeho slovech jakkoli pochybovat.

„Požádal jsem Torina, aby zahájil tvou instruktáž. Ukáže ti rvou ubikaci a pomůže ti zabydlet se. Pokud budeš mít jakékoli otázky, neváhej mu je položit. Celestarcha je nyní zaneprázdněna, ale jakmile bude mít trochu času, předstoupíš před ni, abys jí složil svou přísahu věrnosti. Do té doby se budeš chovat, jako bys přísahu už složil a byl členem naší jednotky. Chovej se, jako kdyby na tobě závisela dobrá pověst Hvězdných vlků - což také bude.“

„Ano,“ řekl Ragnar.

„Doslechl jsem se, že někdo usiloval o život Gabrielly Belisarius,“ řekl Valkoth. „Pověz mi o tom.“

Ragnar učinil, oč byl požádán, a starší muž ho pozorně vyslechl, aniž by jeho vyprávění přerušoval. Když Ragnar skončil, řekl: „Buď ostražitý. Další pokusy o vraždu Gabrielly nebo někoho z těch, nad jejichž bezpečností bdíme, budou následovat.“

Ragnar přikývl a Valkoth opět obrátil svou pozornost ke knize, kterou měl před sebou, a začal si dělat poznámky. Bylo zřejmé, že byli propuštěni.

Torin odvedl Ragnara zpět do chodby a hlouběji do labyrintu uliček. Bylo zde daleko méně sluhů a stráží a ani stopa po Hvězdných vlčích, vyjma Torina a Ragnara samotného.

„To byl náš stařešina,“ řekl Torin. „Vypadá jako neškodný učenec, ale nenech se mýlit dojmem. Je to ten nejtvrdší bojovník, jaký kdy pozvedl rotomeč. A je vypočítavý jako sám Logan Grimnar.“

Ragnar nesdílel obecně rozšířený fenriský předsudek vůči učencům. Zcela proto Torinovým slovům věřil. „A kde jsou ostatní?“

„Čekal jsi snad hostinu na uvítání?“

„Ne. Jen jsem si myslel, že nás tady bude víc.“

„Ve skutečnosti je v současnosti v paláci víc Vlků, než je běžné. Je to kvůli korunovací nové celestarchy, ale to je spíše výjimka. Obvykle jsme roztroušeni po celém Impériu.“

„Proč?“

„Máme různé úkoly. Někteří mají na starosti výcvik belisarského vojska. Jiní plní nejrůznější tajné mise. Popřípadě slouží jako osobní strážci Navigátorů, kteří se vydávají do obzvláště nebezpečných situací.“

„Všichni mi neustále vyprávějí o výcviku belisarských jednotek. Jak jsem pochopil, Navigátoři nemají žádné vojsko.”

„Ano i ne. Nemají žádné formální vojsko, ale mají bezpečnostní složky, které plní stejnou funkci. A smluvně mají sjednáno několik jednotek žoldáků, kteří jim slouží tak dlouho, že je lze považovat za součást rodu. Vyjma právního smyslu slova jsou vlastně válečníky rodu.”

Ragnar měl sto chutí si odplivnout. „Jaký smysl mají zákony, když je lidé tak snadno obcházejí? Civilizace!”

„Mluvíš úplně stejně jako Haegr. Vy dva byste si měli rozumět.”

Ragnar si vůbec nebyl jistý, jestli je sám tak čestný, jak se z jeho řeči mohlo zdát. V danou chvíli se cítil naprosto bezradný, a proto se obracel ke kodexu své domovské planety. Torin opět odhadl jeho myšlenkové pochody. „Není to tu tak hrozné.”

Ve stejnou chvíli vystoupila z klenutého průchodu obrovská postava. Neznámý měl na jedné noze naražený velký pivní korbel a v ruce držel kost z kůže, která byla dočista ohryzaná. Byl to pravděpodobně ten největší člověk, s jakým se kdy Ragnar setkal. Byl obrovský dokonce i na poměry Hvězdných vlků a pravděpodobně byl z nich taky jediný, kdo mohl být označen za tlustého. Jeho malá očka byla hluboko zabořena do velkých růžových tváří. Svou zbroj si musel dát s největší pravděpodobností upravit, aby se do ní vešlo jeho obrovské břicho, což z ní činilo mistrovské kovářské dílo.

„Slyšel jsem někoho použít mé jméno nadarmo?” zahřměl hlasem, který Ragnarovi připomněl rozzuřeného losího býka. „Byl jsi to ty, človíčku?”

Torin se na obra zašklebil. „Vidím, že se pokoušíš prorazit s novým stylem v obuvnictví.”

Obr se podíval dolů a zamrkal. „Postavil jsem si korbel vedle postele a na chvíli jsem se natáhl, abych si zdříml. Musel jsem do něj šlápnout, když jsem vyskočil z postele, abych se vypořádal s tím, kdo se vysmíval mému dobrému jménu.”

Ragnar si všiml, že je z obra cítit pach piva. Ve vousech měl drobký jídla. „Víš, že bych si nic takového nedovolil, Haegre,” řekl Torin. „Jenom jsem říkal našemu novému rekrutovi, že máte něco společného.”

Haegr zamžoural jako sova, jako kdyby si Ragnara všiml až teď. „Nováček z pozeňnané planety Fenris, kde studený vichry bičují její drsnou zemi plnou korupce a špíny. Obávám se, že jsi nepřišel na správné místo, hochu. Tahle zpropadená smrdutá díra plná hniloby a neřestí je kletbou a ostudou našeho rodu, chlapeckých ctností mocných Hvězdných vlků...”

„Haegr je stejně bouřlivý jako planeta, na které se narodil,” řekl Torin.

„Chceš se mi snad vysmívat, človíčku?”

„To bych si nedovolil. Jen jsem obdivoval tvé nové čestné vyznamenání.”

„Nemám žádný čestný vyznamenání.”

„Není to snad řád omáčkové skvrny, kterým se honosí zbroj těch nejmocnějších z jedlíků?”

Haegr sklonil hlavu a prsty si oťel omáčkovou skvrnu na své zbroji, pak si prst olízl. „Kdybych tě dobře neznal, řekl bych, že se mi vysmíváš, Torine. Naštěstí vím, že by si to žádný člověk nikdy nedovolil.”

„Tvůj úsudek je brilantní jako vždy, starý příteli. Teď musím Ragnarovi ukázat jeho ubikaci a seznámit ho s jeho povinnostmi.”

„Nezapomeň mu taky říct, že bude obklopen jalovými zbabělci bez špetky chlapeckých ctností. Tohle není Fenris, chlapče. Nezapomínej na to!”

„Nemyslím si, že bych na to kdy zapomněl,” řekl Ragnar. „Říkáte mi to všichni, ať už tak či onak.”

„Uvidíme se později a pak se spolu napijeme piva po hrdinském způsobu synů Fenrisu. Teď nějak musím dostat ten korbel z nohy.” Otočil se a zmizel ve svém pokoji.

„To byl Haegr,” řekl Torin. „Nepatří právě k těm nejchytřejším, kteří se kdy stali součástí naší jednotky, ale rozhodně je jedním z nejstatečnějších. Obzvláště co se týče konzumace masa a piva.”

„Slyšel jsem to!” ozvalo se ztlumené zahřmění za zavřenými dveřmi.

„To byla poklona tvé heroické odvaze!” zakřičel Torin a přidal do kroku.

„Nepřej si, abych ti zase napráskal,” zařval Haegr a vystrčil hlavu ze dveří. Jeho rozčuchané vousy připomínaly Ragnarovi mrože.

„Ještě se ti to nikdy nepovedlo," řekl Torin.

„Cože?"

„Jdi si sundat ten korbek z nohy," doporučil mu Torin, který už zahýbal za roh.

„On by tě ale ve skutečnosti neztloukl, že ne?" zeptal se Ragnar. Torin povytáhl obočí.

„Rád by. Haegr je velmi silný, ale kvůli své váze je dost pomalý. S holýma rukama bych s ním ale stejně prohrál."

V Torinově chování byla patrná klidná sebejistota, která byla v naprostém protikladu k Haegrově hrmotnosti. Ragnar neviděl žádný důvod, proč by měl o jeho slovech pochybovat.

„Jak mohl tolik přibrat? Myslel jsem si, že naše těla byla vytvořena tak, aby jídlo efektivně spalovala. Ještě nikdy jsem neviděl tak obrovského Hvězdného vlka."

„Má na sobě mnohem víc svalů než tuku. Na to ostatně přijdeš sám, jestli si někdy dáte páku. Co se týče jeho tloušťky, něco se při Haegrově nástupu k Hvězdné pěchotě pokazilo. Dlouho nebylo nic poznat; Vlčí kněží si prostě mysleli, že má jenom velký apetit. Že je s ním něco v nepořádku, zjistili, až když začal přibírat. Ta chyba nebyla tak závažná, aby z něj museli udělat wulfena nebo ho vyhostit do Chladných pustin. Stal se ale tím, čím je. Sám zjistíš, že většina z nás se nějakým způsobem vymyká z řad obyvatel Tesáku. Právě proto většinu z nás poslali sem."

„Jak ses sem tedy dostal ty?"

„Požádal jsem o to."

„Chtěl jsi vidět Svatou Terru?"

„Víceméně. Tak, tady budeš bydlet. Není to nic moc, ale teď je to tvůj domov."

Když Ragnar nakoukl dveřmi dovnitř, pochopil, že Torin opět žertoval. Pokoje byly veliké a neobyčejně dobře vybavené. V porovnání s nimi působila jeho kajuta na palubě Belisarského zvěstovatele vyloženě spartánským dojmem. Všiml si, že jeho výstroj už byla přinesena a rozložena ke kontrole na masivním dubovém stole.

„Není to přesně to, co jsem očekával," řekl.

„Je to součástí naší práce. Belisariové se starají o naše štěstí a blahobyt. Nechtějí, aby si někdo mohl koupit naši přízeň, proto dostáváme pouze to nejlepší."

„Oni si myslí, že si někdo může koupit přízeň Hvězdného vlka? To nás moc dobře neznají," řekl Ragnar. Že by někdo mohl být jen podezírat kapitulu z něčeho takového, mu bylo silně proti mysli.

„Možná nás znají lépe než my sami, Ragnare. Nebo od nás očekávají, že se budeme chovat stejně jako oni. Teď se zabydli. Brzy budeš povolán do služby."

Než mohl Ragnar cokoli říci, vyšel Torin zpátky na chodbu a zavřel za sebou dveře.

Ragnar se začal procházet místnostmi a snažil se vyrovnat s luxusem, na který nebyl zvyklý. Veškeré vybavení bylo té nejlepší kvality. V pokojích byla křesla, pohovky a stoly, závěsná postel, která umožňovala vznášet se nad matrací na silovém poli. Byla zde taky koupelna se zapuštěnou mramorovou vanou.

V jednom z pokojů bylo holografické okno, ve kterém se zobrazovaly pohledy, jež bylo možné měnit stiskem ovládací runy. Prohlédl si obrazy planety Fenris, pouštní planety plné obrovských ruin, obchodní haly ve vstupní hale, obrovské budovy, která mohla být císařským palácem, kolem níž byly shromážděny nekonečné davy poutníků. Vzduch byl nasycen relaxačními vůněmi a pokoji se tlumeně nesla napínavá bojová hudba.

Ragnar procházel jednotlivými místnostmi a hledal přístroje, pomocí nichž by mohl být sledován. Ze stropu odpojil kamerovou sadu. Pod postelí našel štěnici. Ve světle nad stolem objevil kamerové oko. Neměl rád, když ho někdo pozoroval, a chtěl se ujistit, že to lidé, kteří tyto přístroje zapojili, pochopí.

Když skončil s prohlídkou, lehl si na postel a s pohledem upřeným do stropu začal přemýšlet, co bude dělat. Tohle místo nebylo vůbec takové, jak si představoval. Smrdělo podezíráním a intrikami a všichni, se kterými se setkal, ho před nimi varovali.

Zřejmě bude muset všechny považovat za proradné a záludné právě tak, jako ho za takového budou považovat oni. Takhle se přece nedá žít, pomyslel si. Vzápětí si ale uvědomil, že mu vlastně nic jiného nezbyvá. Úkladné vraždy zde evidentně patřily k dennímu pořádku. Lidé tu zabíjeli tajně a ze ziskných důvodů. Pripadalo mu, že tu snad neexistuje nic, co by se nedalo koupit.

Proč to tak je? uvažoval. Byl obklopen bohatstvím, o kterém se většině občanů Impéria nezdálo ani v těch nejdivočejších snech. Všichni lordové Impéria a všichni Navigátoři se o toto obrovské bohatství dělili. Proč potřebovali víc? Možná to nebylo bohatství, o čem bojovali. Možná jim šlo o moc. Na vlastní oči viděl, co touha po moci může způsobit dokonce i mezi poměrně asketickými válečníky na Fenrisu.

A co jeho noví společníci? Může věřit alespoň jim? Torin se zdál mít mnohá tajemství a jeho neustálé žertování se nepodobalo způsobům žádného z Hvězdných vlků, které Ragnar znal. Chováním, oblékáním, řečí i způsobem uvažování byl spíš příslušníkem rodu Belisarius. Haegr se zdál být jednoduchý, ale Torin se zmiňoval o nějaké charakterové vadě, kvůli níž se ocitl v exilu na této planetě. Možná byla vážnější, než se na první pohled zdálo.

Ragnar se přinutil uvolnit. Nic mu nedávalo právo soudit své druhy. Cítil se jenom nepříjemně z toho, že byl vytržen ze všedního běhu svého života a uvržen do kalných vod této planety. Byl vycvičený na tvrdou realitu bitev, v nichž byli nepřátelé jasně dáni. Nevyzval se v palácových intrikách. Možná proto ho sem poslali. Možná právě tohle se má naučit. Věděl, že ať už se na tomto místě stalo cokoli, byla mu nabídnuta příležitost.

Tady měl možnost zblízka studovat temné podsvětí politického systému Impéria. Byl odhodlán vynaložit veškeré své úsilí, aby z něho pochopil co nejvíce a naučil se ho zvládat. V tuto chvíli byl Ragnar sám, neznalý a zranitelný. Ale jeho úkolem bylo to změnit. Hodlal vzít svůj osud do vlastních rukou. Byl odhodlán naučit se všemu potřebnému a zvítězit nad okolnostmi. Byl to test, ve kterém nemínil propadnout.

Jakmile dospěl k tomuto rozhodnutí, značně se mu ulevilo. Uvědomil si, že od chvíle, kdy přišel o Russovo kopí a dozvěděl se, že bude podroben soudnímu přelíčení před Radou Vlků, se zmítal v nejistotě a pochybnostech. Tomu byl teď konec. Ať už před ním ležely jakékoli úkoly, postaví se jim jako pravý syn Russův.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Když otevřel, stáli ve dveřích Torin a Haegr. „Celestarcha se dožaduje potěšení z přítomnosti nového člena jednotky Vlčí břit," oznámil mu Torin napůl ironicky

„Poslala nás, abychom dohlédli na to, abys nezabloudil," dodal Haegr a olízl si rty.

„Vlastně poslala mě," řekl Torin, „abych dohlédl, že se vy dva neztratíte."

„Víš dobře, že se v paláci vyznám líp než nějaký nový štěně."

Ragnar se na oba usmál. „Omlouvám se. Bez toho kbelíku na noze jsem tě nepoznal, Haegre."

„Utahuješ si snad ze mě, chlapče?"

„To by mě ani ve snu nenapadlo," ujistil ho Ragnar.

„To bych ti taky radil," odpověděl Haegr.

„Myslím, že sem rychle zapadneš," řekl Torin a všichni tři se vydali labyrintem chodeb k výtahu.

ŠEST

Vystoupili z dalšího výtahu v jiné části paláce. Ragnarovi se ze všech těch nových věcí, zvuků a podnětů i ze samotné rozlohy paláce točila hlava. Ale proces přizpůsobení se novému prostředí byl už zahájen. Cestou za sebou nechávali pachovou stopu, která mu měla pomoci při návratu. Čím větší plochu pokryli, tím jasnější stopu za sebou nechávali. Už teď byl schopen trefit do svého pokoje se zavřenýma očima.

Lidé v této oblasti byli oblečení lépe. Bylo zde více Navigátorů a více okázalého luxusu. Stěny zdobily holografické gobelíny z tkaného zlata; když kolem nich procházeli, měnil se pohled na zobrazovanou scénu takovým způsobem, až člověku oči přecházely. Byly zde obrazy uzavírání dohod, lodí na hvězdném pozadí a krajin stovky vzdálených planet. Na každém obraze plápolala zástava rodu Belisarius. Každá loď byla označena znamením jeho moci. Navigátor v uniformě rodu byl ústřední postavou všech.

Nejpodivnější byl obraz, na kterém jakýsi Belisarius kráčet po boku tří postav se svatozářemi. Jedna z

nich měla křídla jako anděl, druhá měla dlouhé tesáky Hvězdného vlka a třetí byla obklopena zářící aurou. Když obraz mījeli, Ragnar si jej důkladně prohlédl. Pokud se nemýlil, tak byl na gobelínu zobrazen jeden z předchůdců současné celestarchy, jak kráčí po boku Císaře, Lemana Russa a Sanguinia, primarchy Krvavých andělů.

Když Ragnarovy oči spočinuly na kopí v Russových rukou, bezděky sebou trhl. Sevřel ruku v pěst. Ta také svírala svatou zbraň. Detailní provedení nenechalo Ragnara na pochybách, že umělec tuto zbraň skutečně viděl. Obraz byl nepříliš přesnou připomínkou starodávného původu a silných spojení rodu Belisarius.

Začal si pozorně prohlížet lidi kolem sebe. V pohledech kolemjdoucích se mísil respekt se strachem. Jejich nervozita byla patrná z jejich pachu. Odhadnout Navigátory bylo jako obvykle daleko složitější. Měli v sobě něco cizího a nelidského, čím se podobali orkům. Torin ani Haegr se tím nenechávali znepokojoovat. Nejspíš proto, že měli několik let na to, aby si na Navigátory zvykli.

Před jejich zraky se rozpínal obrovský klenutý průchod. Postranní sloupy představovaly dvě kosmické lodě, které byly obklopeny anděly se třetím okem typickým pro Navigátory - obraz, který by se pro leckoho mohl blížít rouhání. Uprostřed oblouku se skvěla pečeť rodu, oko a dva stojící vlci. Stráže u vchodu zasalutovaly a nechali je projít do audienční síně.

I tady byly vystavovány na odiv známky moci a bohatství. Klenutý strop vykládaný drahokamy představoval hvězdnou oblohu, která se odrážela v černém mramoru na podlaze. Na vyvýšeném vznášejícím se stupínku stál trůn z pravého stříbra, na němž seděla současná celestarcha. Byla to vysoká žena nestárnoucí krásy, zahalená do dlouhého černého roucha, které bylo kolem pasu stažené stříbrným opaskem. Na přezce opasku i na její čelence byl znak oka se dvěma vlky. Oko na čelence bylo umístěno tak, aby skrze ně bylo vidět skutečné třetí oko celestarchy.

Vedle trůnu stáli dva muži. Jeden byl vysoký, ale shrbený, s dlouhými a jemnými stříbrnými vlasy a vousy. Byl oblečen v róbě, která se podobala té, již na sobě měla celestarcha. Lišila se jen bílou kožešinou u krku. Druhý muž byl menší a zdál se být mnohem napjatější. Měl černé vlasy a šedou, důkladně zastříhnutou kozí bradku. Na sobě měl uniformu rodu s chocholem a vypadal, že ví, jak správně zacházet s mečem i bolterovou pistolí, které měl připevněné k opasku. Všichni tři si byli nápadně podobní, sobě navzájem i Gabrielle. Všichni byli vysocí a štíhlí, s jemnými kostnatými rukama a obličejem s mímě propadlými tvářemi a velkýma očima. Jakmile Hvězdní vlci vstoupili do síně, zvedli všichni tři hlavy.

„Zdravím tě, Torine z Fenrisu,“ řekla žena. Její hlas byl hlubší, než Ragnar očekával. „Jak vidím, přivedl jsi s sebou našeho nejnovějšího rekrutu.“

„Ano, lady Juliano. Dovolte mi, abych vám představil Ragnara Černou hřívu z Fenrisu z rodu Vlků.“

„Těší nás, Ragnare Černá hřívo. Přístup blíž, ať si tě můžeme prohlédnout.“

Ragnar uposlechl její žádost a vykročil vpřed se vši jistotou a odvahou, kterou se mu podařilo sebrat, rozhodnut nenechat se zastrašit vším tím bohatstvím, jež ho obklopovalo. Pomalu začal chápat, že účelem okázalé podívané, která se mu skýtala cestou do audienční síně, bylo ohromit návštěvníky a vzbudit v nich bázeň. Byl odhodlán nepodlehnutí tomu. Bude celestarchu hodnotit pouze podle jejích předností, právě tak, jako musí ona soudit jeho. Takové způsoby panovaly mezi válečníky a jejich vůdci na Fenrisu odnepaměti.

Přistoupil ke stupínku a pohlédl na celestarchu. Pokud byla jeho chováním uražena, nedala to na sobě nijak znát. Ani starší Navigátor nedal najevo žádné pohoršení. Mladší muž se při pohledu na Ragnarovo pyšné vystupování zamařil, ale neřekl ani slovo. Ragnarovi se zdálo, že z Torina cítí pobavení a z Haegra souhlas.

„Jak vidím, jsi opravdovým synem Fenrisu,“ řekla lady Juliana laskavě. „Vystup ke mně na stupínek.“

Ragnar udělal, oč jej požádala. Přes to, kolik se svou zbrojí vážil, nezaznamenal ani nejmenší záchvěv napětí silového pole, na němž plošina s trůnem spočívala. Na první pohled mohla její konstrukce vyvolat v nezkušeném pozorovateli dojem voru unášeného proudem, ale jakmile na něj člověk vystoupil, zjistil, že je dokonale pevný.

„Přišel jsi nám odpřisáhnout oddanost, Ragnare?“

„Ano. Dávám vám své slovo válečníka a Hvězdného vlka, že vás budu ochraňovat a poslouchat vaše

příkazy, jako by je vydával sám Velký vlk."

„Víc od tebe žádat nemohu," řekla celestarcha. „Bud' vítán v domě rodu Belisarius, Ragnare Černá hřívo."

„Děkuji vám, lady." Jemným přikývnutím dala Ragnarovi najevo, že je jeho audience u konce. Uklonil se, pozpátku sešel ze stupínku a vrátil se zpátky k Torinovi a Haegrovi.

„Můžete jít," řekla lady Juliana. Všichni tři členové jednotky Vlčí břit zasalutovali a opustili síň klenutým průchodem, kterým přišli.

„Myslím, že se jí líbíš," řekl Torin.

„Jak to můžeš vědět?"

„Zkrátila formality."

„Kdo byli ti dva?"

„Ten starý muž byl Alarik, komorník a šéf bezpečnosti. Ten frajírek byl Skorpeus. Je to bratranec celestarchy a považuje se za jejího rádce."

„Koho to zajímá?" řekl Haegr. „Pojďte, vypijeme teď tolik piva, kolik se sluší na fenriské hrdiny."

„Skvělý návrh," řekl Torin. „Pojď, Ragnare, seznámíme tě s jednou z největších rozkoší planety Terry - hospodami v obchodní čtvrti."

Ragnar se chtěl vymluvit, že je unavený a potřebuje si odpočinout po náročné cestě, ale v pohledu obou jeho druhů se odrážela výzva. Torin jako by jeho reakci vyhodnocoval a Haegr zase dával svým postojem jasně najevo, že nalévání se pivem je něco, co by si žádný skutečný syn Fenrisu nenechal ujít. A když se nad jejich nabídkou zamyslel, dospěl k názoru, že to není zase tak špatný nápad. Byl zvědavý na to, jak jeho nová domovská planeta vypadá, a až mu začne služba, možná se mu už taková příležitost nenaskytne. Napadlo ho, že jeho dva druzi jsou na tom podobně. Možná měli za úkol seznámit ho s okolím, a kdyby to odmítl, byl by jim přidělen jiný úkol. To bude ono...

„Jdeme," řekl Ragnar. Ve stejném okamžiku vyšel z audienční síně uniformovaný Navigátor Skorpeus. Přivítal se s člověkem mohutné postavy a zjizvenou tváří. Oba si vyměnili pár slov a pak vykročili přímo k trojici Hvězdných vlků.

„Vítejte na Terře, Ragnare Černá hřívo," řekl Navigátor. Jeho chování bylo jemné a nenucené. Možná až příliš, pomyslel si Ragnar. „Přeji vám více štěstí, než měl váš předchůdce."

„Skander zemřel při výkonu svých povinností. Žádný Vlčák by si nemohl přát lepší smrt."

„Pro nás pro všechny by možná bylo lepší, kdyby byl při výkonu svých povinností úspěšný a udržel Adriana Belisaria naživu. Určitě by to bylo lepší pro mého bratrance."

Haegr zavrčel a odplivl si. Torin řekl: „Jsem si jistý, že kdybyste byl na jeho místě, dokázal byste zachránit životy vás obou, ctěný Skorpee. Hvězdy by vás nepochybně varovaly, na co si dávat pozor. A možná tomu tak opravdu bylo... proto jste nebyl nikde nablízku, když došlo k útoku."

„Hvězdy se na mne pochopitelně usmály. Ačkoli mě samozřejmě mrzí, že můj bratranec nevěnoval mému varování pozornost."

Ragnar si pokradmu prohlížel mohutného muže po Navigátorově boku. Pozorně rozmluvě naslouchal a nedával na sobě znát žádné emoce. Z jeho vystupování vyzařovala rozvaha a schopnosti, které Ragnarovi připomínaly elitní jednotky Imperiální gardy.

„Nepředpověděly vám taky hvězdy, že se stanete celestarchou?" zeptal se Torin nevzrušeně.

Na Skorpeově tváři se objevil přezíravý úsměv. „A vy se domníváte, že skutečnost, že Rada starších místo mne zvolila mou sestřenicí Julianu, může mít na tu předpověď nějaký vliv? Opravdu si to myslíte, vojáku?"

„Nevzdělaný barbar, jako jsem já, by si něco takového skutečně myslet mohl."

Skorpeův úsměv se rozšířil. Podobal se hráči pokeru, který v ruce drží trumf a chystá se ho vynést. „Hvězdy nepředpověděly, kdy se stanu celestarchou. Pouze to, že se jím stanu. Na to byste neměl zapomínat. Jednoho dne budu vaším pánem."

„Obávám se, že jste vztah mezi našimi rody zcela nepochopil," upozornil ho Torin. Ragnar si v jeho pachu povšiml náznaku vzteku. Přestože to dokonale skrýval, bylo naprosto zřejmé, že Skorpea nesnáší.

„Možná že až jednou převezmu trůn, budu ho muset trochu upravit," opáčil Navigátor a obrátil se k odchodu se spokojeným výrazem člověka, který ví, že měl poslední slovo.

„Co to mělo znamenat?" zeptal se Ragnar, když byl Skorpeus z doslechu.

„Ten ušlechtilý vzor Navigátorské samolibosti a sebelásky si myslí, že ho hvězdy předurčily k tomu, aby usedl na trůn," odpověděl Torin a vykročil rychle opačným směrem. „Jestli jsi to nepochopil, tak je přesvědčený, že by měl být celestarchou a že se jím také jednou stane. A ten jeho poskok, opičák Beltharys, ho v tom podporuje."

„Myslíš si, že by Skorpeus mohl udělat něco, aby osudu napomohl?"

Torin zavrtěl hlavou. „Udělal by, kdyby mohl, ale neexistuje žádný způsob, jakým by mohl ovlivnit volbu Rady starších."

„Kdo je to Rada starších?"

„Neptej se," řekl Haegr. „Dej si radši pivo."

„Jsem zvědavý," řekl Ragnar.

„Jsou strašně záhadní a tajemní," odpověděl Haegr. „A víc si radši nepřej vědět."

„Pro jednu musím dát svému velkému příteli za pravdu," řekl Torin.

„Jak záhadní?" zeptal se Ragnar.

„Málokdo je vůbec kdy spatřil. Pro většinu lidí v tomhle paláci jsou stejně imaginární jako tady Haegrův zdravý rozum."

„Doufám, že ti nebudu muset zase natlouct, Torine."

„Všichni vědí, že zdravý rozum je předností, Haegre, a proto si zaslouží uznání, neřkuli obdiv."

„Tak to je v pořádku."

„Chcete říct, že nikdo nikdy neviděl lidi, kteří volí vládce rodu?"

„Existují poslové, kteří se odváží do hlubokých sklepů. Jsou slepí. A Navigátoři tam občas také zajdou. A myslím si, že Valkoth tam také byl. A Skander taky."

„Dolů? Do sklepů?"

„Pod tímhle palácem je labyrint, Ragnare. Je opevněný a od ostatního podzemí ho dělí deset metrů tlustý násep s příkopem z armovaného plastkretu. Přehrazuje každou chodbu a je opatřen senzory, pastmi a detektory. A právě v tomhle sklepení dlí Rada starších."

„Možná se bojí, že by je mohl někdo zabít," řekl Ragnar.

„Chápeš rychle, mladý Černohříváku," opáčil Haegr sarkasticky.

„A možná mají strach z něčeho jiného," dodal Torin.

„Jak to myslíš?"

„Teď na to není vhodné místo ani čas."

„Je to jedno z temných tajemství Navigátorů, že?"

„Nedělej si z toho legraci, Ragnare. Možná to tak je."

„Budeme žvanit, nebo pít?" zeptal se Haegr.

„Určitě sis všiml, že nás naše kroky vedou k přístavištím vznášedel, příteli Haegre," řekl Torin. „A tvůj důvtipný mozek si z toho už určitě vydedukoval, že jedno z nich nás odveze do hospodské čtvrti. Mnozí z nás dokážou vykonávat dvě činnosti najednou, jako třeba jít a mluvit."

„Chceš tím snad říct, že já to nedokážu?"

„Své schopnosti jsi prokázal při mnoha příležitostech a je zřejmé, že přestože teď spolu hovoříme, dál pokračuješ v chůzi. Tak proč bych měl naznačovat něco takového?"

„Ve tvých způsobech je něco slizkého, Torine, a to se mi vůbec nelíbí. Asi potřebuješ dostat výprask."

„Šetři si energii na pití, můj příteli."

„Ještě si to promyslím."

Torin dovedl své dva druhy do jakéhosi rozlehlého hangáru umístěného vysoko na boku paláce. Z jeho prostorného nitra se naskýtal panoramatický výhled na město. V dálce zářily vysoké konstrukce, jejichž každé okno se podobalo malému majáku. Plující světla vytvářela na obloze světelné pruhy. Mezi budovami se proplétaly gigantické vlaky a nekonečné davy desítek tisíců lidí. Ve vzduchu se vznášel smog. Ragnara se zmocnil pocit, že nic vzdálenějšího chladné divočině Fenrisu snad ani existovat nemůže.

Torin je dovedl k malému čtyřmístnému vznášedlu, které na sobě mělo znaky rodu Belisarius. Byl to hladký a aerodynamicky tvarovaný člun podobný obrovskému hmyzu, opatřený černostříbrným nátěrem. Všichni tři si vlezli dovnitř a Torin se ujal řízení. Počínal si přitom stejně zkušeně jako pilot Hromového

jestřába. Rychle prošel sérií předletových žádostí o informace a motory se probudily k životu. O chvíli později se rozletěli noci.

Když se Ragnar podíval na hromady kovu a plastkretu, které mizely hluboko pod ním, na okamžik se mu zatočila hlava. Byli tisíc metrů nad zemí a stále stoupali. Torin jim ukazoval na okolí i na holosférická měřidla. Palác Belisariů nechali daleko za sebou. Z tohoto pohledu Ragnar viděl, že se podobá obrovskému černostříbrnému kosočtverci, na jehož boku byl vyveden znak rodu. Teď už věděl, že mrakodrapy jsou jenom špičkou ledovce: skutečné panství rodu zasahovalo hluboko pod zem, až k záhadnému sklepení. Co se tam dole asi děje, pomyslel si. Proč se všichni Navigátoři chovali tak tajemně? Co skrývají?

Při dalším pohledu zjistil, že všechna vznášedla se po obloze pohybují po trasách, které byly vyznačeny stejně zřetelně jako silnice a cesty hluboko pod nimi. Cestou míjeli osamocené struktury tyčící se uprostřed obrovských otevřených ploch, jimž se všichni vyhýbali. Zeptal se, proč to tak je.

„To jsou sídla ostatních rodů. Nikdo nemůže vstoupit do jejich vzdušného prostoru bez pozvání a identifikace. Pokud by tak učinil, riskoval by, že bude sestřelen.“

Ragnar to chápal. Letové koridory představovaly nejjednodušší způsob, jak zabránit pozemnímu útoku, a přitom poskytnout střelcům v budově přímou viditelnost na jakýkoli cíl - což by se dalo těžko zařídit, pokud by byl vzdušný prostor kolem nich plný vznášedel. Vlastně takovou odpověď očekával, ale chtěl se ujistit.

„Myslel jsem si, že se o bezpečnost na Terře stará inkvizice a Arbitři.“

„To ano, ale ne všude. Teď jsi ve čtvrti Navigátorů. Celý ostrov je volnou zónou. Rodů si nikdo nevšímá a ony se starají o svou vlastní bezpečnost samy. Inkvizice sem nemůže vstoupit bez pozvání, nebo pokud nedojde k nějakému závažnému porušení zákonů. Rody se nemají s inkvizicí příliš v lásce.“

„Jo,“ řekl Haegr. „Ti mizerové v černých kabátech se s těmi tříokými d'ábly nesnášejí. Nikdo z nich nestojí za zlámanou grešli - teda až na jednoho nebo dva Belisarie, samozřejmě.“

„Vám se tu nelíbí?“ zeptal se Ragnar.

„Tohle místo se mi přímo hnusí. Přál bych si být zpátky na ledových pláních Fenrisu, mít v ruce kopí a stádo losů před sebou.“

„To je zajímavé,“ řekl Torin. „Když jsi tenkrát zachránil starého Adriana před těmi fanatiky, tak jsem ho myslím slyšel slibovat, že ti dá, oč si řekneš. Poslal by tě domů na to šup, kdybys ho o to požádal. Místo toho sis mu řekl o masový koláček.“

„Byl to obrovský koláč,“ řekl Haegr. Jeho hlas zněl trochu rozpačitě.

„Samozřejmě že byl,“ přisvědčil Torin. „Zabili býka a obalili ho v těstě. Haegr ho celého snědl sám.“

„Byla to moje odměna. Nevšiml jsem si, že by ses taky postavil do cesty nějaké kulce.“

„Je to pravda, že jsi málem udupal několik sluhů k smrti, když ses hnál ke stolu?“ zeptal se Torin.

„Ne. Nikdo by se neodvážil postavit se mezi mě a jídlo.“

Ragnar se výborně bavil. Škádlení těch dvou mu připomínalo urážky, které si často vyměňoval se Svenem. Stejně se tu ale pořád cítil nespůj. Všiml si, že vznášedlo začalo sestupovat k řadě budov, které byly nalepené těsně na sebe. Obloha nad nimi byla plná světél.

„Říkal jsi, že sem inkvizice nechodí.“

„To by nejprve musela vypuknout válka mezi rody,“ přisvědčil Torin. „Navigátoři utrácí na úplatcích tolik peněz, že by si za ně mohli koupit malou planetu. Zajišťují si tak své soukromí.“

Pro Ragnara to byl další šok. Zjištění, že je srdce Impéria tak prohnílé, ho značně zklamalo. Připadal si dokonale naivní. Ostatní to zjevně vůbec netrápilo. Možná bude také takový, až tady bude tak dlouho jako oni.

„Chceš říct, že inkvizice bere úplatky?“

„Nic tak nápadného,“ řekl Torin. „Musíš pochopit, jak Impérium funguje, Ragnare. Všichni z nejvyšších lordů planety Terry tráví svůj čas tím, že spřádají intriky jeden proti druhému, bojují o koryta, prestiž a moc. A to stojí peníze. Navigátoři mají spousty peněz. Nejvyšší lordi a mnozí vysoce postavení úředníci se starají o to, aby ti, kdo je platí, nebyli nikým obtěžováni.“

„Celá planeta by na tom byla líp, kdybychom sem svrhli pár virových bomb,“ prohlásil Haegr. „Kromě Císařova paláce.“

Torin se na něho podíval.

„A belisarského, samozřejmě," dodal Haegr kvapně.

„Jedině ty můžeš navrhnout bombardování Svaté Terry," řekl Torin.

„Téhle planetě by to jenom prospělo," konstatoval Haegr.

„Neříkej to moc nahlas na místě, kde tě snadno může někdo zaslechnout."

„A co když budu?"

„Pak se nediv, až tě místní fanatici upálí na hranici."

„Přived' mi je sem. Nebojím se fanatiků ani inkvizice. Haegr se nebojí ničeho v galaxii."

„Fanatici?" zeptal se Ragnar.

„Náboženští fanatici. Terra je jich plná, jak se ostatně dá očekávat. Nevládne tu jenom korupce a přepych. Ne všichni si je mohou dovolit. Na Svaté půdě žijí miliardy lidí, kteří nemají kromě své víry vůbec nic. Někteří si to kompenzují zabíjením každého, kdo neodpovídá jejich představě ctnosti."

„To je jeden z důvodů, proč jsou Navigátoři raději zalezlí uprostřed tohotole moře špíny," dodal Haegr.

„Fanatici je nenávidí, říkají jim mutanti."

„Oni by Navigátory zabili?" zeptal se Ragnar.

„A kdo podle tebe zabil Adriana Belisaria?" odpověděl mu Torin otázkou.

SEDM

Hospoda byla zaplněna stovkami lidí. Shromáždili se tu marinád, vojáci, obchodníci a jejich osobní strážci z tisíce světů. Hudba hlasitě duněla. Několik polonahých žen tancovalo na stolech, zatímco jiné roznášely jídlo a pití hostům. Interiér byl upraven tak, aby se podobal klasické dřevěné hospodě na některé z hraničních planet, ale Ragnarovi jeho smysly prozradily, že je to pouze iluze. Trámy nad jejich hlavami byly ve skutečnosti z pomalovaného plastkretu, nikoli ze dřeva. Stěny byly kamenné, obložené dřevěnými panely. Jen oheň byl kupodivu pravý a nefalšovaný.

Stěny hospody zdobily preparované zvířecí hlavy. Ragnar mezi nimi poznal vlčí a losí. Bylo zajímavé, že se různé varianty některých tvorů vyskytovaly na tisících planet. Ragnar usoudil, že musí pocházet z původních populací, které se vyskytovaly na Terře.

Ta myšlenka mu připomněla, že se nachází na místě, kde to všechno začalo. Toto byla domovská planeta Císaře - odsud lidstvo pochází. Byla to děsivé pomyšlení, ačkoli pochyboval, že by se něco podobného honilo v hlavách lidí, kteří je obklopovali.

Když se Torin s Haegrem začali prodírat ke stolu, nikdo jim nevěnoval nejmenší pozornost. Byl to doklad různorodosti davu, uprostřed něhož se nacházeli. Ragnar nebyl na něco takového zvyklý. Na jakékoli planetě, vyjma Fenrisu, si mohl kterýkoli člen jeho bratrstva být jistý, že se bude těšit respektu a nemalé úctě. Samozřejmě, při pohledu na osazenstvo kolem mohlo být docela dobře možné, že všichni byli příliš opilí, než aby si všimli tří ozbrojených obrů, kteří procházeli jejich středem.

Haegr už objednal jídlo a pití. Majitel hostince se s ním uvítal jako s dlouho ztraceným bratrem. „Jako obvykle?" zeptal se.

„Jo, jako obvykle!" zahřměl Haegr.

O chvíli později přistál před Ragnarem obrovský korbel plný piva. „Skol!" zaburácel Haegr a pozvedl svou sklenici.

„Vítám tě na Terře, Ragnare," řekl Torin.

„Jsem rád, že jsem tady," odvětil Ragnar a ke svému vlastnímu překvapení si uvědomil, že je to pravda. Pivo bylo studené a dobře klouzalo krkem.

„Není tak dobré jako fenriské pivo, ale pít se dá," řekl Haegr. Dopil už jeden korbel a chystal se na další. K navození opilosti je u Hvězdných pěšáků vzhledem k jejich přirozené schopnosti transformace jedů, zapotřebí opravdu hodně piva, ale Haegr se zjevně rozhodl celý proces urychlit sklenicí whisky. O chvíli později před ním na stole přistály dvě celé pečené ovce.

„To všechno máme sníst?" zeptal se Ragnar.

„Tohle je moje," řekl Haegr. „Ty máš svoje jídlo tam!" Ukázal rukou na další pečené zvíře, které nesla servírka k jejich stolu.

„Pro Haegra je to jenom předkrm," řekl Torin. „Nežertuji," dodal, když si všiml Ragnarova nedůvěřivého pohledu. „Pusť se do jídla, nebo se pusť do tvé porce dřív, než se naděješ."

Z druhé strany stolu se ozval zvuk, jako když rotomeč proniká hovézím bokem. Ragnarův překvapilo, když zjistil, kolik masa už z Haegrových ovce zmizelo. Dva bochníky a hrouda másla byly také pryč. Utrhl kýtu ze své vlastní ovce a s chutí se do ní zakousl. Maso bylo dobré. Z kýty vytékala chutná šťáva, která mu stékala po jazyku do krku. Spláchl ji dalším pivem, několika doušky whisky a nakonec zajedl chlebem.

Když zvedl hlavu, s překvapením zjistil, že Torin při jídle používá vidličku a nůž po vzoru místních obyvatel a pečlivě si krájí své jídlo na malá sousta. V průsvitném poháru o velikosti vědra bylo nalito víno. Byl to jediný ústupek vůči fenriskému způsobu hodování.

Torin se usmál na Ragnarův. „Senzorinské snové víno. Obsahuje nějaké silné halucinogenní houby. Dost síla. Rád se testuji na takových věcech."

Haegr vydal zvuk podobný zahřmění. „Torin je příliš civilizovaný. Za to můžou všichni tihle mizerní Terranci. Pravým fenriským drsňákům se podobá už jenom díky tomu, že mu občas napráskám."

„Dávej si pozor na ruce, Ragnar," řekl Torin. „Haegr ti ji málem omylem utrl. Několik mužů si po večeři s ním muselo opatřit protézu."

„Sprostý pomluvy, který šíří mí nepřátelé," odsekl Haegr a zuby roztrhal druhou z ovčí na kusy. „Nejsem přece žádný ork."

„Někdy je to těžké poznat," poznamenal Torin. „Znála tvá matka dobře tvého otce? Připadá mi, že v barvě tvé kůže občas zřetelně rozeznávám zelenou."

„Jediný, kdo je tady zelený, jsi ty ze závidění nad mou mužnou statečností!"

„Vlastně si vzpomínám, že jsi měl nazelenalý nádech po naší poslední pitce. Tehdy jsi říkal, že sis neměl dávat toho posledního aligátora na kari, přestože já osobně si myslím, že za to mohly ty dva litry ohnivého vína."

„Jak to můžeš vědět?" zeptal se Haegr samolibě. „Tou dobou jsi už byl v bezvědomí. To mi připomíná - pořád mi dlužíš naši sázku."

Ragnar se rozhlédl po místnosti. Whisky ho příjemně hřála v žaludku a jídlo bylo dobré. Přesto se ale cítil nepříjemně.

Vzadu na šíji se mu naježily vlasy. Cítil, že ho někdo bedlivě pozoruje, a pokusil se zjistit, kdo to je. Pozorovalo je mnoho lidí, ale to mohlo být pouze ze zvědavosti, kolik toho Haegr sní. Když se zaposlouchal do okolního ruchu slyšel, jak u vedlejších stolů uzavírají sázky.

Zaslechl také útržky jiného rozhovoru, který se mísil s obvyklým barovým klábosením. Někdo se bavil o politice. Nějací cizinci probírali smrt Adriana Belisaria a jejich diskuse začínala být značně vzrušená. Ukázalo se, že bývalý celestarcha nebyl jediný vysoce postavený Navigátor, který v nedávné době zemřel. Evidentně došlo také k jiným pokusům. Znovu a znovu zachytával Ragnar v jejich rozhovoru slovo bratrstvo. Chtěl vstát a položit oběma neznámým několik otázek, ale Torinův varovný pohled mu řekl, že by to nebyl dobrý nápad.

„Zdá se, že smrt Adriana Belisaria se stala oblíbeným tématem klevet," prohodil Ragnar.

Torin pokrčil rameny. „Lidé mluví o tom, o čem mluví jiní lidé."

Ragnar se zamyslel nad tím, co z jejich rozhovoru zaslechl. „Opravdu zemřel při havárii vznášedla?"

„Dá se to tak říct."

Haegr něco zamumlal, ale jelikož měl plná ústa jídla, nebylo mu rozumět ani slovo.

I přes družný shon, který v krčmě panoval, se Ragnar cítil stále nepříjemněji. Několik lidí si ho měřilo nepřátelskými pohledy. Když si zpětně promítl běh událostí od okamžiku, kdy do hostince vstoupili, uvědomil si, že několik přátel oněch mužů, kteří se bavili o celestarchově smrti, lokál po jejich příchodu opustilo.

„Zdá se, že tu nejsme právě oblíbení."

„Hvězdní vlci nejsou oblíbení nikde na Terře," informoval ho Torin.

„Proč?"

„Na to se zeptej místních, ne mě! Jeden by si myslel, že nám budou vděční za to, co všechno jsme pro ně udělali.“

Ragnar se napil piva a zamyslel se nad Torinovými slovy. Mohl by se zvednout a dojít se cizinců zeptat, co se jim nelíbí. Když si muži všimli jeho pohledu, beze slova vstali a zamířili ke dveřím. Možná jsem se mylil, pomyslel si Ragnar. Možná byli jenom zvědaví nebo nemají rádi cizince. Na druhou stranu mohli patřit k náboženským fanatikům, přestože jakmile si všimli, že by s nimi rád prohodil pár slov, neprojeвили žádný zápal pro své přesvědčení.

Na stole se vršily další a další pokrmy, ale Haegr s Torinem jako by se pustili do pijáckých závodů, aby se zahřáli. Stůl byl plný lahví od whisky a masivních korbelů s pivem a ani jeden ze soupeřů se nezdál mít sebemenší problémy s konzumací jejich obsahu.

Ragnar se omezoval na pouhé doušky. Nepřátelské ovzduší, které kolem nich panovalo, se nezlepšilo - pokud vůbec k nějaké změně došlo, pak atmosféra ještě zhoustla. Při pohledu na Torina si všiml, že ačkoli se zdálo, že pije stejně bezstarostně jako Haegr, nepřestává po očku sledovat okolí. Choval se přitom velice nenápadně, a pokud by Ragnar nedělal totéž, ani by si toho nevšiml. Když se jejich pohledy setkaly, Torin na něj spiklenecky mrkl. Ragnarova jeho chování uklidnilo. Pokud je očekávaly nějaké potíže, nebyl sám, kdo je tušil.

Před Hagerem se kupily hromady jídla. Spokojeně zamlaskal a naznačil servírce, aby nepřestávala nosit na stůl. Bochníky chleba, čtvrtky hovězích pečení a ryby o velikosti malých žraloků nepřestávaly mizet v jeho hrdle spolu hromadami másla a sýra. Do hostince vstoupilo několik mužů. Někteří s sebou přinesli podivný zápach nenávisti a nebezpečí. Ten pach byl ostrý jako čepel nože a stejně zatrpklý jako duše skrblika, který ztratil zlat'ák. Vlasy na Ragnarově zátylku se naježily ještě víc. Kromě Torina ale byl v hospodě jediný, kdo nevydával onen zvláštní zápach nebo dával najevo jakékoli známky znepokojení.

Oči všech se upíraly na Haegra. Jak jídelní orgie pokračovaly, ozývaly se místností stále častěji nevěřičné výkřiky a výrazy obdivu. Haegr se právě pustil do kostí. Drtil je zuby, aby je vzápětí spolkl. Torin vstal, aby poplácal Haegra po rameni a pogrataloval mu. Ragnar si ale všiml, jak se přitom naklonil k jeho uchu a něco mu pošeptal.

Haegrovy tváře byly rudé a jeho vousy smáčely krůpěje potu. Přestože se zdálo, že jeho veškerá pozornost byla upřena na jídlo, téměř nepostřehnutelně přikývl a zhluboka se napil piva. Torin zůstal stát a rozhlédl se kolem sebe po zdroji hrozícího nebezpečí.

Do Ragnarova vrazil nějaký muž. Tvářil se rozzlobeně, jako kdyby se bránil někomu, kdo do něj strčil. Jeho zloba byla skutečná, ale příčina nikoli. Ragnar to poznal z jeho pachu, který prozrazoval, že muž byl na pokraji zběsilé zuřivosti ještě dřív, než do Ragnarova vrazil. Panenky jeho oči byly velké jako špendlíkové hlavičky a z úst mu vytékal tenký pramínek slin. Byl dost blízko, aby Ragnar dokázal rozpoznat štiplavě nezdravý chemický zápach jeho potu. Ohrnuté rty odhalovaly zažloutlé zuby.

„Jdi mi z cesty, ty mimozemský prase,“ zavrčel. Většina lidí by si myslela, že za jeho neomalené chování může alkohol, ale Ragnar dobře věděl, že skutečnou příčinou je Běs, alchymická směs určená k tomu, aby v bitvě učinila z mužů zuřivé zabijáky. Císařská armáda zakázala její užívání už před několika staletími, protože se vojáci po ní stávali nekontrolovatelnými a zvyšovala se pravděpodobnost, že podlehnou vlivu Chaosu. Kacíři ji však občas používali; Ragnar se s tím setkal při některých z planetárních rebelií, které pomáhal potlačit. Byl šokován, když zjistil, že se používá i na Terře.

Nebál se. Člověk pod vlivem Běsu mohl být nevyzpytatelný, nadlidsky silný a téměř imunní vůči bolesti, ale to ještě neznamenalo, že představoval skutečnou hrozbu pro Hvězdného vlka. Dotyčný to tak zjevně neviděl. Navlékl si něco na ruku a řekl: „Řekl jsem, abys mi uhnul z cesty, ty mimozemský prase. Nechtěj, abych ti to musel zopakovat ještě jednou.“

Ragnar ucítil, že se k němu blíží další muži. Všichni vydávali stejně zkažený zápach. Ragnar se zašklebil a ukázal tak své zuby. Jestli ten muž zašel příliš daleko, než aby mohl ustoupit, musí přičíst následky svého počínání sám sobě. Cizinec se po něm ohnal.

Úder byl prudší, než by tomu bylo u normálního člověka, ale Ragnar ho i přesto snadno odrazil. Chytil muže za zápěstí. Z proužku na jeho prstech zableskl modrý oblouk elektřiny a Ragnar ucítil v ruce ostré bodnutí.

Ten muž si nasadil elektrickou rukavici, která byla vyvinuta, aby zvětšila sílu úderu o elektrický šok.

Pokud by byla nastavena na maximální výkon, dokázala by člověka se slabším srdcem omráčit, nebo dokonce zabít. Ragnar se usmál a ledabyle udeřil útočníka hřbetem ruky. Vyražené zuby se rozletěly na všechny strany a ozvalo se praskání kostí. Chlapík odletěl na druhou stranu místnosti, kde dopadl na stůl. Hned ale vyskočil, očividně znecitlivělý drogami, které kolovaly v jeho těle.

Jednoho z mužů u stolu, na který útočník dopadl, zjevně rozladilo, že mu v jídle přistál cizí chlap. Svou nevůli dal najevo tím, že útočníkovi rozbil o hlavu láhev červeného vína. To byla chyba - zběsilec se otočil a vrhl se mu po krku. Krev, která mu stékala po tváři, se mísila s vínem z rozbité lahve. Hospodou se začal šířit zmatek, který nakonec přerostl ve všeobecnou rvačku.

Ragnar odrazil několik mužů, kteří se po něm vrhli. Byla to pěkná sebranka ničemů a zločinců. Mnozí z nich měli bionické ruce nebo oči. Některé jejich protézy byly vybavené výsuvnými dýkami podobajícími se ocelovým drápům. Některí měli elektrické rukavice nebo těžké obušky. Všichni se vrhali na Ragnara se slepou zuřivostí, která vypovídala o drogách, kolujících v jejich tělech. Ragnar chytil jednoho z nich za krk, zvedl ho do výšky a mrštil jím po jeho družích, čímž tři z nich srazil k zemi.

Jiný útočník se vzápětí pokusil Ragnarovi vydloubnout oči svými vytaženými drápy. Ragnar ho chytil za jeho umělou ruku, zapáčil a trhl. Ve spršce jisker vytrhl mechanickou končetinu z kloubu a použil ji jako kyj. Srazil jejího majitele k zemi a ještě ho pořádně nakopl do hlavy.

V tu chvíli už na něho přšely rány ze všech stran. Elektrické rukavice bušily do jeho brnění, od kterého odletovaly jiskry a plnily vzduch vůní ozónu. Ragnarova zbroj byla uzpůsobena k odolávání daleko silnějším nárazům, proto je ignoroval a plně se soustředil na odvetu.

Oháněl se kolem sebe pěstmi a každou ranou srazil jednoho muže. Překvapivě mnoho se jich ale opět zvedalo ze země a vrhalo se znovu do útoku. Bylo naprosto zřejmé, že tihle muži zde byli výhradně proto, aby vyprovokovali rvačku. Rány jako by jim vůbec nevadily, droga jim nedovolovala ani na okamžik zaváhat. Zabili by ho, kdyby mohli. Po pravdě řečeno, být Ragnar normální člověk, byl už desetkrát mrtev. Naštěstí byl Hvězdný pěšák. Jeho brnění se téměř stalo součástí jeho těla a jeho tělesná konstituce a kostra byly upraveny tak, aby dokázal snášet enormně ničivé útoky. Přesto nebyl zcela uchráněn od modřin i několika řezných ran. Cítil, jak ho pokožka na místech, kde mu jeho krev s vysokou srážlivostí vytvářela strupy, svědí.

Rozhlédl se kolem sebe, aby zjistil, jak si vedou jeho společníci. Torin visel na lustru. Zhoupł se a nakopl jednoho z útočníků do brady. Pak se pustil a vlétl do hloučku rváčů. Jeho pohyby byly rychlé a přesné, každým úderem srazil k zemi jednoho muže. Rozhodně měl menší potíže než Ragnar. Pohyboval se tak rychle, že pro člověka s pistolí by bylo obtížné na něho byť jenom zamířit, o což mu zjevně šlo.

A pak se to stalo. Až do této chvíle Haegr bitku, která se kolem něj strhla, zcela ignoroval a soustředil se jenom na to, aby do sebe nactpal co nejvíc jídla. Teď ale přistál na stole před ním jeden ze zběsilců, kteří je napadli. Jídlo se rozlétlo do všech stran a víno, whisky a pivo se rozstříkly všude kolem. Haegr na chlapa chvíli užasle civěl, jako kdyby nedokázal pochopit, co se to stalo. Na jeho tváři se objevil udivený výraz, když sáhl po jídle, které tam už nebylo. Pak se jeho prasečí očka zúžila a hospodou se rozlehl ohlušující řev.

Jedním máchnutím smetl útočníka ze stolu a zvedl se na nohy, podoben mamutovi stoupajícímu z jámy. Byl stále stejně veliký, ale najednou se zdál být mnohem mohutnější a nebezpečnější. Chopil se kovového stolu, utrl šrouby, kterými byl připevněn k zemi, zvedl ho nad hlavu a mrštil jím do houfu zdrogovaných fanatiků. Všichni se rázem ocitli na zemi, uvěznění pod tíhou masivního stolu. Haegr se sehnul, popadl do každé ruky jednoho muže a jal se jimi jako obrovskými palicemi mlátit hlava nehlava do jejich společníků. Tyčil se nad ostatními jako obrovské nezvladatelné monstrum, nezadržitelný jako útočící nosorožec. Během několika sekund se kolem něj vytvořil prostor lemovaný zmraženými a potlučenými zuřivci. Když se některý pokusil vstát, nemilosrdně ho srazil botou zpátky. Všude se povalovaly utržené ruce a nohy, které se mísily s bionickými protézy a kostmi.

Ragnar se vrhl znovu do boje. Divoce rozdával rány, přičemž dával dobrý pozor na to, aby srážel pouze ty, ze kterých byl cítit pach bojové drogy. Přitom se dostal k Torinovi, který právě otloukal hlavy několika zuřivců tak důkladně, až je ani droga nemohla udržet při životě. „Měli bychom sebrat Haegra a vypadnout odsud," křikl na Ragnara.

„Proč?"

„Celestarchu by mohlo rozčítit, kdybychom seřezali někoho z Arbitrů, kteří sem přijdou vyšetřovat."

„To je pravda," připustil Ragnar a ohlédl se po Haegrovi. Ten držel v ruce hovězí půlku napíchnutou na rožni a oháněl se jí kolem sebe. Chvilkami se zastavoval, aby si z pečené utrl kus masa. „Ale dostat ho odsud pryč nebude tak snadné."

Torin přikývl. „Užívá si, ale je to pro jeho vlastní dobro. Popadni ho za jednu ruku, já ho chytím za druhou."

Ragnar přikývl a oba se vrhli po Haegrovi. Ragnar ho chytil za levačku, Torin za pravačku a společnými silami ho začali táhnout ke dveřím.

Haegr byl ale jako smyslů zbavený a jejich úsilí se tak podobalo pokusům o odtazení splašeného býka. Trvalo jim notnou chvíli, než se jim podařilo Haegra vytáhnout ven do noci. Cestou se jim několikrát vysmekl, aby se ohnal po některém ze zbylých útočníků.

„Pusťte mě," řval. „Ještě pořád jich tam zbývá dost, kterým jsem nepolámал kosti."

„Nejlíp uděláme, když odsud zmizíme. Slyšíš ty sirény? To jsou Arbitři."

„Vážně? S nima si poradíme taky. Dobře to víš."

„Jo, ale lady Julianě by mohlo způsobit problémy, když po nás zůstanou ulice kupecké čtvrti plné mrtvých nebo umírajících Arbitrů."

Haegra tím ale nepřesvědčil. Ragnar viděl blížící se světla mnoha vznášedel. Viděl taky několik pozemních vozidel. „Oni nejsou naši nepřátelé," řekl. „Jenom vykonávají svou povinnost, jak nejlépe umí. Kromě toho se sem beztak musíme vrátit. Budeme muset tu záhadu vyřešit."

„Jakou záhadu?" zeptal se Haegr.

„Proč nás ti muži napadli a kdo je vlastně poslal. Jestli někoho z Arbitrů pošleme do léčebných nádrží, určitě nebudou mít chuť nám s tím pomáhat."

„Dobře. Jak vidím, tak jste se už s Torinem rozhodli. Nebudu vám to komplikovat a půjdu s vámi."

Ragnar si koutkem oka všiml pohybu na střeše jedné z blízkých budov. Zadíval se tím směrem a rozeznal temnou postavu, která okamžitě zmizela z dohledu. Nebyl si úplně jistý, jestli hojen neklamaly smysly.

OSM

Ze snů o planetě Fenris vytrhl Ragnara zvuk vzdáleného zvonu. Okamžitě se probudil a vstal z postele. Jako kdyby na to čekali, objevili se sluhové s mísami dušeného losího masa a rybí ovesné kaše. Byla to tradiční fenriská strava, nebo alespoň její nejvěrnější obdoba, jakou bylo na Terře možno dostat. Trochu ho zarazilo, že vstoupili do jeho komnat, aniž by je k tomu kdokoli vyzval. „Kdo vás poslal?" zeptal se nejstaršího z nich, štíhlého muže s orlím nosem, chladně klidným výrazem a stříbrnými vlasy. Měl na sobě uniformu rodu Belisarius, která se spíše podobala vojenské než lokajské.

„Nikdo, pane. Předpokládali jsme, že se budete chtít najíst, hned jak vstanete. Zmýlili jsme se?"

„Ne." Sluha uctivě čekal, jestli Ragnar nechce říci ještě něco. Nechtěl. Zdálo se, jako by na tomhle místě byli sluhové neviditelní. Přicházeli a plnili své povinnosti bez vyzvání a své zaběhané postupy měnili, pouze pokud o to byli požádáni. Pravděpodobně také měli přístup do většiny místností. Ragnar si uvědomil si, že sluhové stále čekají. „Pokračujte," řekl a oni se opět pustili do plnění svých povinností.

Ragnarovi se vybavily události předešlého večera. Poté co odvěkli Haegra do vznášedla, přeletěl Torin nad nejbližšími střechami. Jestli tam nahoře někdo byl, podařilo se mu zmizet během těch několika málo sekund, než ho začali pronásledovat. Buď se ztratil, nebo byl tak dokonale maskován, že oklamal i noční vidění Hvězdného vlka. Ragnar věděl, že to není tak snadné. Musel by na sobě mít vojenské válečné maskování. A proč ne? usoudil nakonec.

„Pane Ragnare, mám pro vás zprávu od pana Valkotha."

„Ano?" opáčil Ragnar.

„Až se nasnídáte, máte se mu hlásit, aby vás seznámil s vašimi povinnostmi. Nespěchá to, ale ocenil by, pokud byste se mohl dostavit před devátým zvoněním. To bude za čtyřicet pět minut a dvacet dva

sekund, pane."

„Děkuji," řekl Ragnar a natáhl se po jídle. „Tak to mi zbývá ještě spousta času."

„Ano, pane."

Když procházel rušnými částmi paláce, Ragnar si opět vzpomněl na události předešlého večera. Byl si jistý, že to nebyla žádná normální hospodská rvačka. Rozhodně tedy ne, pokud tady lidé nechodí do hospody s dávkou Běsu v kapse a chutí po násilí. Nepovažoval to za úplně nemožné. Z toho, co se dozvěděl, měla obchodní čtvrť pověst divokého místa, alespoň podle pozemských měřítek. Mnoho lidí tam chodilo vypustit páru. Možná tohle všechno vysvětlovalo.

A možná Haegrovi narostou křídla a naučí se létat, odpověděl si v duchu Ragnar. S překvapením si uvědomil, že se k němu přidal Torin. Musel se vynořit z některé z chodeb tunelů po větru.

„Brýtro," řekl. „Tak co, těšíš se na dnešní práci?"

„Ani nevím, co mě čeká."

„No, to se brzy dozvíš. Jak sis užil to malé noční dobrodružství?"

„Bylo to zajímavé. Ale stejně mi pořád vrtá hlavou, proč nás ti muži napadli."

„Touhle dobou už bude mít Valkoth nepochybně hlášení od Arbitrů. Jestli přišli na něco důležitého, řekne nám to. Ale soukromě o tom pochybuji."

„Proč? Co si myslíš, že to bylo za lidi?"

„Mohl to být kdokoli: radikální fanatici nesnášející cizince, agenti jiného rodu, kteří se nás rozhodli otestovat a poškádlit Belisarské nebo mladí šlechtici, co si jen chtěli trochu zpestřit nudný večer."

„To jsou vážně tak pitomí, aby zaútočili na tři Hvězdné vlky?"

„Byl bys překvapen, čeho je člověk schopen, když je dost opilý, nebo zfetovaný Běsem."

„Byl bych hodně překvapený, pokud by se rozhodl zaútočit na nás tři."

„Abych řekl pravdu, taky mě to překvapilo. Vypadalo to jako zatraceně dobře naplánované, že?"

„Ano." Minula je zlatá kněžka lásky, oblečená pouze do průsvitného hávu. Vykračovala si, jako kdyby nebyla polonahá. Ve vzduchu za sebou zanechávala stopu vábivých feromonů.

„Co si o tom myslíš?" zeptal se Ragnar, když se Torin za dívkou otočil.

„Že je velice atraktivní."

„Myslím o těch útočnících."

„Byli to najatí agenti, ale nejsem si jistý čím. Ani za jakým účelem. Takové věci na Terře nikdy neodhadneš, a právě teď je situace dost napjatá."

„Jakým způsobem?"

„Politicky. Mezi jednotlivými rody probíhají jednání."

„Myslel jsem si, že je to tak běžné."

„Teď jich je ale více, než je obvyklé."

„Důvod?"

„Starý Sarius, představitel Navigátorů v horní sněmovně Terry, umírá."

„Proč by to mělo být tak důležité?"

„Všichni se snaží mluvit do volby jeho nástupce."

„On je tak mocný?"

Torin se zasmál a usmál se na skupinku služebných dívek, které kolem nich prošly s kalichy nějaké vonné tekutiny. „Právě naopak. Zástupce Navigátorů v horní sněmovně byl vždycky jenom figurka."

„Tak proč se lidi tak zajímají o to, kdo bude jeho nástupcem?"

„Protože hlas Navigátora má velkou váhu. Všichni členové horní sněmovny ji mají. Sarius je nedůležitý, protože pochází z relativně malého rodu, který má od silnějších rodů zanedbatelnou podporu. Žádný z velkých rodů by nedovolil, aby tuto pozici získali jeho rivalové. Alespoň se to za posledních dva tisíce let nikomu nepovedlo. Znamenalo by to získat výsadní postavení mezi ostatními rody. Ostatní se snaží najít vhodného kandidáta, se kterým by se mohli spojit. Slabého představitele slabého rodu, který může být kýmkoli ovlivněn. A na kterého je spolehnutí, že nepodnikne nic, co by ohrozilo stávající rozložení sil."

„Připadá mi to celé směšné. Vůdci by měli být silní, ne slabí."

„Mluvíš jako pravý fenrský válečník, Ragnare. Ale žádný z Navigátorů si nepřeje silného vůdce rodů,

jedině kdyby jím byl on sám, pochopitelně."

„Ale tentokrát je to jiné?"

„Možná. Situace je vždycky na vážkách. Každý velký rod má strach z toho, že by se mu ostatní mohli pokusit vypálit rybník. Hlídají jeden druhého jako ostříži. V sázce je moc a vliv každého z rodů."

„Fascinující," řekl Ragnar. Nechtěl vypadat, že ho to nějak přehnaně zajímá. Celé to jaksi přesahovalo způsob uvažování Hvězdného vlka. Torin se pobaveně zasmál.

„Připomínáš mi sebe sama, když jsem sem poprvé přišel," řekl. „Studuj tyhle věci, Ragnare, a uč se. Jsou důležité. Mohou určovat, proti komu budeme bojovat zítra, příští měsíc, za rok - a jak. Nikdy není na škodu chápat politickou situaci."

„Hvězdný vlk bojuje, kde mu řeknou."

„Jednoho dne, Ragnare, to možná budeš ty, kdo bude určovat, kde se bude bojovat."

Mezitím došli k Valkothově kanceláři. Starý Hvězdný pěšák už seděl za svým stolem. Vypadalo to, jako kdyby od něj vůbec nevstal. Stůl byl zavalen stohy dokumentů. Ragnara napadlo, jestli se některý z nich týká jeho a Torina.

„Dobré ráno, bratři," řekl Valkoth, když vstoupili. Jeho výraz byl smutnější než obvykle. „Máte před sebou náročný den. A zajímavý. Vydáte se na místo, kam se zatím dostal jen málokdo z naší jednotky. Tedy jinak než při útoku."

„Co je to za místo?" zeptal se Ragnar. Torin se usmál.

„Palác Feracciů. Doprovodíte lady Gabriellu na návštěvě její tety. Postarejte se o to, aby se domů vrátila živá a zdravá, ano? Teď jděte do jejích komnat a počkejte tam na ni."

Jeho řeč i chování působily neformálním dojmem. Bylo ale zřejmé, že jsou propuštěni.

Jestli se Ragnar dříve domníval, že jsou jeho vlastní pokoje luxusně zařízeny, pak si nyní musel připadat jako chud'as. Nejmenší místnost v Gabriellině apartmá byla větší než všechny jeho pokoje dohromady. Byla vybavená starožitným nábytkem. Dominoval jí masivní stůl; podél stěn stály knihovny plné tlustých starých svazků.

Když se Ragnar podíval z klenutého okna zjistil, že i její balkon je větší než jeho pokoj. Všechno bylo označeno monogramy rodu. Služky přicházely a odcházely, jak se jim zachtělo. Ragnar čekal. Torin si začal prohlížet obrazy na zdech. Byly na nich zachyceny pohledy na krajiny cizích planet.

„Celebasio," řekl.

„Cože?" otázal se Ragnar.

„Ten malíř. Poměrně známý. Je autorem fresek v severní audienční síni. Belisariové byli jeho posledními a nejbohatšími patrony. Kterýmkoli z těchto obrazů bys mohl vykoupit leckterého vladaře."

Ragnarovi se sice líbily, ale o jejich užitečnosti pochyboval. „U nás na Fenrisu bychom s nimi leda tak rozdělali oheň."

„Tady nejsi na Fenrisu, Ragnare. A přestaň se snažit předstírat, že jsi Haegr. Musel bys přibrat přinejmenším sto kilo a vypěstovat si mroží knír, aby ses mu podobal."

Ragnar se musel jeho trefné odpovědi zasmát. „Kdo jsou to ti Feracciové?"

„Jeden z ostatních navigátorských rodů - možná ten největší. Pro Belisarie představují jejich nejzatrvelejší rivaly."

„Myslel jsem si, že se Gabriella chystá navštívit svou tetu."

„Vtip je v tom, že Navigátoři jsou všichni příbuzní: žení se a vdávají pouze s jinými Navigátory. Dělají to proto, aby zachovali pokrevní příbuznost, se kterou se přenáší jejich dar. Žádný Navigátor si však nemůže zvolit partnera ze svého vlastního rodu. Důvody asi sám chápeš - ačkoli jsem se doslechl, že se to už beztak stalo."

„Proto si za manžele berou své nepřátele?"

„Berou si toho, koho jim řeknou. Všechny svazky jsou uzavírány s ohledem na zachování síly daných pokrevních linií. Existují knihy rodokmenů, které detailně popisují silné i slabé stránky jednotlivých linií. Navigátoři se kříží podobným způsobem, jakým lidé kříží psy nebo koně."

Ragnar se nad jeho slovy zamyslel. Tohle všechno přirozeně znal, respektive mu tyto znalosti uložily do hlavy výukové stroje. Ale mít znalost něčeho uloženou hluboko v paměti se nedá srovnávat s informací

získanou z první ruky. Původně to pro něho byl jenom další fakt - zajímavý, ale poměrně bezcenný. Nyní, když se seznámil s lidmi, kterých se to týkalo, mu to celé připadalo tak nějak nehumánní. Torin si všiml jeho výrazu.

„Je to jejich způsob," řekl. „A rody Navigátorů jsou starší než kapituly Hvězdných pěšáků, takže to musí fungovat." Ukázal na luxus, který je obklopoval. „Dalo by se dokonce říci, že jim to hodně pomohlo."

„Někdy mě napadá, proč někdo, kdo vlastní všechno tohle bohatství, chce ještě víc," řekl Ragnar. „Zeptej se Haegra. Ten může sníst stovky bonbonů a stejně bude chtít další. Horus býval po Císaři druhým nejmocnějším mužem v celém Impériu. Z nějakého důvodu se však vzbouřil."

„Zlo," řekl Ragnar překvapený tím, jaký případ si Torin zvolil za příklad.

„Ambice," opáčil Torin. „Alespoň z počátku."

„Myslím si, že by se Runovým kněžím nelíbilo, kdyby tě slyšeli takhle mluvit," poznamenal Ragnar.

„V tom s tebou souhlasím, chlapče. Až ale budeš na téhle planetě dost dlouho, pak pochopíš, proč takhle uvažuju."

Ragnar si vzpomněl na Bereka, Sigrida a ostatní Vlčí lordy a jejich žízeň po slávě a touhu po Vlčím trůnu. Nemusel cestovat až na Terru, aby pochopil, co jsou to ambice.

„U některých lidí to je tak, že čím víc mají, tím víc chtějí. A lordi z rodů Navigátorů patří k těm nejbohatším a nejmocnějším lidem v celém Impériu. Samozřejmě, někteří o sobě prohlašují, že jsou vůbec těmi nejmocnějšími."

Ragnar se s takovým názorem už setkal. Bez Navigátorů by obchodní ruch značně poklesl a imperiální flotily by dokázaly překonat nanejvýš nejkratší vzdálenosti k sousedním hvězdám. Kapituly Hvězdných pěšáků by na tom byly podobně. Vzdálené državy by se vymkly kontrole a změnily by se v barbarské planety nebo by je obsadily nepřátelské síly. Rody Navigátorů měly faktický monopol na mezihvězdnou dopravu na dlouhé vzdálenosti. Kdyby někdo dokázal sjednotit všechny rody do jednoho celku, dokázal by efektivně kontrolovat celé Impérium, tak velká by byla jeho moc.

Proto možná Císař podporoval vznik tolika soupeřících rodů, pomyslel si Ragnar. Možná dokázal odhadnout, jaké by mělo následky, kdyby existoval jednotný svaz Navigátorů. Nebo možná se nechává svou představivostí zavést příliš daleko. Rozhodl se počkat se svým úsudkem do doby, kdy bude vědět víc.

„Jací jsou ti Feracciové?" zeptal se.

„Nelítostní, chamtiví, manipulovatelní, stejně jako většina ostatních Navigátorů. Jejich lorda, Cezara, mnozí považují za nejambicióznějšího člověka v Impériu. A také za nejnelítostnějšího a nejkrutějšího."

„Na ty tři tituly má hodně konkurentů, řekl bych."

„Skutečnost, že má takovou reputaci, by ti měla hodně napovědět."

„Přece nemůže být tak strašný."

„Hraješ na mne d'áblova advokáta, abys ze mě něco vytáhl, co? Velice chytré, chlapče."

Ragnar se cítil poněkud zmaten tím, jak byly jeho pokusy průhledné. Torin ale pokračoval: „No, napohled je to uhlazený d'ábel, to ano. A je velkým patronem umění -jako všichni nejvyšší lordi. Řekl bych, že má něco společného s jejich penězi. Uvnitř je to ale pletichář a intrikán. Je velice chytrý. Své pochybné intriky ukrývá pod rouškou těch patrných, uskok vedle uskoku, lest za lstí."

„Mluvíš, jako bys ho obdivoval."

„Cítím k němu určitý respekt."

„Taky jsi ho bedlivě studoval, tím jsem si jistý."

„Ragnare, chlapče, on je náš nepřítel. Bez ohledu na to, co bude říkat, co ty uslyšíš a co ti ostatní budou vyprávět, nikdy na to nezapomínej. Feracciove by rádi viděli Belisarie zničené nebo přinejmenším hluboce ponížené. Mezi těmito dvěma rody panuje odvěké nepřátelství a nenávisť. Rod Belisarius je hlavní překážkou v Cezarových plánech. A on má ve zvyku se překážek zbavovat."

„A přesto se k němu lady Gabriella vydává na zdvořilostní návštěvu."

„Rivalové, partneři, příbuzní, tak to tady funguje. Bez ohledu na to musí obchod pokračovat. To, že plánuješ podříznout někomu krk, ještě neznamená, že mezitím nemůžete oba profitovat z obchodů."

„To zní dost komplikovaně."

„Jen tak dál, Ragnare. Hraješ prostého Fenrisana moc dobře. Zapadneš sem.“

„A jakou roli hraješ ty, Torine?“

„Možná jsem prostší Fenrisan, než na první pohled vypadám.“ Ragnar nějak nedokázal jeho tvrzení uvěřit.

V tu chvíli vyšla ze své komnaty lady Gabriella. Opět byla oblečena ve formální uniformě se znakem svého rodu na blůze a přezce opasku, na němž měla zavěšenou pochvu s mečem a pouzdro s pistolí.

„Půjdem?“ zeptala se. Na tváři měla poněkud zatrpklý výraz. Ragnar napadlo, jestli je náhodou neposlouchala. Začínalo se ho zmocňovat podezření, že v každé místnosti v paláci je skryto odposlouchávací zařízení.

„Skromnost a vkus, co?“ zamumlal Torin, když vznášedlo dosedlo na přistávací plochu paláce rodu Feracci. Gabriella se hlasitě zasmála. Ragnarovi se podařilo nutkání zasmát se ovládnout. Palác tvořila kilometr vysoká konstrukce jehlanovitého tvaru, která vypadala, jako by byla pozlacená. Tisíce výklenků po stranách všech klenutých mozaikových oken v jeho zdech zdobily plastiky nejrůznějších nestvůr. Vedle tohoto by i Císařský chrám z období Velké dekadence vypadal vkusně. A přesto se nedalo popřít, že celá budova byla ohromující. Palác byl mnohem vyšší než sídlo Belisariů a široko daleko byl nejvyšší budovou vůbec.

Ragnarovo zkušené oko rozeznalo průhledy střílen ukrytých v pozlacené fasádě. Ani v nejmenším nepochyboval o tom, že zdi budovy jsou velice silné a těžce opancéřované. Ještě než přistáli, byli zastaveni a eskortováni dvěma obrněnými bojovými helikoptéry, z nichž každá na sobě nesla označení rodu Feracci - běsnícího zlatého lva uvnitř symbolu oka. Stejný symbol se třepetal na tisících vlajek, kterými byla budova ozdobena.

Na střešní přistávací plošině je už očekávali ozbrojení muži, které doprovázel vysoký a štíhlý mladý Navigátor. Přes svou hubenost nevypadal svým způsobem špatně. Vlasy měl černé jako havraní křídla a splývaly mu volně na ramena.

Torin vystoupil ze vznášedla na jedné, Ragnar na druhé straně. Rozhlédli se kolem sebe po případných známkách hroziícího nebezpečí a pak oba pokynuli Gabrielle, že může vystoupit.

„Zdravím tě, sestřenko Gabriello,“ řekl mladý muž s formální úklonou. Když se opět narovnal, zářil mu na tváři vřelý úsměv. K oběma vlkům se choval, jako kdyby tam vůbec nebyli. Ragnar nebyl zvyklý na to, aby ho někdo ignoroval. Vypovídalo to mnohé o mladíkově sebejistotě. Mnoho smrtelníků by si něco takového nedovolilo.

„Zdravím tě, bratranče Misho.“ Gabriella oplatila svému příbuznému stejně dvornou poklonou. Usmála se. Ragnar s překvapením zjistil, že tihle dva lidé se mají opravdu rádi. Buď to, nebo byli oba velice dobří herci. Protože to byli Navigátoři, byl mu jejich pach příliš cizí, než aby z něj dokázal cokoli vyčíst.

„Můj otec by ti byl vděčný, kdybys ho navštívila v jeho komnatách,“ pokračoval Misha. „Nebude tě dlouho zdržovat. Ví, že se těšíš na návštěvu své tety.“

„Bude mi ctí,“ odpověděla Gabriella.

„To nebylo na programu,“ řekl Torin tak potichu, že ho mohl zaslechnout pouze druhý Hvězdný vlk.

„Uvidíme, co nás čeká.“

O chvíli později je už výtah unášel do útrob paláce. Dveře se za nimi zavřely jako past.

DEVĚT

Ragnar byl překvapen prostředím, ve kterém je Cezare Feracci přivítal. Byla to zahrada, obrovský skleník na střeše jednoho z nižších křídel, které vystupovalo z boku paláce. Uvnitř bylo teplo a vlhko a ve vzduchu se mísily vůně všech možných mimozemských květů. Jejich průvodci je vedli bludištěm křivolakých cestiček do samého středu skleníku. Tohle všechno, spolu se zdánlivě všudypřítomnými bezpečnostními a sledovacími přístroji, bylo součástí jednoho velkého schématu.

Uprostřed záhonu orchidejím podobných květů stál vysoký muž. Podobal se Mishovi, jen byl o

poznání více při těle, měl malý podbradek a plnější tváře. Volná róba, kterou měl na sobě, dovedně skrývala jeho rostoucí břicho. Přesto bylo na Cezarovi vidět, že se o svoje tělo dobře stará. Pod vrstvami tuku se očividně skrývaly silné svaly. Příjemně se usmíval, ale jeho oči byly očima dravce. Tvář měl velice bledou, což bylo v ostrém kontrastu s tmavým obočím a stništěm. Třetí oko měl zakryté čelenkou z čisté platiny.

Mezi Cezarem a Mishou byla rodinná podoba ještě patrnější než mezi Gabriellou a lady Julianou. Když oba Vlci stanuli před ním, se zájmem si je prohlédli, důkladně a beze strachu. Byl jenom zvědavý. Jeho pach byl podivně nevýrazný, čímž se lišil od ostatních Navigátorů. Pokud byl něčím zajímavý, pak pouze tím, že byl ještě méně čitelný než ostatní. Ragnar se cítil, jako kdyby se ocítl v přítomnosti nějaké mimozemské bytosti, která se ukrývá v těle jiné, téměř lidské. Podle Torinova pachu poznal, že jeho druh má stejné pocity. Vůně květin částečně překrývala jiné pachy. Patřily mužům - strážcům a skrytým pozorovatelům, připraveným na zavolání okamžitě přispěchat.

Cezare se usmál a z jeho výrazu sálalo teplo a šarm. Jeho zuby byly až nepřírozně bílé a hranaté. „Vítej, sestřenko, jak se ti líbí moje zahrada?“

„Je překrásná. Musí to dát hodně práce, udržet ji v takovém stavu.“

„Jako všechny velké podniky,“ řekl Cezare. „Pěstování zahrady se podobá vedení rodu. Musíš poznat, kterým rostlinám je třeba věnovat náležitou péči a kterého plevelu je nutné se zbavit.“

Ragnar cítil k Cezarovi a jeho řečem o zahradě opovržení. Pak si všiml, čím své rostliny krmí. Ze sáčku vyndal malého zmítajícího se hlodavce a živého ho vstrčil do klobouku orchideje. Po několika sekundách se zvířátko přestalo zmítat a v jeho očích se objevil skelný a extatický výraz. Ragnarův citlivý čich zachytil pach jakéhosi omamného prostředku. Po zádech mu přeběhl mráz, když jeho tělo vůni zanalyzovalo a neutralizovalo. Rostlina postupně hlodavce spolkla, jako had polyká svou kořist. Cezare si všiml Ragnarova pohledu a jeho úsměv se rozšířil. „Tohle je výjimečný kousek, Rudá masožravá orchidej z planety Mako. Některé exempláře dorůstají takové velikosti, že dokážou spolknout i dospělého člověka.“

„Já vím,“ řekl Torin. „Bojoval jsem tam.“

Ragnar si uvědomil, že toto místo bylo pro schůzku zvoleno zcela záměrně. Vzduch naplňovaly tisíce jemných vůní, z nichž některé měly omamné účinky. Kdyby se nekoncentroval, byl by zmatený už jenom z toho obrovského množství nejrozličnějších pachů. Připadal si jako člověk, který se snaží sledovat konverzaci v místnosti, ve které hraje hlasitá hudba. Byl si Cezare vědom toho, jak citlivé jsou smysly Vlků? Určitě. Báł se snad, že by dokázali číst i v jeho emocích, nebo se konalo jejich setkání zde z nějaké jiné, záluďnější příčiny?

Cezare zatleskal a z pralesa rostlin se rázem vynořilo několik sluhů. Ragnar napadlo, že ve skleníku musí být skryté gravitační tunely - tak rychlý a nenadálý byl jejich příchod. Jejich slabý hukot mohl snadno zakrýt zvuk tekoucí vody. Všichni muži vypadali pouze jako sluhové, ale Ragnar si byl jistý, že jsou ozbrojeni.

Připadal si nezvykle zranitelný. Byli sami v paláci jednoho z největších nepřátel Belisariů, člověka, na jehož zavolání čekalo tisíc ozbrojených mužů. Pomyslel si, co by se asi stalo, kdyby tady jednoduše zmizeli? Okamžitě tu myšlenku zapudil. Kdyby se jich Cezare chtěl zbavit, nepochybně by si našel důmyslnější způsob, jak to provést. Byl prostě jenom vyvedený z míry, zmatený neočekávaným okolím a pachy.

Uvědomil si, že všechno bylo úmyslně připraveno proto, aby se cítil právě tak, jak se cítí. Cezarovi se bez jakéhokoli zjevného vyhrožování podařilo vyvolat v něm pocit neklidu. Torin měl pravdu. Ten muž byl lstivý a nebezpečný. Přesto si byl Ragnar i za daných podmínek jistý, že by mu dokázal rozervat hrdlo rychleji, než by kdokoli stačil zareagovat. Cezare si toho byl jistě dobře vědom stejně jako skutečnosti, že Gabriellini ochránci jsou blíží než jeho vlastní lidé, ale zůstával naprosto klidný.

Takže je odvážný a sebejistý. Sluhové přinesli závěsný stůl a dvě vznášející se židle. Vzápětí se na prostřeném ubruse objevilo víno a jídlo spolu s platinovými přibory. Ragnarovi jeho čich prozradil, že na jeho vkus je jídlo příliš kořeněné, ale Navigátorům asi připadalo jen příjemně delikátní.

Ragnar obešel mýtinu na opačnou stranu a pokryl tak jeden směr, zatímco Torin se postavil tak, aby měl pod kontrolou svou stranu. Hustá vegetace zakrývala téměř všechny přístupové cesty. V porostu by

se mohla ukrýt stovka mužů.

Znenadání a tak nenápadně, že si toho Ragnar zpočátku téměř ani nevšiml, se jeho mysli dotkla cizí energie. Psyker, napadlo ho. Okamžitě byl ve střehu, jeho ochranné prostředky se automaticky aktivovaly. Polohlasem začal odříkávat ochrannou modlitbu. Věděl, že by měl být v bezpečí - nešlo o nijak výrazný ani silný útok. Rychle začal přemýšlet, co by měl udělat. Měl by toho psykera najít? Měl by snad nařknout Cezara Feracciho z toho, že proti němu používá magii? Když zvážil důsledky, které by s sebou takové počínání přineslo, rozhodl se tak neučinit. Neexistoval žádný důkaz, jenom jeho podezření. Cezare by obvinění popřel a Ragnar by nakonec vypadal jako hlupák. Rozhodl se držet jazyk za zuby.

„Chtěl jste se mnou mluvit, lorde Feracci," řekla Gabriella a mile se usmála. „Hořím zvědavostí zjistit o čem."

„Mám k tomu hned dva důvody," odpověděl. „Můj syn Misha vás má rád. Zamiloval se do vás v okamžiku, kdy jste se spolu poprvé setkali na plesu. Jsem jeho otec, který má bezvýhradné pochopení pro touhy svého syna. Rád bych věděl, jaké city k němu chováte vy."

Ragnar skoro cítil, jak Torin ztuhl. Tohle nečekal. I Gabriella se zdála být poněkud vyvedená z míry, o což Cezarovi bezpochyby šlo. Možná byl Ragnar onomu nenápadnému psychickému útoku podroben ze stejného důvodu.

„Mám ho vcelku ráda. Máte snad na mysli závazek věrnosti?"

„Řekněme, že bych chtěl zjistit, co si vy a vaše rodina o něm myslíte jako o potenciálním manželovi a zeťovi."

„O tom si musíte promluvit s mou rodinou."

„Samozejmě. Musíme otevřít konzultační kanály, abychom mohli tuto záležitost spolu probrat."

Ragnarovi bylo okamžitě jasné, že by se takové kanály daly využít i jiným způsobem. Pod rouškou vyjednávání sňatku mohly oba rody probrat i jiné záležitosti. To bylo důmyslné.

„Zmíním se o vašem... návrhu své rodině."

Cezare se srdečně zasmál. Připomněl tak Ragnarovi vinícího tygra. Natáhl se po svém talíři a s chutí se pustil do jídla. „Jezte! Jezte!" řekl.

„Chtěl jste se mnou mluvit ještě o jiné záležitosti," řekla Gabriella, nabodávajíc na vidličku malou stříbrnou ryбку, která plavala v polévce.

„Samozejmě. O té nejdůležitější," řekl Cezare žoviálně. „Někdo vraždí Navigátory. Právě tak, jako zavraždili vašeho otce. Pokusili se mě zabít. Dva z mých synů zmizeli. Několik dalších rodů také utrpělo ztráty."

„Bylo by v zájmu obou našich rodů, abychom zjistili kdo," prohlásila Gabriella. Očividně si na volbu svých slov dávala velký pozor.

„Myslím, že už to vím," řekl Cezar. „Co víte o bratrstvu?"

„Je to tajný spolek náboženských fanatiků, který si získal jistou oblibu mezi nižšími třídami. Kážou ve starobylých doupatech v podzemí. Říkají nám mutanti. Navigátory nenávidí, ale o nic více než ostatní náboženské kulty."

„Jsem přesvědčen, že si je naši nepřátelé zvolili za nástroje své pomsty. Tihle fanatici zabili vašeho otce. Před dvěma dny se mě během mé návštěvy svatyně Slunovratu dva z nich rovněž pokusili zabít. Málem se jim to povedlo. O mé návštěvě vědělo jen málo lidí a všem jsem jim plně důvěřoval. Musím se přiznat, že jsem se zpočátku domníval, že by za tím vším mohl být Alarik. Když ale vezmu v úvahu víru tvého otce, nejsem o tom už tak přesvědčen."

Ragnar přemýšlel o tom, co právě slyšel. Proč se Cezare přiznával ke své slabosti před zástupcem svého největšího nepřítele? Za tím vším se skrývalo ještě něco jiného. Gabriella zjevně nabyla stejného přesvědčení. Proč se jako o možném viníkovi zmínil o komorníkovi rodu Belisarius a pak své podezření zavrhl? Mezi kapitulami Hvězdných pěšáků by se takové obvinění rovnalo vyhlášení války. Buď opatrný, říkal si Ragnar. Tohle není Hvězdný pěšák, ale někdo daleko prohnanější.

„Mohu vás ujistit, že Alarik s tím nemá vůbec nic společného," řekla Gabriella. Ragnarovi bylo jasné, že nic jiného ani říci nemohla.

„Věřím vám," řekl Cezare s nehasnoucím úsměvem. Jeho tón ale naznačoval přesný opak.

„Jak bychom vám mohli pomoci?"

„Mohli bychom se podělit o naše zdroje, vliv a informace. Za těmito účely vám rád poskytnu dokumenty naší zpravodajské služby. Nechám je naložit do vašeho vznášedla ještě před vaším odletem."

„To je velice šlechetné."

„Ne. Je to v mém vlastním zájmu. Nastaly zlé časy. Řady našich nepřátel se rozrůstají. Rody Navigátorů se musí spojit, nebo budou jeden po druhém zničeny."

„Poskytl jste mi mnoho důvodů k zamyšlení. Můžete se spolehnout, že budu vaše slova tlumočit své rodině."

„Víc jsem si nemohl přát. Nyní, jestli mne omluvíte, musím odejít. Proud obchodu na nikoho nečeká," řekl a vstal. Gabriel-la se také postavila. „V klidu dojez," vyzval ji a nabídl jí nataženou ruku.

„Přestože je to jídlo velice chutné, nemám hlad. A tetička mne očekává."

„Vaše loajalita k rodině vás šlechtí. Majordomus vás k ní odvede. Vězte, že se jí dostává té nejlepší péče na Terře. To je to nejmenší, co mohu pro první ženu svého zesnulého bratra učinit."

Cezare se Gabrielle uklonil a s oběma Vlky se rozloučil pokývnutím hlavy. Během několika okamžiků se jim v bujně vegetaci ztratil z dohledu. Na krátkou chvíli se ocitli sami. Ragnar si všiml Torinova varovného pohledu. I bez něj si byl dobře vědom, že tohle není vhodné místo na diskutování.

„Doufám, že vám jídlo chutnalo, lady," řekl Torin.

„Bylo vynikající," odpověděla. Bylo evidentní, že si spolu vyměňují kódované slovní obraty, které Ragnar zatím neznal. Možná Torin jenom informoval Gabriellu o tom, že nejsou sami. O sekundu později se totiž objevil muž v dokonalé zbroji a v dlouhém, splývavém červenočerném plášti. Jeho vlasy byly ostříhané nakrátko a chůze prozrazovala, že se nejedná o sluhu, nýbrž o vojáka. Uklonil se a pravil: „Můj pán mi přikázal, abych vás doprovodil do komnat vaší tety, má paní. Buďte tak laskavá a následujte mne."

Gabriella přikývla a muž se otočil k odchodu. Čím víc si ho Ragnar prohlížel, tím stoupalo jeho přesvědčení, že se nejedná o žádného obyčejného sluhu. Jeho pohyby a pach prozrazovaly jeho schopnosti právě tak jako mnohé podkožní implantáty. Když se pořádně podíval na jeho ruce, zjistil, že jsou bionické, pokryté syntetickou svalovinou a pokožkou. Jedno jeho oko se také zdálo být umělé, přestože vypadalo tak přirozeně, že by si toho většina lidí ani nevšimla.

Připomínal mu muže, kteří je napadli předešlé noci v hospodě. Napadlo ho, jestli mezi tím neexistuje nějaká spojitost. Na mysli mu opět vytanul psychický útok, kterému byl podroben. Tady šlo o něco víc, než se mohlo zdát na první pohled.

Lady Elanor odpočívala na velkém závěsném divanu, který se vznášel nad mramorovou podlahou. Skrze klenutá okna se Ragnarovi skýtal pohled na stovky menších věží obchodnické čtvrti, která se rozkládala pod nimi. Po cestách proudily nekonečné zástupy lidí oblečených v róbách. Ragnar nikdy neviděl tolik lidí pohromadě, dokonce ani na sídlištních planetách. Ale tohle byla navigátorská čtvrť Terry a denně se tady pravděpodobně odehrávala podstatná část obchodů celého Impéria.

Lady Elanor nevypadala dobře. Jednu ruku měla v sádře. Její pokožka vypadal zažloutle jako kdyby měla žloutenku. Během jejích očí mělo barvo citrusových plodů. Její postava byla vychrtlá a byly na ní patrné všechny znaky příslušnosti k belisarskému rodu. Gabriella položila malou dárkovou krabici, kterou s sebou přinesla, na stůl vedle postele a vzala do dlaní tetinu zdravou ruku.

„Ráda tě vidím, dítě," řekla její teta a nabídla jí tvář k polibku. „Jak jsi vyrostla."

„Ráda vás vidím, lady Elanor. Ačkoli je mi líto, že vás vidím takto zesláblou."

„To přejde. Je to stará nemoc," řekla. „Tolik členů našeho rodu jí trpělo."

Gabriella trochu zbledla. Ragnar jasně zaslechl, jak se její dech na okamžik zrychlil, než se jí opět podařilo se ovládnout. „Jak dlouho jí trpíte?"

„Měsíce, možná týdny."

„Je postaráno o všechny vaše potřeby?"

„Cezare je velice schopný muž. Ujišťuji mne, že se vrátím do paláce našeho rodu a jeho Sklepení, jakmile to bude nezbytné."

Ragnara napadlo, jestli žena náhodou neumírá. Představovalo snad Sklepení jakési pohřebiště? Možná proto je drželi Navigátoři v takové tajnosti. Ragnar se za svůj život setkal s mnoha podivnými rituály a

obřady ve spojení se smrtí a byl si také dobře vědom přísného dozoru, který panoval nad ochranou mrtvol.

Lady Elanor vypadala opravdu nemocně. Její pokožka byla tak tenká, že byla téměř průhledná. Od jejího lůžka se šířil nasládlý zápach nemoci, který Ragnarovi připomínal stav této jinak zdravé planety, v jejímž samém srdci se rozlézala korupce.

„Rozhodně jsem ráda, že jsi mne mohla navštívit. Pojď blíž a vyprávěj mi o svých cestách a o novinkách z paláce Belisariů. Doslechla jsem se, že jsi nějakou dobu pobývala na Fenrisu," řekla a věnovala Ragnarovi a Torinovi pobavený pohled. V jejich slovech se skrýval náznak humoru. Ragnar cítil, že se mu tahle křehká, sešle vypadající žena začíná líbit. „Mezi Vlky."

„Ano, to je pravda." Následující dvě hodiny strávily obě ženy zdánlivě bezvýznamným tlacháním. Když se však Ragnar do jejich rozhovoru zaposlouchal, zjistil, že je pod zástěrkou nevinné konverzace ukryt ještě jiný význam - jako ryba skrývající se na mořské pláži v kaluži vody, kterou po sobě zanechal odliv. Rád by věděl, jestli se mu někdy podaří úplně porozumět těm, do jejichž služeb byl vyslán.

Po dvou hodinách vstoupil do místnosti muž v červenobílé uniformě ošetřujícího lékaře. „Obávám se, že více času vám dopřát nemohu. Pacientka musí šetřit svými silami."

Gabriella přikývla. Lady Elanor jí ještě jednou stiskla ruku. Ragnar si všiml její vyzáblosti a žil, které se jasně rýsovaly pod tenkou kůží. „Zase mě brzy přijď navštívit," řekla. V jejím hlase zazníval prosebný tón.

„Samozřejmě, tetičko," řekla Gabriella a stiskla její dlaň oběma rukama. „Teď už bych ale radši měla odejít."

Před Elanořinými komnatami čekal Misha Feracci. Jakmile spatřil Gabriellu, rozzářil se na jeho tváři široký úsměv. „Těšil jsem se, že tě doprovodím k tvému vznášedlu," řekl.

„Budu potěšena," odpověděla Gabriella.

Ragnar pozoroval Torina, který vznášedlo pro jistotu překontroloval, než jim dovolil nasednout. Před odletem jim uniformovaný muž předal malou složku dokumentů. Gabriella ji pečlivě založila do přepravní přihrádky uvnitř vznášedla, zatímco Torin komusi prostřednictvím komnetu sděloval průběh návštěvy pro případ, že by se jim cokoli stalo.

Misha stál na zemi pod nimi a mával jim na rozloučenou. Po celou zpáteční cestu ke vznášedlu, kterou strávil v přátelské konverzaci s Gabriellou, mu ani na okamžik nezmizel z tváře úsměv.

Ragnarovi se takový vývoj věcí vůbec nezamlouval. Vlastně ho silně znepokojoval. Přestože na něj rod Feracci hluboce zapůsobil, cítil k němu instinktivní odpor. Jejich sídlo bylo ještě mnohem impozantnější než palác Belisariů a zorientovat se v něm bylo téměř nad jeho síly. Bylo nepravděpodobné, že by ještě někdy vkročil na tato místa, ale jistý si tím být nemohl.

Každopádně mu nemohla ujít neskutečně hustá síť sledovacích a odposlouchávacích zařízení. Všude byly průmyslové kamery a závěsná špionážní očka, která svým množstvím výrazně přesahovala počet podobných přístrojů v belisarském teritoriu. Možná ale byli Belisariové jen důvtipnější v jejich skrývání. Ať už tak či tak, vypovídalo to do značné míry o povaze rodu a jeho vládců.

„Tak to by bylo," řekl Torin, jakmile kopule kabiny zapadla na své místo. „Pořád jsme ještě naživu."

„To mě nijak nepřekvapuje," konstatovala Gabriella. „Cezare Feracci by nám na svém území nikdy nezkřivil ani vlas. Mohlo by to mít za následek stížnosti v parlamentu nebo nevítanou pozornost inkvizice."

„Ještě nejsme doma," řekl Ragnar. Torin zatáhl za ovládací páku a vznášedlo vyrazilo strmě vzhůru skrze mraky a nabralo směr k belisarskému paláci.

„Co si myslíš o paláci Feracciů?" zeptala se Gabriella.

„Mají přísná bezpečnostní opatření a jsou velice podezřívaví," odpověděl Ragnar.

„Nenech se ošálit," řekl Torin. „Všechno bylo připraveno pro nás, abychom si toho všimli. Ve skutečnosti se za těmi očividnými kulisami skrývají daleko důmyslnější zařízení."

„Jak to můžeš vědět?"

„Patří to tak nějak k mé kvalifikaci," řekl Torin. „Od okamžiku, kdy jsem se poprvé ocitl na Terře, se věnuju podrobnému studiu špionážních prostředků."

„Jak vidím, můj otec na tvém vzdělání nešetřil."

„To máte pravdu, má paní."

„Věříte tomu, že mu někdo usiluje o život?" zeptal se Ragnar.

„Rozhodně to je možné. Náboženští fanatici nedělají mezi jednotlivými rody Navigátorů žádné rozdíly. Přáli by si, abychom všichni vymřeli nebo alespoň navždy opustili svatou půdu Terry. „Nestřípíme žádné mutanty,“ to je jejich heslo."

„Myslíte si, že Cezare myslel svou nabídku spojení vážně?"

„To nebyla nabídka spojení, Ragnare. K té měla daleko. Jenom nám nabídl, že se s námi podělí o své informace. Uvidíme, co složka, kterou nám předal, obsahuje. Může to být zcela bezcenné. A i kdyby v ní nějaké užitečné informace obsaženy byly, může se jednat pouze o způsob, jak si získat naši důvěru nebo před námi zakrýt své vlastní intriky."

Háček ukrytý za háčkem, intriky schované za intrikami, pomyslel si Ragnar. „Nikdo tady nikomu nevěří, že?"

„Nebylo by od věci, kdyby ses tomu také naučil, Ragnare," řekla Gabriella.

„Už začal, má paní. Nenechte se zmást Ragnarovým barbarským chováním. V jeho lebce se skrývá výkonný mozek. Skoro vidím, jak se mu v hlavě otáčejí kolečka." Ragnar nevěděl, jestli se má Torinovými slovy cítit poctěn nebo uražen. Podezřívá svého druha ve zbrani, že to bylo jeho záměrem. „Pár let na Terře a z Ragnara se stane skoro tak dokonalý intrikán, jakým je starý Cezare."

Tak tohle byl rozhodně pokus o vtip, pomyslel si Ragnar. „Pokud zůstane tak dlouho naživu," dodal Torin. Gabriella se podívala na Ragnara a usmála se.

„Co si myslíš o Mishovi?" zeptala se.

„Nelíbí se mi."

„Proč?"

„Příliš připomíná svého otce."

„Mně se zdá sympatický."

„Dost sympatický na to, abyste se za něj provdala?"

„Nikdy se za něj neprovdám, pokud mi to nebude přikázáno."

„Proč?"

„Ani já mu nevěřím. Rod Feracci je navíc charakteristický některými nevhodnými vlastnostmi. Často se v něm objevují jedinci s podivnými sklony - šílenství a krutost jsou mezi nimi poměrně běžné. Jsou dobří, ale mají i svoje chyby. Na druhou stranu, tohle se dá říct i o všech ostatních rodech."

„Vaše teta se za jednoho z nich provdala."

„Cezarův bratr Lucio patřil k dobrým Feracciům."

„Co se mu stalo?"

„Zemřel za záhadných okolností ještě před tím, než Cezare nastoupil na trůn. Což je škoda, protože by byl bezpochyby lepším kandidátem."

„Za jakých záhadných okolností?"

„Na následky nějaké vzácné nemoci, tak se to alespoň tvrdilo."

„Té, kterou trpí vaše teta?"

„Ne, to je něco jiného."

Něco v jejím hlase Ragnarovi prozradilo, že nezvolil vhodný námět ke konverzaci. „Někdo tvrdí, že Luciovu nemoc má na svědomí Cezare," řekla.

„A přesto se stal lordem," odpověděl Ragnar nevěřicně.

„Feracciové jsou zvláštní," konstatovala zamyšleně. „Říká se, že jejich Rada starších podporuje, aby členové rodu o pozici lorda bojovali. Vždy vybírají toho nejsilnějšího a nejnemilosrdnějšího. Pokud by Cezare byl opravdu zodpovědný za Luciovu nemoc, jenom by mu to pomohlo."

„To zní dost tvrdě," řekl Ragnar. „Zabít Navigátora. Takový rod by přece brzy přišel o všechny své členy."

„Jenom několik málo jedinců má šanci stát se lordem rodu Feracci a ti jsou si toho vědomi už od útlého věku. Bylo by neohospodárné a zbytečné zabít někoho, kdo není rivalem v boji o trůn. Rada starších by to neoceníla."

Ragnar se nad jejími slovy zamyslel. Zdálo se mu, že se jednotlivé rody od sebe liší stejně jako

obyvatelé vzdálených světů. Bylo to pochopitelné. V průběhu tisíciletí si každý rod vyvinul svou vlastní kulturu a způsoby, které mu pomáhaly přežít. Nabízel se dostatek prostoru pro bezpočet alternativ a soupeřících představ. Chápal, že je to rozumné. Kdyby se u některých vývojových větví objevila nějaká slabina, ostatní by mohly pokračovat dál. Předpokládal, že rodům, které si dokázaly zachovat svou moc a prestiž od dob samého počátku Impéria, se samozřejmě muselo podařit vyvinout velice účinné způsoby přežití.

Cezare se opřel o stupínek za svými zády a přemýšlel o smrtelné hrozbě, kterou muž, jenž stál před ním, představoval. Nestyděl se přiznat si, že ho Xenot'an znervózňuje - mnohem více než ti prvotřídní osobní strážci malé Gabrielly. Tenhle vysoký, štíhlý a zdánlivě neškodný muž by byl schopen zabít kohokoli v této místnosti - včetně Wandy, jeho oblíbené psykerky - a dostat se z paláce živ a zdrav. Nebylo to poprvé, co zaváhal nad moudrostí způsobu, pro který se rozhodl. Usmál se a pokrčil rameny. Žádné velké skutky se nikdy neobešly bez rizika a žádná velká výhra se nikdy neobešla bez patřičné sázky. Během svého života se o téhle pravdě přesvědčoval znovu a znovu. Volba Rady starších na něj padla pro jeho sklony k bezohlednosti a úskočnosti. A z důvodu, že se zbavil všech ostatních kandidátů na trůn, včetně svého bratra.

„No, co si myslíš?“ zeptal se. Jeho hlas zněl jasně, klidně a rozkazovačně. Nebyla v něm ani stopa po nervozitě.

„Starší z těch dvou je velice nebezpečný muž. Z toho mladšího se časem stane hrozivý protivník. Oba dva dobře věděli, co se v hospodě skutečně děje.“

„Nesmíme mu dát tolik času. Zapamatoval sis je?“

„Jejich podobu, jejich hlasy, jejich pachy.“

„Dokážeš je zabít?“

„Pokud si budete přát. Kdy?“

„Už brzy,“ řekl.

Xenot'an se usmál. Nebyla v tom žádná hrozba, ale přesto Cezarovi přeběhl mráz po zádech. Řekl si, že tomu tak je proto, že ví, co je ten muž zač - pokud se pro něco takového dalo označení „muž“ vůbec použít.

„Rozhodl jste se tedy?“

„Ano. Řekni svému pánovi, že už brzy udeříme a zbavíme se našich společných nepřátel jednou provždy.“

V chování Xenot'ana se objevila skrytá hrozba. „Nemám žádného pána. Pouze patrony.“

„Pak ti budu zavázán, když mou informaci předáš svému patronovi. Brzy udeříme.“

Podíval se na Wandu. Brzy bude muset poslat zprávu jejím přátelům v podzemních doupatech.

DESET

„Tak co si o tom myslíš?“ zeptal se Valkoth. „Jaké jsou tvé dojmy? Povědej!“

Ragnar se rozhlédl po výcvikovém prostoru. Vojáci rodu Belisarius právě procházeli bojovým výcvikem, bedlivě sledováni Valkothovým ostřížím zrakem. Všichni muži byli Terránci. Mnozí z nich měli dlouhé vlasy a spadající kníry po vzoru Fenrisanů.

Snažili se, seč mohli, ale Ragnar věděl, že i ten nejmladší fenriský kandidát by bez problémů na místě zabil přinejmenším tři z nich. Na druhou stranu, Fenris byl mnohem drsnější než Terra. Muži, kteří se učili přežít na jeho rodné planetě, se museli vyrovnat s běsníci živly, děsivými obludami a ještě nebezpečnějšími lidmi. Ti, kteří nebyli schopni se učit dostatečně rychle, brzy umírali.

Snažil se uspořádat si myšlenky. Od jejich návratu uběhlo sotva dvacet minut.

Všichni tři byli podrobeni důkladné prohlídce bezpečnostní jednotkou, která měla za úkol zajistit, aby se do paláce nedostaly žádné špionážní přístroje s dlouhým dosahem. Než se Gabriella vydala za celestarchou, předala jim složku s dokumenty od Cezara. Bezpečnostní jednotka ji podrobí stejně

důkladné prohlídce. Torin poslal Ragnara, aby podal hlášení Valkothovi, a sám se vytratil za nějakou tajuplnou záležitostí.

„Cezare je nebezpečný muž." Ragnar si byl dobře vědom, že ho Valkoth bedlivě pozoruje a podrobuje ho přísnému soudu.

„Jakým způsobem?"

„Je vypočítavý, intrikán. Záměrně zvolil místo a předmět rozhovoru tak, aby nás vyvedl z rovnováhy. Umí dobře skrývat své emoce. Mám problémy orientovat se v emocích Navigátorů, ale Cezare se mi zdál ještě méně lidský než ostatní."

„Domnívám se, že by se nenašlo mnoho lidí, kteří by s tebou nesouhlasili. Alespoň v soukromí. Ty, kteří proti lordovi Feraccimu vystoupili veřejně, obvykle čekal krátký a nepříjemný závěr života."

„To mne nepřekvapuje."

„Rod Feracci není v našem slova smyslu normální, Ragnare. Většinu Navigátorů nelze soudit podle žádných lidských měřítek, tím méně pak je. Jsou otroci svého šílenství."

„Proč je tedy neutratit jako vzteklé psy?"

„Protože právě jejich šílenství z nich dělá tak skvělé navigátory. Díky statečnosti svých navigátorů jsou lodě Feracciů schopny cestovat dále a rychleji než lodě kteréhokoli jiného rodu. Jenom z rodů Belisariů, Helmsburgů a Trueů vycházejí navigátoři, kteří jim mohou konkurovat. Impérium je potřebuje. Impérium potřebuje všechny rody Navigátorů, a pokud si své záležitosti vyřizují za zavřenými dveřmi, toleruje je."

Na cvičišti se muži právě věnovali simulovanému boji. Byli rozděleni do dvou skupin a vyzbrojeni zbraněmi na želatinové střely s barvivem. Barva obsahovala látku, která sice způsobovala bolest, ale nemohla člověka vážněji poranit. Muži kličkovali mezi náhodně rozestavenými překážkami směrem ke značkám na obou koncích pole.

„Co dál?"

„Jsem si jistý, že od chvíle, kdy jsme do paláce vstoupili, jsme byli sledováni hloubkovými skenery. Používají všechny možné druhy sledování a kontroly - od sluhů, kteří nás provázeli, až po kamery. Rovněž jsem si jistý, že cesta, kterou nás vedli, byla úmyslně zvolena tak, abychom museli projít pod senzorovými oblouky. Dále jsem přesvědčen, že někde nablízku byl ukrytý psyker."

„Říká se, že Cezare má ochočenou čarodějnici. Velice silnou. Možná i několik."

„Spoutanou, pochopitelně."

„Ani on není tak šílený, aby si dovolil nechat po paláci volně potulovat potenciálního kacíře. Ještě něco?"

„Ten muž nám chce všem ublížit."

„Samozřejmě že chce. Oba rody jsou odvěkými nepřáteli. Rovněž jsou ale představiteli dvou největších a nejsilnějších frakcí mezi Navigátory."

„Nemyslíte si tedy, že by svou nabídku vzájemné pomoci myslel vážně?"

„Možné to je. Ovšem pouze v případě, že z dlouhodobého hlediska je jeho nabídka výhodnější pro něho než pro nás. Měli bychom se ptát, co si od této nabídky slibuje."

„Vím pouze to, že něco chce," řekl Ragnar. „A mám podezření, že nás z jeho strany čeká v blízké budoucnosti něco opravdu nepříjemného."

„Proč si to myslíš?"

„Instinkt."

„Uděláš jenom dobře, když budeš svému instinktu věřit, Ragnare. Jsem si jistý, že Cezare chystá nějakou past. Musíme si dávat pozor, abychom mu sami nestrčili hlavu do oprátky."

„A co zasnuby?"

„To by mohlo být vážné. Gabriella je vynikající navigátor. Proto jsme ji dostali. Pokud její děti zdědí její talent, budou stejně vynikající. Takové děti jsou největším pokladem rodu."

„Takže Cezare chce Gabriellu?"

„Možná. Nebo jenom chce dostat svého syna do rodu Belisarius. Kdo si koho odvede do svého rodu, určuje manželská smlouva."

„Není to nebezpečné? Bylo by to jako mít špiona ve vlastních řadách."

„Možná. Adoptovaní synové a dcery se stávají členy svého nového rodu. Očekává se od nich, že mu

budou oddaní. A jsou bedlivě sledováni."

„To zní šíleně."

„Takové jsou jejich zvyky. Někdo by je mohl považovat za rukojmí. To záleží na vztahu mezi rodičem a dítětem."

„Jak jsem viděl Cezara, nepochybuji, že by byl ochoten svého syna obětovat."

„Možná by tě překvapil, ale i já mám ten dojem. Na druhou stranu, nemyslíš, že mu musí být jasné, že si toho je lady Juliana vědoma?"

„Vím jen to, že když o tom všem přemýšlím, začíná se mi točit hlava."

„Pak pro tebe mám něco, co se ti bude líbit víc."

„Co?"

„Získali jsme tip na fanatiky, kteří zavraždili Adriana Belisaria."

„Jak?"

„Od lady Elanor."

„Cože?"

„Předala nám svou informaci během vaší návštěvy." Ragnarovi se před očima promítl celý její průběh. Neviděl nic než podání rukou. Věděl ale, že se určité možnosti mohly naskytnout. Kožní náplasti, mikrospory. Ty dvě ženy spolu pravděpodobně mluvily ve složitých šifrách, jak se ostatně sám domníval. Anebo mezi příbuznými Navigátory mohlo existovat jemné psychické spojení.

„Jak to udělala?"

„Mají své způsoby a odmítají se o ně s námi podělit. Nicméně, informace byla předána."

„Přímo Cezarovi pod nosem! Zdá se mi to být dost velká náhoda."

„To ano," řekl Valkoth. „Nicméně jenom potvrzuje jinou informaci, z Alarikových zdrojů."

„Jak tu informaci lady Elanor získala? Proč by tolik riskovala tím, že nám ji předá? Bral bych to celé s rezervou. Může to být léčka."

„Samozejmě. Sama skutečnost, že nám vůbec něco sdělila, naznačuje, že musí být zoufalá. Zdá se, že se domnívá, že existence rodu Belisarius je ohrožena."

„Nemohla počkat dva týdny?"

„Jsem rád, že používáš svůj mozek víc než Haegr. Nicméně, i kdyby tomu tak bylo, sama tato skutečnost nám přináší určité výhody."

Ragnar byl zmatený. „Jaké například?"

„Například to, že pokud je tato informace nepravdivá, budeme mít příležitost celou věc podrobněji prozkoumat, až se lady Elanor za dva týdny vrátí do Sklepení. Třeba fakt, že se lady Elanor domnívá, že nemáme tolik času."

Dříve než Ragnar odpověděl, důkladně se nad Valkothovými slovy zamyslel. „To znamená, že konečný termín je stanoven. Znamená to, že jestli je tohle všechno součástí nějakého širšího plánu, očekává Cezare jeho dokončení během několika málo týdnů."

„Torin má pravdu: ty skutečně nejsi žádný hlupák. Ale nezapomínej na to, že tato informace může být pravdivá a užitečná."

„Návnada na mořského draka."

„Přesně tak. Feracciové se nás mohou snažit zatáhnout do něčeho většího tím, že nám dají užitečnou informaci."

„Je opravdu pravděpodobné, že jí Cezare dovolí vrátit se do Sklepení, až nadejde čas?"

„Ano." V jeho hlase byla znát absolutní jistota.

„Zdá se, že jste si velice jistý."

„Ragnare, existují některé věci, které jsou pro Navigátory posvátné a stanovují hranice, které nemůže porušit ani Cezare. Návrat někoho jako Elanor patří mezi ně."

„Proč?"

„Až bude zapotřebí, aby ses to dozvěděl, řeknu ti to."

Ragnar byl šokován. Valkoth evidentně dával přednost zájmům Belisariů před svými vlastními Vlčími bratry. Co to mohlo být za tajemství? Co bylo tak důležitého na návratu nemocné ženy její rodině k pohřbení? Bylo očividné, že Valkoth se s ním nehodlá o tuto informaci podělit. Rozhodl se proto

vyzkoušet jinou taktiku.

„Co je to za informaci?“

„Jistý kupec jménem Pantheus finančně podporuje různá fanatická bratrstva. Existuje určité spojení mezi ním a rodem Feracci.“

„Jaké?“

„Peníze. Moc. Vliv. Sledujeme ho už nějaký čas. Jsme přesvědčeni, že představuje spojení mezi rodem Feracci a jistými bratrstvy náboženských fanatiků.“

„Pokud ho ale celý čas sledujete, Cezare musí rovněž vědět, že je ten muž zkompromitován. Nic tím neztratí, když nám ho vydá.“

„Zase dokazuješ, jak vytríbenou máš mysl, Ragnare. Pantheus před nějakým časem zmizel. Uchýlil se do podsvětí těsně před tím, než byl Adrian Belisarius zavražděn. Jsme přesvědčeni, že víme, kde se teď ukrývá. Elanor nám poskytla poslední kousek skládky.“

„Nebo dokonalou návnadu v nachystané pasti.“

„Jakmile se do něčeho zakousneš, nepustíš, že, Ragnare? Je to obdivuhodná vlastnost Hvězdných vlků.“

„Kde toho kupce můžeme najít?“

„Domnívá se, že je v bezpečí ve svém sídle v pásnu asteroidů. Hodláme mu ukázat, že vůbec není v takovém bezpečí, jak se domnívá. Vydáme se tam dnes večer. Budeš u toho.“

Ragnar přikývl. Ať už to byla past, nebo ne, tohle mu bylo po chuti. Cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení. Vyhlídka na blížký boj byla přitažlivá. Přinejmenším byl nepřítel jasně určen a cíle stanoveny.

* * *

Konferenční místnost byla poměrně malá, což ale nepřekvapovalo, vzhledem k tomu že se nacházela v malé a štihlé kurýrní lodi patřící rodu Belisarius. Shromáždila se zde skupinka vojáků spolu s Valkothem, Torinem, Haegrem a Ragnarem. Alarik, šéf výzvědné služby a správce v jedné osobě, nemohl chybět. Stál uprostřed místnosti u holografické šachty a byl oblečen stejně, jako když ho Ragnar poprvé spatřil v trůnním sále celestarchy.

„Pantheus je bohatý člověk, protože zastupuje různá náboženská bratrstva na Terře. Dostala se nám do rukou jistá hlášení inkvizice, která obsahovala domněnky, že se z některých těchto bratrstev stala náborová střediska našich nepřátel. Všechna mají přístup k tajným finančním sítím, jejichž prostřednictvím nakupují zbraně a vybavení pro své mise. Některým plynou slušné zisky také z vydírání.

Pantheus má také bohaté obchodní styky s rodem Feracci. Začal pro ně pracovat před padesáti lety v soustavě Gellan, pak se osamostatnil. Jsme přesvědčeni, že jeho počáteční provozní kapitál pochází od Feracciů. Zajímavé je, že přestože byl v dané době zástupcem sektoru v kongresu lord Feracci, jednal přímo s Cezarem.“

„Existuje přímé spojení mezi Cezarem Feraccim a bratrstvy?“ zeptal se Valkoth.

„Jsme si téměř jisti tím, že se jeho agentům podařilo mezi ně infiltrovat. Většina rodů má v jejich řadách své zvědy.“ To znamená, pomyslel si Ragnar, že i Belisariové. Moc, peníze, náboženství a politika. Zvláštní kombinace.

„Pantheus každopádně není poctivý člověk. Obchoduje také s řadou zakázaných komodit: s narkotiky, bojovými lektvary a zbraněmi. Každý člověk má právo obstarávat si nějakým způsobem obživu, ale tohle už zachází příliš daleko. My teď Panthea navštívíme a vykonáme spravedlivý trest. Já povedu jeho výslech.“ Ragnar cítil, že mezi správcem a kupcem panuje silná osobní zášť; bylo vidět, že se na výslech vyloženě těší.

„Vnikneme do jeho sídla násilím. Zabijeme jeho strážu a pak ho zajistíme i s jeho záznamy. Při odletu zničíme celý asteroid a tím i jakýkoli důkaz naší návštěvy. Než odletíme, musíme získat hlavní bezpečnostní datajádro. Rušiči zabrání jakémukoli přenosu po komnetu, takže pokud u sebe Pantheus nemá astropata, nikdy se nikdo nedozví, co se stalo.“

„Jste si jistý, že tam opravdu je?“ zeptal se Valkoth.

„Lady Elanor naše podezření potvrdila. Přímou u jeho asteroidu máme už nějakou dobu nainstalované skryté sledovací zařízení. Jeho loď dorazila den poté, co byl Adrian Belisarius zavražděn. Logicky se dá

předpokládat, že Pantheus byl na její palubě. Podle lady Elanor musíme rychle zjistit všechno, co ví, má-li nám to být k nějakému užitku."

„Co stráže?"

„Z řad bratrstva si vybral několik zabijáků, kteří teď pro něj pracují jako jeho osobní stráž. Jsou silní a dobře ozbrojení. Někteří mají bionické implantáty. Všichni mají přístup k vojenským zbraním a dodávkám zakázaných substancí. Všichni bez výjimky jsou to fanatici. Jejich fanatismus jim mohl být vsugerován v hypnóze, ale o tom pochybuji; myslím si, že jimi jsou z přesvědčení."

„Kolik jich je?" zeptal se Ragnar.

„Sto pět."

„To je dost."

„Tahle mise je odměnou za loajalitu. Na asteroidu na vás čeká hodně zábavy. Ne všichni muži budou ve službě, ačkoli všichni jsou připraveni být v sekundě v plné bojové pohotovosti."

„Obranné systémy?"

„Asteroid je vybaven obvyklými prostředky ochrany před vesmírnými piráty. Budou zneutralizovány dřív, než se dostanete dovnitř. Tahle loď si s nimi snadno poradí."

Ragnar se neptal, proč si jsou tak jistí. V bitvách mezi vesmírnými loďmi a obrněnými asteroidy býval vítěz předem jasný. Bylo daleko jednodušší instalovat větší palebnou sílu na kus holé skály než na většinu malých lodí. Přesto si ostatní byli úspěchem operace jisti. Belisarské zdroje musely podle všeho být velice seriózní. Nebo musela jejich loď být vyzbrojena mnohem lépe, než se na první pohled zdálo.

„Gravitace?" zeptal se Torin. Mohlo by to být důležité.

„Žádné umělé zdroje. Vzniká díky rotaci."

Ragnar se nad touto informací zamyslel. To znamená, že čím blíže proniknou k jádru asteroidu, tím menší dostředivá síla na ně bude působit. To může způsobit náhlé změny ve zdánlivé hmotnosti. Takové věci by mohly být při boji ve stavu beztlíže důležité.

„Co s těmi, kteří přežijí?" zeptal se Ragnar.

„Nikdo nepřežije. Až odletíte, bude to vypadat, jako kdyby došlo k nešťastné, ale katastrofické kolizi se zbloudilým meteorem. Takové věci se stávají."

Ostatní Vlci se zasmáli. Ragnar zvážil jejich šance. Byli pouze čtyři, ale podle nastíněného plánu se zdálo, že by to mohlo stačit. Od stíněné lodi se na asteroid dostanou pomocí osobních tryskových jednotek. Jakmile se ocitnou na jeho povrchu, vyhodí pomocí termálních náloží část pláště do vzduchu a proniknou do vnitřních tunelů. Nebyl žádný důvod snažit se chovat nenápadně. Otevření jakékoli vzduchové komory by bylo beztak okamžitě zaregistrováno. Ze vzduchové komory se navíc mohla snadno stát smrtonosná past pro každého, kdo by v ní zůstal uzavřen.

Explozivní dekomprese způsobí zhroucení bezpečnostních systémů a uvnitř sídla propukne zmatek. Nepřátelé ztratí čas tím, že se budou soukat do kosmických obleků a procházet dekompresní komorou. Uzavřené přepážky je od sebe oddělí a izolují je v jednotlivých sekcích, takže bude jednodušší se s nimi vypořádat. Vlci se pak vydají dovnitř, směrem k centrálnímu datajádro a cestou zabijí každého, kdo se jim připlete do cesty. Zajistí záznamové jádro, zkopírují data a vrátí se zpátky.

Jejich plán byl jednoduchý a dobrý. Ragnar ale měl dostatek zkušeností na to, aby věděl, že bez ohledu na jednoduchost se žádný plán nikdy nepodaří provést tak hladce, jak bylo zamýšleno. Ani když se realizace ujmu Hvězdní vlci.

* * *

Ragnar uchopil ovládání osobní tryskové jednotky a aktivoval ji. Proud stlačeného plynu unikající ze zásobníku ho odstrčil od boku lodě ukryté ve stínu planety. Pozvolným obloukem zamířil ke vzdálenému asteroidu. Neslyšel nic, ale jak se pomalu vznášel prostorem, cítil, jak mu trysková jednotka na zádech vibruje.

Proud plynu po sobě nezanechával žádnou tepelnou stopu. A jelikož nebyla k pohybu využívána žádná energie, neměly by je tepelné senzory dokázat objevit. Kovové částice, které byly součástí jejich výstroje, byly tak malé, že je magnetické detektory nemohly zachytit. A lidská postava je příliš drobná, než aby ji standardní detektor blížících se předmětů, který byl určen k ochraně před srážkami s

kosmickými loděmi a asteroidy, dokázal zaznamenat a spustit poplach.

Existovala určitá možnost, že kdyby se někdo podíval opravdu pozorně, mohl by si všimnout stínů, které zakrývají výhled na vzdálené hvězdy. Takový jev nebyl ale v pásu asteroidů, který byl často plný úlomků skal a vesmírného prachu, nic neobvyklého. Pravděpodobnost, že by objekty jejich velikosti byly zachyceny, byla nekonečně malá. Přesto ale existovala. Při pomýšlení na to, že by se něco takového skutečně mohlo stát, přeběhl Ragnarovi mráz po zádech. Jedna věc byla zemřít v bitvě v litém boji tváří v tvář nepříteli. Ale být odeslán na věčnost střelou z obranného laseru uprostřed chladné a tiché prázdnoty vesmíru, to bylo něco jiného.

Štít ochranné přilby měl sklopený. Jeho recyklátory vzduchu fungovaly výborně. Kdyby to bylo zapotřebí, mohl by v téhle pustině přežít celé týdny. Stejně jako ostatní jeho bojovní bratři představoval jakousi malou, samostatnou vesmírnou loď. Ne že by záleželo na tom, jestli to byla pravda. Pokud by se nedokázali vrátit zpátky na loď, neexistoval beztak žádný způsob, jakým by se odsud mohli dostat do civilizace. Kdyby se něco pokazilo, stal by se jen další částí vesmírného smetí donekonečna obíhajícího kolem Slunce. Napadlo ho, kolik takových nešťastníků asi kolem Slunce obíhá. Když pomyslel na všechny ty bitvy, ke kterým v této soustavě docházelo už v dobách, kdy ještě žádné Impérium neexistovalo, byl si jistý, že jich rozhodně nebude málo.

Jak se přibližoval, zabíral asteroid stále větší část jeho výhledu. Viděl, jak po jeho stranách blikají světla. Rozeznával obrovské křišťálové skleníky, které zásobovaly usedlost částí atmosféry. Na jedné straně asteroidu viděl les antén a satelitních talířů, jimiž byl spojen s komnetem. Za chvíli už budou zablokovány a zkratovány belisarskou lodí. Napadlo ho, jestli tam dole není někdo, kdo ho pozoruje, aniž by tušil, jak krátký život ho čeká.

Je zajímavé, jak se člověk těžko zbavuje zažitých představ, pomyslel si. V nekonečném prostoru vesmíru představoval výraz „dole“ slovo bez významu. Gravitace asteroidu nebyla tak silná, aby ji byl přitažen. Jeho úniková rychlost byla tak malá, že se dala překonat pouhým skokem z povrchu. Kterýkoli směr mohl představovat nahoře nebo dole. Jeho mozek však trval na zažitých zvyklostech. Asteroid byl dole, loď byla nahoře. Pomyslel si, že taková předpojatost může být nebezpečná, protože při boji ve vesmíru musí být schopný uvažovat trojrozměrně. Omezovat se na koncepci nahoře a dole by pro něj mohlo mít smrtelné důsledky.

Asteroid rostl. Nejprve byl veliký jako jablko, pak jako balvan a pak jako dům. Už byl veliký jako ledové hory v Dračím moři v zimě. Uvnitř svého kosmického obleku měl plány sídla, které získal od belisarských špehů.

Jak jsou asi přesné, pomyslel si. Pravděpodobně byly tak pečlivě připravené, že se Navigátoři rozhodli riskovat tenhle útok. Ale přece jenom, zcela jistý si být nemohl. Stačilo by, aby se informátor zapomněl zmínit o jedné sekci nebo skrytém obranném mechanismu a výsledek by mohl být katastrofální. To však byla rizika, na která byl zvyklý. Ragnar si byl jistý, že si dokáže poradit se vším, co se mu postaví do cesty. Koneckonců přece byl jedním z Russových vyvolených. Buď opatrný, opakoval si v duchu. Přehnaná sebedůvěra zabila mnohem více lidí než nepřátelské kulky. Bylo to pekelně nehostinné prostředí a každá chyba mohla být jeho poslední.

Rozhlédl se kolem a viděl, jak jeho druzi také pomalu plují k asteroidu. Všichni vypadali tak, jak si Ragnar představoval. Torin měl ruce založené na hrudi a v náručí držel demoliční nálož. Na řemenu měl zavěšený bolter, který se mu houpal na břiše. Vyzařovala z něho klidná sebedůvěra.

Haegr se svou helmou a upravenou zbrojí vypadal zvláště. Jeho hřmotná postava se vůbec nepodobala postavě běžného Hvězdného vlka. Na zádech měl připevněné obrovské kladivo. Valkoth působil přísným a děsivým dojmem i během volného pádu; stál vzpřímeně, ruce na ovladačích trykové jednotky.

Ragnar obrátil svou pozornost zpět k asteroidu. Věděl, že načasování musí být bezchybné. Ke zpomalení rychlosti před dopadem bude zapotřebí pětisekundový impulz brzdných trysek. Při tvrdém přistání by si zase mohl přivodit zranění, poškodit brnění, nebo dokonce zemřít. Nebyla by to žádná hrdinská smrt. Ragnar si nepřál být do análů kapituly zapsán jako ten, který ztratil Russovo kopí a pak se zabil při nárazu do kusu skály.

Detektor blížících se předmětů, který měl připojený ke své zbroji, spustil varovný signál. Ragnar se

chopil ovládacího zařízení a zapnul brzdné trysky. Koutkem oka zahlédl, že si ostatní počínají stejně. Pak pokrčil kolena před dopadem. O chvíli později se jeho boty dotkly tvrdého povrchu asteroidu. Byli dole. Snadná část jejich úkolu skončila.

JEDENÁCT

Asteroid pod ním rotoval a hrozilo, že by jeho pohyb mohl Ragnara odmrstit zpět do vesmíru. Zvedl nohy do vzduchu. Povrch planety pod ním klidně ubíhal. Pomocí pečlivě odměřených impulzů trysek vyrazil vpřed. Ostatní postupovali stejně. Připomínali malé hejno ryb plovoucích nade dnem oceánu.

Během několika málo sekund se dostali na místo, kde hodlali provést průnik - obrovské okno na vyhlídkovém podlaží. Zevnitř asi vypadalo spíš jako skleněná podlaha. Rotace asteroidu tlačila obyvatele sídla proti vnějším stěnám a částečně tak simulovala gravitaci.

Torin rozmístil termální nálože a pak se rychle ukryli v rozsedlinách hornatého povrchu planety. O chvíli později ozářil malý kaňon oslnivý záblesk. Když Ragnar vzhlédl, uviděl, jak do vesmíru unikají blýskavé kousky skleněných střepů spolu s krystalky zmrzlého vzduchu. Třpytící se fontána spolu strhávala rostliny, obrazy a menší kusy nábytku.

Ragnar zvýšil sílu záběru trysek, aby překonal odpor unikajícího vzduchu. Mohli počkat, až dekomprese vykoná své dílo, ale nyní už záleželo na každé sekundě. Jiskřivé záblesky a exploze, které vzápětí otřásly povrchem asteroidu, nenechaly nikoho na pochybách, že jejich loď právě udeřila a vyřadila z provozu komnet a přístroje vnější ochrany.

Když se Ragnar protáhl dovnitř, zůstal naprosto dezorientován. Nahoře bylo najednou dole a obráceně. Z povrchu se dostal do útrob téhle planety a ty dva směry se najednou obrátily. Udělal ve vzduchu kotrmelec, během kterého jednou rukou shodil ze zad pohonnou jednotku a druhou vytáhl svou bolterovou pistoli, a dopadl nohama na podlahu. Ještě než jednotka dopadla na zem, držel v ruce svůj rotomeč a běžel chodbou vpřed.

Na zemi se válelo několik mužů a z nosů, uší a úst jim vytékala krev. Zmítali se v agonii bolesti, jak jim dekomprese rvala z těla plíce a ušní bubínky. Několikrát se rozmáchl mečem - nemínil plýtvat náboji na to, aby zkrátil utrpení svých nepřátel. Teplota prudce poklesla. Na zdech blikaly výstražné runy, jež varovaly před nebezpečím ty, kteří snad přežili.

Ragnar se necítil ve své kůži. Helma omezovala ostatní jeho smysly, takže se musel spoléhat jen na svůj zrak. Sluch a čich, hlavní zdroje informací každého Hvězdného vlka, mu teď nebyly k ničemu. Neslyšel nic jiného než vlastní dech a cítil pouze recyklovaný pach svého potu. Rozhlédl se. Jeho druzi zaujímali s připravenými zbraněmi své pozice. Torin si přehodil svůj těžký bolter přes rameno a začal z opasku s nářadím vyndávat jednotlivé nástroje. Haegr se cvičně oháněl svým obrovským kladivem ve vzduchu.

Zatím byli poměrně v bezpečí. Nikdo z nepřátel se nemohl stihnout nasoukat do kosmického obleku dost rychle. Nepochybně byli zmatení a nevěděli, co se vlastně stalo. Torin přistoupil k jednomu ze vzduchotěsných dveří. Tahle fáze byla poměrně riskantní. Jestli chtějí dostat Panthea živého, musí uvnitř sídla zůstat dýchatelná atmosféra. To znamenalo, že musí k průniku použít vzduchotěsné dveře. Snad jim bude zmatek uvnitř hrát do karet. Celá situace ale byla stále stejně ošidná.

Torin klečel u dveří. V ruce držel soupravu nářadí a rychle odstraňoval vnější kryt zámku. Dveře byly sestaveny tak, aby se v případě dekomprese automaticky hermeticky uzavřely. Bylo je však možné otevřít manuálně. O chvíli později se v prostoru objevil další oblak mrznoucího vzduchu a dveře se otevřely. Vzápětí už byli uvnitř a vyřadili vzduchový okruh z provozu. Teď už se situace stávala nebezpečnou.

Jestli někdo právě monitoroval systém vzduchových zámků, věděl, kde přesně jsou.

Nezbývalo jim než doufat, že má obsluha terminálů jiné starosti. Otevření jedné vzduchové propusti snad ještě mohli považovat za selhání systému. Ale i kdyby tomu tak bylo, přilákalo by to jejich pozornost. Selhání vzduchového uzávěru v hermeticky uzavřeném prostředí vzbudí pozornost vždy.

Alespoň konečně něco slyšel: vzduch ženoucí se do komory. Místnost byla malá a čtyři rozložití Vlci se

do ní se svou výzbrojí jen tak tak vešli. Ragnar věděl, že vzduchové propusti nemají svou pověst smrtonosných pastí při přepadových akcích nadarmo. Nyní by stačil jediný granát a všichni čtyři by se odebrali do Železných síní Russových, aby tam čekali na Poslední bitvu.

Ragnar si uvědomil, že zadržuje dech. S prstem na spoušti upřeně pozoroval vnitřní dveře. Jestli se na druhé straně chystal někdo zaútočit, dokáže vystřelit dřív než on. Jeho reflexy byly mnohem, mnohem rychlejší než reakce obyčejných lidí. Vyjma těch nadopovaných bojovými drogami. Těhle myšlenky se nedokázal zbavit.

Konečně byla komora naplněna dýchatelným vzduchem. Zelená kontrolka indikující vyrovnaní tlaku se rozsvítila. Torin otevřel vnitřní dveře. Byli uvnitř. I tady byl vzduch a zvuk se šířil normálně. Ragnar uslyšel jakot poplašných sirén. Přímo před nimi se nacházela chodba a výtahová šachta vedoucí vzhůru. Výtah představoval další nebezpečnou past, které bylo lépe se vyhnout. Ragnar si otevřel helmu a nasál do sebe vzduch. Byl čistý a dýchatelný. Kdyby tomu tak nebylo, nebylo by se mu helmu podařilo otevřít.

Do nosu ho udeřila směsice známých pachů: čistící esence, pachy cizích těl a nikdy nevyprchávající pach lidí v uzavřeném prostoru. Vítal je jako staré dobré známé. Zhluboka se nadechl a pokusil se zorientovat. Okamžitě se začal cítit sebejistěji a sebevědoměji, opět se cítil pánem situace. Zavěsil si helmu na opasek. Jeho druzi udělali totéž.

„Výtahu se vyhneme. Za rohem by měla být údržbářská rampa," řekl Valkoth. Na temné a pohublé tváři měl ještě pochmurnější a zadumanější výraz než obvykle. Svůj bolter ale držel pevně a ani jeho postoj, ani pach neprozrazovaly žádné napětí.

Vydali se směrem od výtahu, Ragnar v čele, Torin na konci. Ragnar cítil, jak se mu tělem rozlévá adrenalin, který mu přinášel zvláštní pocit radosti. Mohl tady zemřít, ale právě vědomí, že každá minuta může být poslední, způsobovalo, že se cítil víc živý než kdy jindy. Do nosu ho udeřil pach, který ho varoval, že za ohybem chodby jsou lidé.

Skupinka zmatených mužů spěchala na své pohotovostní pozice. Jeden stál u interkomu a dožadoval se informací, co se vlastně stalo. Všichni měli pistole. Ragnar nečekal, až si ho všimnou. Vyskočil a vystřelil na jejich velitele. Mužova hlava explodovala, jako by do ní udeřil kladivem. Během zlomku sekundy už stál u těla Haegr a přeměnil ho v kusy krvavého masa.

„Co se děje? Hlaste se!" ozval se čísi hlas z reproduktoru interkomu. Torin k němu přistoupil a zařval: „Plášť je poškozený, ztrácíme tlak, sakra!" Pak udeřil do reproduktoru pěstí.

Vyjeli rampou vzhůru a ocitli se v obrovské, luxusně zařízené hale. Osvětlení vedené po obvodu bylo ztlumené. Stěny zdobil bezpočet nábožensky zaměřených obrazů: ikony zobrazující zlatý trůn a Císaře masakrujícího mutanty. Člověk by si tohle místo mohl snadno splést s klášterem nějaké obzvláště luxusní sekty. Možná tomu tak opravdu bylo. Ragnara tahle okázalá demonstrace zbožnosti nijak neohromila. Příliš často se už v minulosti setkal s vyznavači Temnoty, kteří se maskovali svatými rouchy.

Ragnar si všiml, že čím výše se dostávají, tím se cítí lehčí. Ve vzduchu se vznášela směsice pachů, které se navzájem slévaly a mísily, rozháněné listy ventilátorů. Musí tady být hodně lidí, pomyslel si. Jeden z nich se znenadání objevil v klenutém vstupu na druhém konci haly.

„Kdo sakra jste?" zeptal se. Ragnar ho zastřelil.

Vydali se směrem k další rampě. Do zad jim vběhla skupinka mužů. Krupobití střel, kterými je Vlci zaplavili, rozmetala jejich těla po chodbě. Ragnar zaslechl vzdalující se kroky. Někdo se zřejmě pokoušel uprchnout. Nesmí mu dovolit, aby spustil poplach.

Ragnar se rozeběhl. Kotoulem proskočil dveřmi a rychle se přikrčil v naději, že tak bude pod dráhou střelby případného nepřítele. Na druhé straně chodby zahlédl muže v hnědé uniformě. Křičel něco do interkomu. Ragnar na něj zamířil a vystřelil. Muž se skácel k zemi. V hrudi mu zela obrovská krvavá rána. Ragnar další ranou zničil interkom. Příliš pozdě. Zvuk sirén se změnil v pronikavý, kvílivý jakot. Ragnar předpokládal, že se jedná o bezpečnostní poplach.

„Vypadá to, že už o nás vědí," ozval se Haegr za jeho zády.

„Opravdu?" podivil se Torin. „Na to bych sám nepřišel."

„To je dobře," pokračoval Haegr. „Nerad zabývám lidi, který se nemůžou bránit."

„Zabijete každého, kdo vám bude bránit ve splnění vašeho úkolu," řekl Valkoth. „Pamatujte si to!"

Haegr souhlasně zabručel. Vyrázili kupředu. Všude kolem sebe Ragnar cítil shromažďující se nepřátele.

Vlci přidali do kroku. Čím rychleji zmizí z místa, kde byli spatřeni, tím těžší bude pro nepřítele využít proti nim svou početní převahu a znalost prostředí.

Jak se blížili k jádru asteroidu, byly projevy zbožnosti stále okázalejší a rozmařilejší. V prosklených vitrínách ve zdech byly relikvie označené zlatými popiskami. Viděli prsty svatých, proroků a učenců, posmrtné masky hrdinů Impéria i bolter komisaře Richtera. Všechny relikvie měly společnou jednu věc: patřily slavným mužům, kteří si upřímně ošklivili jakékoli mutace.

Bylo to něco, s čím by Ragnar za normálních okolností nemohl než souhlasit. Po celou jeho výchovu a výcvik mu bylo do mysli vštepováno, že mutanti jsou největšími nepřáteli lidstva. Je zvláštní bojovat ve jménu těch, které mnozí za mutanty považují, pomyslel si. Hned ale podobné myšlenky zapudil. Začínal se nebezpečně blížit tomu, aby se dopustil hříchu relativismu.

Závan lidského pachu mu prozradil, že se za nimi otevřely nějaké dveře. Otočil se a spatřil skupinku ozbrojených mužů. Někteří na sobě měli kompletní zbroj, jiní vojenské ochranné vesty a všichni svírali v rukách laserové pušky. Ragnar zahájil palbu dřív, než se kdokoli z nich stačil zorientovat. Jeho bojovní bratři se k němu okamžitě přidali. Na zem padala další a další těla. Laserové paprsky se odrážely od stěn za Ragnarovými zády i od jeho odolné zbroje. Přikrčil se a začal přebíhat ze strany na stranu, aby tak co nejvíce eliminoval počet přímých zásahů. V takto stísněném prostoru ho při dostatečné koncentraci palební síly nepřítel nemohl minout.

Zezadu přeletěl Ragnarovi nad hlavou objekt podobný vejci. Poskakoval a kutálel se chodbou směrem k místnosti, kde se náboženští fanatici skrývali. Pak se ozvala dunivá exploze. Křik a pach krve Ragnarovi prozradily, že exploze zasáhla i ty, které nemohl ze své pozice vidět. Znovu se rozběhl vpřed.

Praskot ve sluchátku zasazeném do ucha signalizoval, že se belisarské lodi podařilo nabourat do interního komnetu asteroidu. Slyšel bezpočet hlasů, které se vzájemně překřikovaly.

„Jsou jich tucty!“

„Plášť poškozen na třech místech.“

„Nepřítel spatřen v kvadrantu čtyři.“

„Našli jsme těla. Jsou zmrzačená.“

„Přisahám, že jsem viděl Hvězdné pěšáky.“

„Cože?“

„Co se děje?“

„Vlci.“

„Belisariové. To musí být Belisariové.“

„Císař vás opatruj!“

Ragnar ztlumil hlasitost reproduktoru, aby ho nerušil v soustředění. Zdálo se, že obránci jsou dokonale dezorientovaní. To nebylo koneckonců nic překvapivého: runy na jeho chronometru ukazovaly, že od zahájení mise uběhlo jen několik málo minut. V tuto chvíli musela mít většina těch, kteří přežili, plné ruce práce s tím, aby se nasoukali do kosmických obleků a pokusili se opravit poškození pláště.

Zatím všechno běží podle plánu, pomyslel si. Byl jenom zvědavý, kdy nastanou první komplikace.

Dveře do Pantheovy komnaty byly hermeticky uzavřené a zamčené. Bylo zřejmé, že se rozhodl zabarikádovat uvnitř a počkat, až se situace uklidní.

Ragnar si dveře důkladně prohlédl. Byly odolné proti výbuchům a osazené zvláštním typem složitého bezpečnostního zámku. K tomu, aby se přes ně dokázali dostat, by potřebovali opravdu výkonné řezací zařízení. Napojil se na komnet. Dozvěděl se, že se nepřítel rozdělil do skupin a začal sídlo prohledávat. Nepochybně ještě nezjistili, že někdo monitoruje jejich komunikační kanály, takže ví o každém jejich pohybu.

Valkoth se podíval na Torina. „Kolik času potřebuješ?“ zeptal se.

„Je to starý typ. Reaguje na digitální kód nebo oční sítnici.“

„Neptal jsem se, co to je. Chtěl jsem vědět, jak dlouho bude trvat, než se dostaneme dovnitř.“

„Třicet sekund,“ odpověděl Torin. Klekl si, vytáhl své nářadí a začal se šťourat ve vnitřnostech zámku. Ragnara zajímalo, kde se takové věci naučil. Určitě to nebyla součást standardního výcviku Hvězdných

vlků.

„Ragnare, přestaň civět na Torina a hlídej chodbu. Haegre, postarej se o druhou stranu. Možná bys mohl schovat to kladivo a použít pro změnu střelné zbraně."

„To pak není žádný sport," řekl Haegr, zavěsil si kladivo na řemen na zádech a vytáhl bolterové pistole. Ragnar obrátil svou pozornost k chodbě. Pistoli v ruce měl připravenou k výstřelu, kdyby se ukázal nějaký nepřítel. Haegr dal silným říhnutím najevo, že se nudí.

Ragnar se opět zaposlouchal do ruchu na komnetu. Jejich nepřátelé se blížili. Někteří s sebou měli těžké zbraně. Pomalu začínalo být zřejmé, že boj bude daleko těžší, než se zpočátku zdálo. Největším problémem bylo, jak dostat Panthea ven. Teď se teprve ukáže, co dovedou.

Zasyčení vzduchu ohlásilo, že zámek povolil.

„Trvalo to čtyřicet pět sekund," řekl Valkoth.

„K mechanismu zámku bylo připojeno nějaké zařízení, které bylo aktivováno. Řekl jsem si, že bude lepší dát si trochu načas, než aby se zámek zatavil a já přišel o ruku."

„Nemohl by si česat kníry, kdyby přišel o ruku," vysvětlil Haegr. „To by byla tragédie."

Torin už byl uvnitř a s pistolí v ruce kontroloval vnitřek místnosti. Její vybavení bylo hodno knížete Navigátorů. Jedné stěně dominovalo masivní zrcadlo.

„Ten musí být stejně marnivý jako ty, Torine," řekl Haegr.

„Ale ne tak pohledný," opáčil Torin, prohlížíje si svůj obraz v zrcadle.

„Méně vtípkování, více rychlosti," řekl Valkoth. „Kde je ten parchant?"

Pustil se do prohledávání místnosti. O chvíli později otevřel dveře obrovského šatníku, odstrčil stranou róby bohatě zdobené kožešinami a vytáhl ven enormně tlustého muže. Ragnar v něm podle popisu zpravodajské služby poznal Panthea. Ve slabé gravitaci jádra asteroidu se lehce vznášel. Nepochybně proto si jej také zvolil za své sídlo.

„Není tak hezký jako já, ale skoro stejně tlustý jako ty," konstatoval Torin.

„Postrádá mou drsnou fenriskou vznešenost," namítl Haegr.

„Haegre, hlídej dveře," přikázal mu Valkoth.

„Dobrá volba. Torin by většinu času strávil tím, že by se prohlížel v zrcadle."

Valkoth přitiskl Panthea ke zdi a do nosní dírky mu vrazil hlaveň svého bolteru. Vešla se tam úplně přesně. „Kde schováváš své záznamy?"

Jeho strach byl doslova hmatatelný, přesto se ale dobře ovládal. „To je přepadení. Budu si stěžovat u—"

„Od smrti tě dělí přesně jeden úder srdce," řekl Valkoth. Jeho chladný úsměv odhalil dlouhé tesáky. V tu chvíli jeho výraz postrádal jakékoli známky lidskosti. Pantheus si mohl docela dobře připadat, jako kdyby se koukal do tváře nějakému odpornému lidožravému ogrovi. Ragnar z Valkothova pachu poznal, že Panthea nehodlá zabít. To ale kupec vědět nemohl.

Pantheus pohnul rukou směrem ke své hrudi. Valkoth ho volnou rukou chytil za zápěstí. Kupec sebou škubl. „Své záznamy schovávám v paměťové krystalické broži. Nechtěl jsem vytáhnout žádnou zbraň."

„To by byla ta poslední věc, kterou bys v životě udělal," řekl Valkoth.

„Nemyslíš, že tolik jsem už pochopil?" Pantheus vytáhl platinový náhrdelník se třpytícím se drahokamem. Ragnar cítil, jak napětí jeho druhů polevuje. Kdyby vytáhl nějakou zbraň, byli připraveni okamžitě zasáhnout. Na Pantheovi samotném nebylo nic hrozného.

Valkoth si vzal drahokam a začal si jej prohlížet. Nakonec ho vložil do malého snímacího zařízení, které vytáhl ze svého opasku. Runy identifikovaly, že předmět není nebezpečný a že se jedná o datový zdroj.

„A zbytek," řekl Valkoth. Pantheus kývl hlavou ke zdi. Visel na ní portrét jeho samotného v dobách, kdy byl značně mladší a štíhlejší. Ragnar by ho ani nepoznal.

„Otevři to," přikázal Valkoth. „A žádné triky, jinak zemřeš."

Pach strachu zesílil. Pantheus zjevně patřil k těm, kteří si o Hvězdných vlčích myslí to nejhorší.

Přešel k portrétu a rukou se dotkl řady run. Potichu odřikal otevírací formuli. Obraz se odsunul stranou. Ve výklenku za ním se třpytil hotový poklad. Nebyly tam jenom paměťové krystaly, ale i drahokamy všech možných druhů. Kupec si tady schovával malou rezervičku pro případ nouze. Torin začal drahokamy, které se měly brzy ocitnout v truhlicích rodu Belisarius, shrnovat do povlaku od

polštáře.

Valkoth přejel snímacím zařízením nad naplněným povlakem. Ozvalo se pípnutí a runy potvrdily, že se uvnitř skutečně nacházejí datové krystaly. Zdálo se, že dostali to, proč přišli. Nyní už jenom zbývalo dostat se k únikové raketce a vrátit se na palubu své lodi. Snadné, pomyslel si Ragnar ironicky. Dobře ale věděl, že to tak snadné nebude. Až doposud šlo všechno hladce. Každou chvíli musel nastat obrat k horšímu.

Zvuk Haegrovy pistole jeho domněnku potvrdil. Potíže si je už našly.

DVANÁCT

„Vezměte si to, vezměte si to všechno," drmolil Pantheus. „Jen mě nechte žít."

Valkoth se pochmurně usmál. Díky jeho dlouhým tesákům a povislým knírům to připomínalo spíše divoký škleb. „Jdeš s námi."

„Cože? Kam?" Zdálo se, že se kupec každým okamžikem rozpláče. V tuto chvíli vůbec nevypadal jako smrtelně nebezpečný intrikán. Možná byl jenom v šoku. Nestávalo se každý den, aby čtveřice Hvězdných vlků vtrhla do bezpečí jeho domova na asteroidu a vytáhla ho z ložnice. Něco takového by rozrušilo většinu lidí.

„Jdeš s námi. Víc vědět nepotřebuješ."

„Ale má sbírka! Nemůžu tady nechat všechny své drahocenné ikony."

„Už brzy si o ně nebudeš muset dělat starosti."

„Co tím chceš říct?"

Valkoth zvedl svůj bolter a namířil jím přímo na Pantheovu hlavu. „Dost žvástů. Jdeš s námi. Ragnare, dávej na něj pozor."

Valkoth se otočil na patě a spolu s Torinem se vydali ke dveřím. Ragnar přiložil svou pistoli k Pantheově páteři. „Jdi," přikázal. „Nebo ti udělám do břicha tak velkou díru, že ti do ní budu moct nacpat hlavu."

Pantheus poslušně vykročil.

* * *

Haegr postupoval chodbou vpřed. Ragnar to poznal podle zvuků vzdalující se palby. Laserové paprsky se odrážely od stěn. Jejich povrch pod jejich zásahy tál a stékal na zem a odhaloval tak tvrdou skálu za nimi. Torin a Valkoth vyšli do chodby. Torin se otočil, aby kryl jejich ústup, zatímco Valkoth vyrazil v nízké gravitaci dlouhými skoky vpřed na pomoc Haegrovi. Života v chodbě valem ubývalo, zato hromady mrtvol se rozrůstaly. Haegr se s Valkothem prodírali mezi mrtvými těly vpřed.

Ragnar svou pistolí opět pobídl Panthea do kroku. Kupec, uvyklý nízké gravitaci, se pohyboval nepřírozeně lehce. Za daných okolností se zdálo, že mu nečiní problémy držet s Vlky krok. Ragnar byl zvědavý, co s ním udělá nárůst váhy jeho těla v nižších patrech.

Z rozhovorů probíhajících po interním komnetu Ragnar pochopil, že se posádka asteroidu konečně dobrala toho, co se vlastně děje. Věděli už, že útočníci vnikli do Pantheovy komnaty a odvedli ho. Měli by poměrně rychle uhádnout, co bude následovat. Zatím to ale nikoho nenapadlo. Kdyby to tu měl na povel on, nechal by hlídat všechny vnější dekompresní komory a záchranné čluny.

Možná nebyl k nepřátelským velitelům úplně spravedlivý. Měli na starosti řadu dalších věcí a normální lidé nejsou schopni uvažovat a reagovat tak rychle jako Hvězdní pěšáci. Stěny jejich asteroidu byly poškozeny a pokud se jim je nepodaří opravit, zemřou. Pochyboval, že by měli k dispozici dostatečné zásoby vzduchu na doplnění ztráty. A pak tu byla nepřátelská loď, která zdemolovala jejich komunikační zařízení s dlouhým dosahem a obranné prvky. Zdálo se, že jejich sázka na moment překvapení vyšla překvapivě dobře. Ragnarův chronometr ukazoval, že od začátku operace uběhlo pouhých deset minut.

Jak sestupovali jednotlivými podlažími níž a níž, odpor posádky asteroidu sílil. Všichni už věděli, že

dovnitř pronikli nepřátelé. Byli ostražití a ozbrojení, povětšinou odění v lehké zbroji. Rychlost postupu Hvězdných pěšáků však byla taková, že bez problémů smetli každého, kdo se jim postavil do cesty. Vždy vypálili první ránu, která velmi často byla také ranou poslední.

Pantheus lapal po dechu a zdálo se, že se každou chvíli zhroutí. Ragnar hádal, že musí cítit každý svůj přebytný kilogram, přestože gravitace zde byla stále mnohem nižší než na Terře. Co asi ten člověk dělal, když byl na povrchu Terry? pomyslel si. Nepochybně používal závěsy, které mu ulevovaly od jeho váhy.

Přímo před nimi byl záchranný člun, pro nějž se ve svém plánu rozhodli. Jakmile však došli na konec chodby, která k němu vedla, objevila se na její druhé straně skupinka mužů v hnědých uniformách. Haegr po nich začal bez zaváhání pálit. Ragnar nacpal Panthea do člunu.

„Jdi s ním dovnitř, Ragnare,“ přikázal mu Valkoth. I přes nutkání zůstat a bojovat Ragnar poslechl. Nemohli riskovat, že by kupce mohl raketu aktivovat bez nich. Bez smluveného signálu by jejich loď člun okamžitě zničila. Belisarští nehodlali riskovat, že se někomu podaří uniknout a bude vyprávět, co se tady stalo. Ragnar vlezl do člunu za kupcem. Pistoli měl neustále připravenou ke střelbě.

Jeho bratři venku nepřestávali pálit. Ragnar dobře věděl proč. V případě dobře načasovaného útoku se ze záchranného člunu mohla stát stejně nebezpečná past jako z dekompresních komor. Kdyby se někomu podařilo dovnitř vhodit otevřenými dveřmi granát, byl by výbuch pro osazenstvo člunu naprosto zničující. Trojici Vlků zasypával déšť laserových paprsků, z nichž většina se odrážela od keramických plátů jejich brnění. Jeden po druhém proskakovali dveřmi do člunu, až venku zůstal jenom Haegr.

„Okamžitě naskoč!“ křikl na něj Valkoth, když už se začínalo zdát, že si Haegr našel zábavu pro zbytek dne. Muž nespokojeně zavrčel. Vousy měl naježené a prasečí očka přimhouřená. Na okamžik to vypadalo, že odmítne příkaz uposlechnout. Valkoth hlasitě zavrčel. V jeho hlase byla patrná výhrůžka; znělo to, jako když vůdce vlčí smečky ukázněje mladého a nezkušeného soka. Haegr znejistěl, pak vypálil ještě několik ran a naskočil do člunu.

„Připoutej se,“ štěkl Valkoth na kupce. Ostatní už měli zapnuté bezpečnostní pásy a nasazovali si helmy.

Torin stiskl tlačítko se symbolem rychlého startu. Záchranný člun se vytrhl ze sevření kotevních úchytlů a vystřelil do volného vesmíru. Bez meškání začali po komnetu vysílat smluvený signál. Akcelerace je prudce zamáčkla do polstrovaných sedadel. Pantheův tuk se rozvlnil jako vlnky na hladině jezera. Ten efekt byl obzvláště patrný na jeho dvojité bradě.

„Výborně, dokázali jsme to,“ řekl Torin.

„Jenom jestli nás Belisarští nevyhodí do vzduchu,“ poznamenal Haegr.

Ragnar se podíval průzorem ven a viděl, jak asteroid mizí v dáli za jejich zády. O chvíli později se na jeho povrchu rozpoutalo peklo. To jejich loď začala malou planetku měnit v hromadu sutin.

„Tak takhle vypadá srážka asteroidů,“ poznamenal Torin.

„Nemyslím si, že by se sem někdo v brzké době vypravil podívat. Jakmile skončí bombardování, tak tam toho beztak moc k vidění nezbude.“

Pantheus zalapal po dechu. Byl celý bledý. Ragnara to nepřekvapovalo. Díval se, jak se jeho sídlo za miliardy dukátů mění v hromadu mezihvězdného smetí. Navíc byl v rukou mužů, kteří se nebudou zdráhat způsobit mu vážnou tělesnou újmu. Bezpochyby už zažil mnohem lepší časy.

Do chvíle, kdy je loď měla vyzvednout, zbývala ještě skoro celá hodina. Ragnar vždycky špatně snášel čekání, které s sebou obvykle přinášelo možnost, že se něco zvrtné. Mohli být zasaženi velkým meteoritem nebo zatoulanou střelou. Systémy mohly selhat a Pantheus mohl zemřít. Takové věci se stávají. Hodně se mu ulevilo, když průzorem konečně spatřil belisarskou loď a jejich člun zmizel v jejích útrokách jako slaneček v tlamě velryby.

Alarik je očekával v docích. Námořníci na palubě lodi mířili na člun laserovými puškami. Nepochybně šlo o ochranné opatření pro případ, že došlo k omylu a oni nalodili špatný člun. Valkoth vystoupil jako první s bolterem v ruce namířeným ke stropu. Za takových okolností, kdy ozbrojená posádka mohla být nervózní, bylo lépe nezavdávat žádnou příčinu k nedorozumění.

„Vidím, že jste ho dostali,“ řekl Alarik.

„Pochyboval jste o tom?" zeptal se Haegr.

„Ne vždy se všechny plány vydaří," odpověděl Alarik. „Bez ohledu na kvalitu vojáků či plánu."

„No, tenhle se podařil," odsekl Haegr téměř uraženým tónem. „Jako každý, kterého se účastní mocný Haegr."

„Haegr bojuje za dva muže," přísadil si Torin. „Což pro něj není nijak těžké, protože je veliký jako čtyři."

„Jak vidím, tak už příliš dlouho odkládám tvůj pravidelný výprask, Torine," řekl Haegr. „Všichni tady vědí, že mám odvahy za pět chlapů."

„A ješitnosti za deset."

„Jak vidím, tak odmítáš připustit pravdu a chceš mít poslední slovo," pravil Haegr. „Naštěstí nejsem tak přízemní jako ty."

Panthea se ujali Alarikovi muži. Vypadal poraženě a schlíple jako nafouknutý měchýř, ze kterého unikl všechn vzduch. Ragnar si všiml, že kulhá. Očividně nebyl zvyklý na to, aby se potýkal s vlastní vahou, a byl si dobře vědom, co ho čeká ve výslechových místnostech.

„Moc bych ho nelitoval, můj příteli," řekl Torin. „Pantheus je zodpovědný za smrt mnoha dobrých mužů."

„Mám hlad," řekl Haegr. „Při zabíjení mi vždycky pořádně vyhládne."

„To i při spánku," konstatoval Torin.

„Běžte, dejte si něco k jídlu a odpočiňte si," řekl Valkoth. Na odchodu se ještě otočil a dodal: „Dobrá práce."

Po násilí spojeném s útokem na asteroid se Ragnar cítil neklidný. Okamžiky boje ožívaly v jeho paměti se zvláštní intenzitou a v porovnání s nimi se všechno ostatní zdálo nudné a nevýrazné. Slyšel, že Hvězdní vlci jsou už zkrátka takoví. Část jejich mozku byly upraveny, aby reagovala přesně tímto způsobem a aby tak nacházeli zalíbení v boji. Ragnar si ale nebyl jistý, že jeho dojmy jsou důsledkem podobné úpravy. Možná to byl jenom průvodní jev procesu, kterým se v něm probudila divoká šelma. Možná byly ty zvýrazněné vzpomínky jen důsledkem zvýšené citlivosti vnímání v boji o přežití.

Procházel se po lodi jako vlk sledující stopu jelena. Nechtělo se mu spát. Neměl chuť ani na víno nebo pivo. Neměl hlad. Cítil v sobě neklid. Částečně to bylo kvůli neznámým pachům, které ho obklopovaly. Obvykle, když se vrátil z bitvy, byl všude kolem jenom pach jeho bratrů. Kdyby byli na lodi, byl by vzduch nasycený důvěrnými pachy Fenrisu a jeho spolubojovníků.

Teď byl ale někde jinde. Vonné směsi v recyklátorech vzduchu, na stěnách ikony a uniformy, na které nebyl zvyklý. To jediné, co mu připomínalo domov, byly jemné pachové stopy jeho bratrů z Vlčího břitu. Ale i ti byli jiní: roky strávené na Terře na nich zanechaly svou stopu. Uvykli jiné stravě, byli obklopeni jinými věcmi.

Od domova ho nyní dělila dlouhá cesta. Musíš si zvyknout, snažil se přesvědčit sám sebe. Tvou povinností je sloužit Císaři a své kapitule bez ohledu na to, kam tě pošlou. V budoucnosti budeš určitě vyslán na mnohem podivnější a nepřívětivější místa, než je tohle, říkal si.

Učit se o složitostech imperiální politiky byla jedna věc; žít v ní a bezprostředně čelit jejím důsledkům však bylo něco úplně jiného. Je to podobný rozdíl jako číst si pověsti o bitvách ve starých svitcích a skutečně se utkat s nepřítelem tváří v tvář.

Jeho kroky ho zavedly do té části lodě, které se celou dobu vyhýbal. Ve vzduchu zavěšil důvěrně známý pach. Krev, řekl si. A pot a bolest, to všechno smíšené s jemnými stopami ozónu. Postoupil o několik kroků a jeho sluch, mnohem ostřejší než sluch obyčejných lidí, zachytil výkřiky, které pronikaly skrze zvukotěsné dveře. Když vyšel zpoza rohu, dva belisarští strážníci pozvedli zbraně do pohotovostní polohy. Jejich pohyby se Ragnarovi zdály směšně pomalé. Dokázal by vystřelit nebo se vrhnout vpřed a podříznout jim oběma krk dřív, než by stačili vůbec zamířit.

Poznali ho a zbraně opět spustili. Nemohl si nevšimnout, jak byli oba pobledlí. Na obočí se jim třpytily drobné krůpěje potu. Bylo očividné, že dobře vědí, co se za zavřenými dveřmi děje. To ostatně věděl i Ragnar. Za těmi dveřmi vyslyšali Panthea. Znechuceně potřásl hlavou a šel dál. Tohle se mu vůbec nelíbilo.

Jedna věc je zabít nepřítele v boji, ale něco úplně jiného je mučit ho za účelem získání informací. Když si vzpomněl na jeho měkkost, znovu potřásl hlavou. Věděl, že mučení je jedním z nástrojů řádu Impéria. Používala ho inkvizice. Používali ho i vládci planet, když potřebovali získat nějaké důležité informace. Znal všechny argumenty pro ospravedlnění takového postupu. Byl přesvědčen, že je lepší, aby taková muka zakusilo tucet kacířů než jeden jediný nevinný člověk. Neplatí snad, že pro kacíře není žádný trest dost přísný?

Možná, pomyslel si. Chápal tu logiku, ale přesto, byla to jedna z věcí, v jejichž případech teoretická znalost a reálná zkušenost představovaly dvě zcela odlišné věci. A věděl, že bez ohledu na to, jak bude žít dlouho, nikdy nebude mučení schvalovat.

V duchu se užíral myšlenkou, že Pantheus ani nemusí být kacíř, ale muž oddaný Císaři. To, co se tady dělo, nemělo s ochranou Impéria nebo lidstva nic společného. Nešlo o nic jiného než o snahu jedné frakce získat politickou výhodu nad druhou. Byla to jen další drobná potyčka v dlouhotrvajícím boji, kdy se jedna bohatá a mocná skupina uvnitř Impéria snažila získat dominantní postavení.

Šelma v jeho nitru se opět probudila. Chápala krutost a temnotu, i nutkavou touhu po vítězství nad svými rivaly. Našeptávala mu, že jeho život může záviset na znalostech, které zde získá. Právě tak jako jeho čest a bezpečnost rodu Belisarius, který se jeho kapitula zavázala podporovat. Ale také nemusí, snažil se odporovat svému vnitřnímu hlasu. Ten člověk, který teď trpí za zavřenými dveřmi, možná vůbec nic neví. To prozradí až čas.

Kráčel chodbou pryč a přál si, aby mohl myšlenky svého zlého já nechat daleko za sebou. Věděl ale, že to není možné.

„Co je s tebou, Ragnare?“ zeptal se ho Valkoth, když vkročil do místnosti, kde ostatní meditovali. „Vypadáš jako by se ti ork vymočil do piva.“

„Na Terře je spousta piva, které ti spraví chuť,“ řekl Haegr znalecky.

„Prošel jsem kolem místa, kde vyslýchají Panthea.“

„A?“ nesnažil se svou zvědavost skrývat Valkoth. Ostatně jeho pach by ho beztak prozradil. Ostatní ho soustředěně pozorovali.

„Znělo to, jako kdyby mu na záda vyřezávali krvavého orla.“

„Pochybuji, že by se Navigátoři uchýlili k něčemu tak primitivnímu,“ řekl Torin. „K mučení používají přístroje. Neurální indukční cívky, elektrody. Taky drogy, řekl bych.“

Na Ragnarův vkus zněla jeho slova příliš zasvěceně.

„Starý způsoby jsou nejlepší,“ řekl Haegr. „I když pochybuju, že by některý z těch citlivých Terranců měl dost silný žaludek na orla. Mohli by si krví zašpinit uniformy.“

„Možná bys tam měl jít a ukázat jim, jak se to dělá,“ zavrčel Valkoth nevrle.

„To raději neříkejte,“ varoval ho Torin. „Haegr by zapomněl, na co se ho má zeptat, a nezjistil by nic jiného, než kde ukrývá všechny svoje zásoby potravin.“

Ragnarovi ten vtip vůbec nepřipadal směšný. Jejich postoj ho šokoval. Bylo evidentní, že oni jeho odpor k tomu, co se na palubě lodi dělo, nesdílejí. Poznal to z jejich chování, jejich hlasů a jejich pachů. Bylo vůbec možné, že je jediný, kdo se domnívá, že se děje něco špatného? A pokud ano, bylo možné, aby on byl ten jediný, kdo se mylí, kdo se nedokáže vyrovnat s povahou svých druhů a se svým světem? Předznamenávalo to všechno snad jeho vlastní slabost?

Potřásl hlavou a smutně se zadíval průzorem ven. Ocelí spoutaná planeta Terra už byla na dohled. Neradoval se z návratu.

TŘINÁCT

Ragnar ležel ve svém pokoji v paláci a upřeně zíral do stropu. Nemohl si nevšimnout důmyslných sádrových vzorů, které ho zdobily. Složité spirály listů a reliéfů dávaly vzniknout obrazci, o němž se domníval, že je vyobrazením hvězdné oblohy nad Fenrisem. Rozhodně by dal přednost skutečným hvězdám, ale o tom se s ním nikdo nebavil.

Opět se stal otrokem gravitace a ve vzduchu se vznášel zřetelný pach Staré Terry. Zamyslel se nad tím. Tenhle vzduch dýchaly už miliony, miliony a miliony lidí před ním. Nesl v sobě stopy prachu dávných časů. Hmota budovy, ve které se nalézal, se zdála být neskutečná a tísnivá. Věděl, že je mnohem starší než Tesák. Tesák ale byl unikátním zázrakem, rozlehlou základnou ukrytou v obrovské hoře, která patřila k divům této galaxie. Palác byl obklopený budovami stejně starými jako on sám a stál na zbytcích jiných, ještě starších staveb. Slyšel, že hluboko pod tímto palácem lze najít pohřbené stopy všech dávných civilizací, které kdy Term obývaly. A pokud by člověk kopal dostatečně hluboko, narazil by dokonce na zbytky tak legendárních míst jako Atalantys a Nova Yoruk. Zdálo se mu to pravděpodobné.

Cítil se podivně otupělý. Události předchozího dne se staly někomu jinému v úplně jiném životě. Obklopený silným vlněným kobercem, masivním dřevěným nábytkem a prastarými uměleckými díly si připadal, jako kdyby se mu o útoku na asteroid pouze zdálo. Takové věci se tady nemohly stát, říkal si šeptem. Všechno bylo příliš starobylé, příliš civilizované, příliš pohodlné.

Nutil se uvažovat realisticky. Věděl, že to všechno je pouze iluze. Ulicemi a chodbami Staré země tekla krev už nesčetněkrát. Bezesporu se často válčilo i ve zdech tohoto paláce. I tady docházelo k zabíjení, úkladným vraždám.

Někdo zaklepal na dveře. Pach mu prozradil, kdo to je, ještě dříve, než řekl: „Vstupte.“

„Zdravím tě, Ragnar z Fenrisu.“

„Zdravím vás, Gabriello z rodu Belisarius. Co vás ke mně přivedlo?“

Na okamžik se zastavila. „Chtěla jsem se podívat, jak se ti vede.“ Ragnar vstal ze svého lůžka a vykročil ke stolu uprostřed místnosti, na kterém bylo připraveno jídlo. Byla to prostá fenriská strava.

„Je to zvláštní,“ odpověděl po pravdě. „Není to tu takové, jaké jsem očekával.“

„A co jsi očekával?“

„Posvátnost. Bohabojnost. Zářivou přítomnost Císaře.“

„To všechno na Terře najdeš, ačkoli ne v palácích Navigátorů. Naši vírou je obchod. Pro nás je zlato zhmotněním svatosti.“

Ragnar věděl, že by měl být jejími slovy šokován. Nebyl. Pouze přesně odrážely jeho vlastní myšlenky a pocity. „Mluvíte, jako kdybyste s tím nesouhlasila.“

Usmála se. „Obávám se, že jsem strávila příliš mnoho času mezi statečnými válečníky z Fenrisu. Zřejmě potřebuji trochu času, abych si na život tady opět zvykla.“

„Neotálejte příliš,“ varoval ji Ragnar. „Mohlo by to pro vás mít smrtelné následky.“

„Ano,“ odpověděla. „To je ta stinná stránka věci. Během svého pobytu mezi Vlky jsem se zúčastnila mnoha akcí a častokrát jsem se ocitla tváří v tvář nebezpečí. Nikdy mě ale neohrožoval nikdo z těch, jimiž jsem byla obklopena. Nemusela jsem si dávat pozor na svá slova ani myšlenky. Zнала jsem své nepřátele. Neusmívali se na mne, nenabízeli mi víno ani nechtěli se mnou rokovat. Stříleli po mně. A já se bojím, že se mi po tom všem bude stýskat víc a víc.“

Pozorně si ji prohlížel a přemýšlel, jestli jí má věřit, nebo ne. Zvažoval její slova ze všech možných úhlů. Z toho je vidět, jak moc mne těch několik málo dnů na Terře změnilo, pomyslel si. Pokud by jí věřil, nemohl s ní než sympatizovat. Sám se cítil ztracený v temných vodách politikaření Navigátorů. Nesměl ale zapomínat na jiné věci. Jestliže nemluvila do větru, o čemž pochyboval - ze svých vlastních zkušeností věděl, že Navigátoři mluví zřídka bezúčelně - pak musela mluvit s někým, koho považovala za svého nepřítele. Bylo docela dobře možné, že se bojí o život.

„Proč mi to říkáte?“

„Protože patříš k těm, mezi nimiž jsem žila, než jsem se vrátila sem. Jsi mé pojítko s tou dobou prostého života.“

To by mohla být pravda, pomyslel si Ragnar. Dávalo to určitý citový smysl, ačkoli on mohl jen stěží být někým, koho by mohla považovat za blízkého přítele. Ale zachránil jí život a možná se s ním cítila v bezpečí. Kromě toho měla naprosté právo cítit se ohrožena: její otec byl před nedávném zavražděn a její rod byl obklopen potenciálními nepřáteli.

„Vyhrožoval vám někdo?“ zeptal se.

„Ne otevřeně.“

„Jak to myslíte?“

„Chci tím říct, že mám strach a někdy vidím skryté významy i v těch nejjednodušších věcech.“

„Tomu rozumím,“ přisvědčil Ragnar.

„Snad. Ale pochybuji, že bys přesně chápal, jak komplikovaný můj život je.“

„Poučte mne.“

„Pro tebe je všechno snadné, že?“

„Ano?“

„Jak vidím, netrávil jsi svůj čas tady nadarmo.“

„Nevysvětlila jste mi svou situaci. Nepřejete si o ní mluvit?“

Na okamžik se odmlčela. Když opět promluvila, byl její hlas klidný a jasný. „V našem rodě existuje několik frakcí, stejně jako ve všech rodech Navigátorů. Víš, co se říká: Když se sejdou dva Navigátoři, tři z nich plánují komplot. Jelikož jsem byla pryč, nepatřím k žádnému z politických táborů. Nyní, po mém návratu, se jich několik pokusilo získat mou podporu.“

„A to je tak zlé?“

„Ne, dalo se to očekávat. Ale jsou tu určité obvyklé narážky a skryté výhrůžky.“

„Od koho?“

„Od několika lidí, včetně Skorpea.“

„Berete je vážně?“

„Po tom, co se přihodilo mému otci a co se stalo na lodi? Všechno беру vážně. Všude kolem vládne zmátek. Celá rodina balancuje nad propastí. Jsou mezi námi tací, kteří by toho rádi bez skrupulí využili.“

Ragnar se zamyslel. Možná se věci opravdu mají tak, jak mu je vyličila. Možná s ním mluvila jenom proto, že nebyl součástí mocenských struktur její rodiny, a proto pro ni nepředstavoval žádnou hrozbu. Možná. Na druhou stranu za ním ale mohla přijít z nějakého skrytějšího důvodu. Snažila se ho získat pro sebe? Mohlo by to být výhodné, získat ho jako svou ochranku. Zvážil tuto možnost a neshledal na ní nic špatného. Byl tady proto, aby chránil Belisarie, třeba i před sebou samými. Přesto se chtěl ujistit, že opravdu dobře chápe, o co jde.

„Chcete, abych se stal vaším osobním strážcem?“

„Ne. To ostatně nezáleží na tvém rozhodnutí. Musíš plnit úkoly, které ti dá lady Belisarius.“

„Pravda, nic mi ale nebrání v tom, abych měl oči a uši otevřené. Vy byste měla ze všech lidí nejlépe vědět, jak bystré mé smysly jsou.“

„Udělal bys to pro mne?“ V jejím hlase zazněla naděje a vděk. Před několika málo dny by jeho srdce nad tím poskočilo radostí. To udělalo i tak, ale zároveň v něm její slova vzbudila jakési podezření. Připadal si, jako kdyby byl zatahován do pavučiny. Věděl, že pokud tomu nezabrání, nastane dříve nebo později čas, kdy se dostane do konfliktu se svou loajalitou kapitule. Zavrčel a ukázal tak svoje dlouhé tesáky. Ten most překročí, až k němu dojde.

„Za hodinu mám setkání se svým bratrancem Skorpeem. Bylo by mi potěšením, kdybys mne mohl doprovodit.“

„Obávám se, že váš bratranec nebude v mé přítomnosti mluvit otevřeně.“

„Možná mi právě o to jde.“

Ragnar pokrčil rameny. „Doprovodím vás rád.“

Výhled ze špičky belisarského paláce byl vskutku úchvatný. Skrze opar znečištěného vzduchu viděl Ragnar až na obzor. Příkrov smogu jako by žil vlastním životem; vzdouval se, lámal sluneční paprsky a dával tak vzniknout nádherné duze, která se táhla přes celou oblohu. Ragnarovi se otevíral výhled na všechny ty strmé mrakodrapy a obrovské chrámy a paláce navigátorské čtvrti. Gabriella mu ukazovala příbytky jednotlivých rodů Navigátorů a jejich vlastní prostorová pole.

Hodně se uklidnila a Ragnarovi skýtala její společnost tady nahoře větší potěšení. Její starosti jako by z ní rázem spadly. Chovala se až rozpustile, ačkoli to je možná příliš silný výraz, vezmeme-li v úvahu její vrozené sebeovládání. Pod její maskou rozpustilosti cítil ocelovou sebekázeň.

Kolem nich se neustále pohybovali sluhové, kteří přicházeli, aby opět zmizeli. Nevšímal si jich, jako si prostý člověk nevšímá nábytku. Ragnar ano; on musel. Jakákoli osoba, která se přiblížila na dostřel, představovala potenciální hrozbu a jako k takové se k ní muselo přistupovat. Už jednou se pokusili

Gabriellu zabít a její otec zemřel, přestože byl obklopen svými strážemi. Jak bude asi jednoduché dostat do paláce dalšího vraha, pomyslel si. Hodně jednoduché, pokud máš správné kontakty.

Bylo to stejně únavné jako noční hlídky, kdy musel být na stráži a zároveň se soustředit na konverzaci. Věděl, že musí dávat pozor. Navigátoři slovy nemrhají. Snažili se o to, aby jejich řeč v sobě skrývala co nejvíce významů, a s oblibou volili dvojnásobná slova. Napadlo ho, jestli to snad není součástí jejich mutace. Uvažovali snad takovým spleťtým způsobem kvůli tomu, jak přišli na svět? Nebo kvůli společnosti, do níž se narodili? Možná je na obojím něco pravdy, usoudil nakonec.

Jeden ze sluhů se přiblížil příliš blízko a Ragnar na něj upřel varovný pohled. Muž o krok couvl, zjevně překvapen. Ragnar cítil pach strachu, který vydával. Poněkud pokořující, řekl si. On, jeden z Císařem vyvolených, tu stojí po boku mutanta a obyčejní lidé se bojí jeho. Tohle nedávalo smysl.

„Na co myslíš?“ zeptala se Gabriella.

„Proč se mě lidé tak bojí? Někteří mě nenávidí, a to mě přitom vůbec neznají.“

„Patříš k Hvězdné pěchotě,“ řekla, jako kdyby se tím vše vysvětlovalo.

„No a?“

„Lidé na Terře mají na Hvězdnou pěchotu špatné vzpomínky.“

„Špatné vzpomínky? Naše kapituly chránily lidstvo po deset tisíc let. Měli by nám být vděční.“ Ragnar byl překvapen silou svého rozhořčení. Cítil se být dotčen.

„Vojevůdce tuto planetu rozerval. Oblasti s populací sídlištních světů proměnil v roztavenou strusku. Jeho lidé obětovali Temným bohům miliony životů.“

„Horus nepatřil k Hvězdné pěchotě,“ opáčil Ragnar bez zaváhání. Litoval ale svých slov ještě dříve, než opustila jeho ústa.

„Ne. Byl primarchou. Hvězdní pěšáci byli jeho následovníci.“

„To se nebezpečně blíží urážce.“

„A také to je pravda.“

Ačkoli si z celého srdce přál její slova popřít, nemohl. „Lidé přece musí vědět, že Vlci se na Horově vzpouře nepodíleli. Přišli jsme sem, abychom proti němu bojovali.“

„Ano. A vaši předchůdci taky nebyli žádní svatoušci. Zabili mnoho lidí.“

„Hodně kacířů.“

„Možná, ale místní lidé si je pamatují jako své příbuzné a sousedy. Vás si pamatují jako obyvatele cizí planety, kteří s sebou na půdu Terry přinesli oheň a smrt.“

Ragnar mlčel. Jeho výcvik a výuka ho na nic takového nepřipravily. Vždy považoval členy své kapituly za hrdiny. Vždy si představoval, že všichni k nim cítí přinejmenším respekt, ne-li obdiv. Nečekal, že by mohli budit nenávist. A tahle žena mu říká, že obyvatelstvo té nejsvatější planety Impéria se jich bojí a nenávidí je.

„Oheň a smrt jsou nedílnými součástmi války.“

„A ty si myslíš, že je to tak správné. Ale lidé, kteří se válčením nežijí, si to nemyslí.“

„Jsou slabí.“

„Nepochybují, že s takovým přístupem si získáš spoustu přátel.“

Ragnar začínal chápat, že v téhle při nevyhraje. Obzvláště když Gabriellu podezřival z toho, že mu říká nepříjemnou pravdu. Změní se tím snad něco? Domníval se, že ne. Vlci budou dál plnit své povinnosti bez ohledu na to, jestli je lidé, které chrání, milují či nenávidí. Ve skutečnosti na jejich pocitech nezáleželo.

Gabriella se usmívala, jako kdyby věděla, co se mu právě honí myslí.

„Alespoň vidíš, proč můj a tvůj lid jsou přirozenými spojenci,“ řekla. „Oba představují mocné skupiny, které většina Impéria nemá zrovna v lásce.“

Možná to byla pravda, ale nebyl to důvod, proč byli spojenci. „Vlci jsou vám zavázáni Russovým slibem. Proto jsme spojenci.“

„A myslíš si, Ragnare, že Russ neviděl tyto důvody nezbytnosti našeho spojení? On byl také primarcha, prozíravý a předvídavý primarcha.“

Ragnar si nebyl jistý, jestli je to úplná pravda. Ve většině pověstí Russ vystupoval jako prostý válečník, nedbalý a bezohledný k potřebám politiky, došlo-li na otázku cti. Na druhou stranu byl primarcha a kdo

ví, jaké vize ho obklopovaly. Tyto úvahy ho přivedly zpět k Russovu kopí, o které tak nedomyšleně přišel. Bylo možné, že Russ předvídal i toto? Nebo si to Ragnar myslel proto, že tomu chtěl věřit?

Jemná vůně parfému mísící se s feromony klanu Navigátorů Ragnarovi prozradila, že se někdo blíží. Otočil se a spatřil Skorpea s jeho nepostradatelným nohsledem. Jestli byl tento rádoby dědic trůnu jeho přítomností rozladěn, nedal to na sobě nikterak znát. Mírně se pousmál a uklonil se své sestřenici a pak i Ragnarovi. Ragnar jenom přikývl.

„Má nejsladší sestřenko, jak jsem potěšen, že tě opět vidím. Projdeme se?" Nabídl jí rámě, které přijala, a začali korzovat po střeše paláce. Ragnar a Beltharys je s odstupem následovali. Drželi se tak daleko, aby nemohli nic slyšet, přesto však dost blízko na to, aby Ragnar rozuměl každému jejich slovu.

„Doslechl jsem se, že se schyluje ke svatbě, drahá Gabriello," prohodil Skorpeus.

„A čím?"

„No tvé přece! Nebuď taková tajnůstkářka. Po celém paláci se o ničem jiném nemluví. Všichni známe důvod tvé návštěvy té staré stvůry Cezara."

„Navštívila jsem palác rodu Feracci, abych se shledala se svou tetou. Je nemocná."

„Samozřejmě," řekl Skorpeus a ironicky si odkašlal. „Řeč ale přišla i na jiné záležitosti, jako obvykle."

„Ano, řeč přišla i na jiné záležitosti, ale proč to zajímá tebe?"

„Svatba mezi rody Feracci a Belisarius, posílení vztahů mezi našimi dvěma rody právě ve chvíli, kdy starý Gorki leží na smrtelné posteli. Domníváš se snad, že to je pouhá náhoda?"

„Mezi našimi rody bylo uzavřeno mnoho manželských svazků. Dvě stě dvanáct, abych byla přesná."

„Jak vidím, pilně jsi studovala Knihy krve, sladká sestřenko, když znáš tak přesný údaj."

„Zřejmě jsem pro to měla dobrý důvod."

„Zřejmě. Nemyslíš si, že je... zajímavé, že starý Cezare nabídl svého syna našemu rodu a přitom se snaží všemi možnými prostředky přimět minoritní rody, aby pro toho samého syna hlasovali při volbách do Vrchní rady vlády?"

Gabriella se zastavila. Otočila se a pohlédla svému bratranci zpříma do očí, poprvé za jejich setkání, a položila svou ruku na jeho. Na okamžik se zdálo, že z nějakého důvodu před jejím dotykem ucukne. „To je pro mne novinka."

„Je to novinka pro většinu lidí, nicméně tě mohu ujistit, že to je pravda. Lady Juliana o tom ví stejně dobře jako já."

„Odkud ses to dozvěděl? Bylo to napsáno ve hvězdách?"

„Mám i jiné zdroje než své mapy. Asi jsi byla pryč příliš dlouho, když si na to nevzpomínáš."

„Ostatní rody by s tím nikdy nesouhlasily. Vidět Feracciho na navigátorském trůnu. Stará dohoda by tím byla porušena a Cezare by získal příliš velkou moc."

„Nicméně Cezare očividně věří tomu, že to je uskutečnitelné. Jinak by se o něco podobného ani nepokoušel. Je příliš mazaný, než aby ztrácel čas s něčím, co je předem ztracené."

„To není možné. Kdykoli se některý z velkých rodů o něco podobného pokusil, vyvolalo to hromadný odpor ostatních rodů. Proto jsou na tuto pozici vždy zvoleni takoví jako Gorki - závislý příslušník minoritního rodu, který, byť by se snažil sebevíc, nic moc nezmuže."

Skorpeus se jejím slovům nevesele zasmál. „Řekl bych, že je od tebe poněkud nevkusné mluvit takto o umírajícím člověku, ať už jsou tvá slova jakkoli pravdivá a výstižná."

„Vkusné, nebo ne, oba víme, že to je pravda. Pokud to Cezare Feracci hodlá změnit, narušil by stabilitu, díky které po celých posledních dva tisíce let panoval mezi rody Navigátorů mír."

„A ty si vážně myslíš, že by to našeho drahého příbuzného, kterým by se prostřednictvím onoho sňatku stal, nějak trápilo? Nebuď tak naivní, drahá sestřenko. Je to ten nejbezohlednější a nejambicióznější muž v této galaxii a má přátele na velmi vysokých místech. Říkám, že Cezare hodlá dosadit jednoho ze svých potomků na trůn a stát se tak primus inter pares - první mezi sobě rovnými."

„Od dob Šíleného Jormely se o nic takového nikdo nepokusil."

„To, že se o to nikdo nepokusil, ještě neznamená, že o tom mnozí nesní."

„Možná včetně tebe."

„Jak bych mohl toužit po něčem takovém? Vždyť nejsem ani držitelem trůnu svého vlastního rodu."

„Ne, ale to ani Misha Feracci."

„Těší mě, že bereš má slova tak vážně.“

„Opravdu si myslíš, že by bylo něco takového možné?“

„Rozhlédni se kolem sebe. Cezare rozhazuje peníze plnými hrstmi. Hlavy tří velkých rodů jsou bezpečně po smrti. Vládou jim noví, nezkušení páni. A teď přijde s návrhem svatebního svazku s námi: mezi tebou a jeho mladým, nezkušeným a snadno manipulovatelným synem. Taková věc může být myšlena také jako nabídka k rozdělení moci.“

„Ale tomu ty nevěříš.“

„Cezare by se o svou moc s nikým nedělil. To musíš chápat právě tak jako já.“

„Myslíš to vážně, že má prsty ve vraždách tří lordů - ve smrti mého otce?“

„Říkám jenom to, že je zajímavou shodou okolností, že k nim došlo právě v době, kdy lord Feracci plánuje ten největší převrat za uplynulých dva tisíce let.“

„Přece musí vědět, že mu to nemůže projít.“

„Má nejdražší sestřenko, opakuješ se. Cezarovi se to povede.“

„Musí přece vědět, že dojde k odvetám.“

„Opravdu? Hlavy jeho největších rivalů jsou po smrti, a jestliže se mu podaří na navigátorský trůn dosadit svého syna, spadne jeho rodu do klína největší moc, jakou kdy kdo od doby Tarena disponoval. Minoritní rody Cezarovi houfně vyjádří podporu a lordi z Administrata ho dosadí na trůn. A velké rody se budou ze všech sil snažit, aby ho nikterak neurazily.“

„To není možné.“

„Drahá sestřenko, velké rody se staly neobratnými, samolibými a jistými si svými úspěchy. V takových dobách vždy z houští začínají vylézat predátoři. Cezare Feracci je predátor.“

„Proč mi to říkáš?“

„Jsem přesvědčen, že se buď musíme přizpůsobit novému řádu, nebo udeřit dřív, než se Cezare stane tak mocný, že ho už nebude možno svrhnout.“

„Na toto téma by sis měl raději pohovořit s lady Julianou.“

„To jsem také učinil. Potřebuje ale nějaký čas na rozmyšlenou.“ Opovržlivý podtón v jeho hlase byl sice slabý, ale i tak dobře patrný.

„Tak proč to říkáš mně?“

„Ty jsi ta, která se má provdat do rodiny Feracciů.“

Víc říkat nemusel. Dokonce i Ragnar dokázal pochopit následky vyplývající z jeho konstatování. Gabriella by mohla být provdána do rodiny Feracciů. Její otec byl zabit Cezarem, pokud tedy to, co tenhle prohnaný chlapík tvrdil, byla pravda. Snažil se jí opravdu naznačit, aby uvažovala o možnosti zavraždit hlavu rodu Feracci?

„Budu o tvých slovech přemýšlet, bratrance,“ řekla Gabriella, pustila se jeho paže a s rukou na srdci se formálně uklonila.

„Neotálej příliš,“ odpověděl Skorpeus. Hluboce se uklonil jí i Ragnarovi. Ragnarovi se zdálo, že na něho Navigátor při odchodu upřel vědoucí pohled.

ČTRNÁCT

Ještě jednou mrštil Torin odposlouchávacím zařízením na druhou stranu místnosti, pak se uvolnil a usmál se. Ragnar byl rád, že po svém setkání se Skorpeem a Gabriellou přišel rovnou sem. Torin se zdál být tím pravým, na koho se mohl za daných okolností obrátit o radu.

„Ale Ragnare, brachu,“ řekl. „Jsi tady necelý týden a už vězíš až po kolena v komplotech. Tomu říkám nástup “

Ragnarovi nemohl výsměch v jeho hlase uniknout. Cítil, jak se mu vzadu na krku ježí vlasy. Torinův úsměv se roztáhl doširoka, jako kdyby Torin přesně věděl, jak se Ragnar cítí. Vzápětí mu z tváře zmizel stejně nenadále, jako se na ní objevil.

„Lstivý chlapík, ten Skorpeus,“ řekl. V jeho hlase byl patrný náznak opovržení. Ragnar si nebyl jistý,

jestli tak hodnotí Skorpeovu přirozenou bystrost, nebo si o Navigátorovi myslí, že není dost bystrý.

Rozhlížel se po komnatě svého válečného bratra. Byla přesným opakem jeho pokoje. Měl zde čtyřbodovou závěsnou postel a stěny zdobily starodávné obrazy vzdálených krajín. Na jednom z nich byl zachycen jednoruký válečník na koni, jak se dramaticky žene sněhovými závějemi a křičí rozkazy na své vojáky. Nepochybně to byl svého času velký válečník.

„Říkal pravdu?“

„Tím jsem si téměř jistý. Mezi Navigátory se takové řeči začaly šířit už před několika měsíci. Dokážou se mistrně vyhýbat jakýmkoli odposlouchávacím zařízením, ale občas zapomínají, jak skvělý sluch máme.“

„Co by to pro nás znamenalo, kdyby se Cezare dokázal zmocnit trůnu?“

„Námi myslíš Vlky?“

„Koho jiného?“

„Teď je z tebe vazal rodu Belisarius, Ragnare.“

„Naše zájmy se v této záležitosti shodují.“

„Jsi mnohem chytřejší, než vypadáš, mladý Vlku,“ konstatoval Torin. Nalil si sklenici narkotického vína a s chutí se napil. Křišťálové sklo a karafa zdobená ornamenty vypadaly v jeho rukavicích jaksi nepřiměřeně a výraz, který se mu objevil na tváři, by se spíš hodil pro nějakého Navigátora.

„Myslíš si, že hodlá Gabriellu využít k vraždě Cezara?“

„Myslíš, že by to opravdu mohla udělat?“

„Možná za cenu svého vlastního života. Každý je zranitelný, když se k němu dostaneš dostatečně blízko.“

„Pán rodu Feracci bude obzvláště dobře střežen.“

„Takže ty myslíš, že ne.“

„Ona by to udělat nemohla, ale je tady někdo, kdo by mohl.“

„Myslíš snad Beltharyse nebo mě?“

„Teď ze sebe děláš hlupáka, Ragnare. Proč by Skorpeus probíral celou záležitost s Gabriellou, kdyby chtěl ke svému plánu použít Beltharyse?“

„Nemohl vědět, že poslouchám.“

„Muži jako Skorpeus na takové věci nikdy nezapomínají, synu.“

„Tak proč mě o to nepožádal přímo?“

„Protože by pak nemohl popřít, že to udělal. Ale kdyby si snad nějaký horkokrevný mladý Hvězdný vlk vzal do hlavy, že pro Skorpea spáchá vraždu, pak by s čistým svědomím nemohl ani na mučidlech říci nic jiného, než že s tebou o tom nikdy nemluvil.“

„To je prohnané.“

„Musíš začít uvažovat jako Navigátor.“

„Jak mohl vědět, že ji budu doprovázet?“

„Možná to na tebe nachystali spolu.“

„Cože?“

„Rozuměl jsi mi.“

„Tím chceš říct, že ti dva jsou spolčení?“

„Zmínil jsem se o tom jako o jedné z možností. Galantní, naivní a mladý Hvězdný vlk, obávající se o bezpečnost mladé ženy, které už jednou zachránil život, se zachová tak, aby ji ochránil před hrozícím nebezpečím. Má to v sobě určitou dávku tragické romantiky.“

„To se mi zdá hodně nepravděpodobné.“

„Ragnare, až budeš na Terře tak dlouho jako já, tak pochopíš, že co se týče intrik a komplotů Navigátorů, žádná tvá očekávání nemohou být přehnaná. Jestliže si Skorpeus přeje Cezarovu smrt a je tu byť jen nepatrná šance, že bys mohl jeho přání splnit, proč by se neměl pokusit té příležitosti využít? Nemá co ztratit, naopak může mnohé získat.“

Ragnar viděl v jeho slovech určitou logiku. Otázka byla, jestli Skorpeus opravdu věřil, že je Ragnar tak hloupý, aby mu na to skočil? Usoudil, že to je rovněž možné. „Řekl bych, že se mi pokoušíš naznačit, že Navigátoři mají vysoké mínění o své inteligenci, zatímco nás považují za hlupáky.“

„Mají nás za barbary, Ragnare. Užitečné, ale stále jenom barbary. Ale nepodceňuj je. Navigátoři jsou ve většině případů tak chytří, jak si sami o sobě myslí. Jinak by nepřežili. Jsou zrozeni a vycvičeni pro konspiraci, právě tak jako my jsme se zrodili a byli jsme vycvičeni pro válku.“

„To je zajímavá myšlenka.“ Ragnar věděl, že je také pravdivá. Na divokých a nebezpečných světech, jako je Fenris, vyrůstali tvrdí válečníci. Na bohatých a starobylých světech se museli rodit naprosto odlišní lidé. Ta nová myšlenka se mu usadila v mozku. Napadlo ho, že pokud Navigátoři viděli jenom to, co očekávali, že při pohledu na něho uvidí, budou ho i nadále podceňovat. Na bitevním poli by se takové chyby dopustil jen málokterý z nepřátel, ale tohle byla úplně jiná aréna a on musel využít všech výhod, které se mu skýtal.

„Vypadáš zmateně, synu.“

„To jsem tak snadno čitelný?“

„Pouze pro bratra Vlka.“

„Přemýšlel jsem o tom, že by nebylo špatné, kdyby mě dál považovali za naivního a hloupého barbara.“

„Samozřejmě. A je tady ještě něco, na co bys nikdy neměl zapomínat.“

„Co to je?“

„Ty jsi barbar.“

„Jako ty.“

„Nikdy jsem se nesnažil tvrdit něco jiného.“ Ragnar o tom pochyboval, ale teď nebyla ta správná chvíle Torinovi odporovat.

„Pocházíme ze stejné planety, Ragnare. Složili jsme stejné zkoušky. Sloužíme stejné kapitule. Na to jsem nikdy nezapomněl.“

Mluvil, jako kdyby se snažil přesvědčit sám sebe. Možná byl na Terře už příliš dlouho a začínala se mu dostávat do krve. Ragnarovi se to zdálo nepravděpodobné, ale s jistotou to zamítnout nemohl. Navzdory jeho chytrosti a sebevědomí se zdálo, že se Torin necítí doma ani v jednom ze svých dvou světů.

„Opravdu si myslíš, že se Gabriella spolčila se Skorpeem?“ zeptal se.

Na Torinově tváři se opět rozzářil široký úsměv, jako kdyby někdo naráz otočil vypínačem. Bylo v něm však něco potměšilého. „Možná. Nebo se Skorpeus možná jenom snaží zbavit svého soka.“

Ragnar pohlédl Torinovi do očí a vlasy na zátylku se mu opět naježily. „Zabít ji?“

„Zabít ji.“

„Tak proč by upouštěl od svého záměru a snažil se ji získat pro svůj plán?“

„Intriky za intrikami, Ragnare. Možná ji opravdu zamýšlel přesvědčit, aby zabila Cezara. Možná jenom chce, aby její ostražitost polevila. Když se nezdaří jeden plán, může vyjít jiný. Kromě toho, Navigátoři vyznávají starou dobrou zásadu, že je dobré držet si své přátele nablízku, ale nepřátele ještě blíže.“

„Před chvílí jsi tvrdil, že se s ní spolčila. A teď mi zase naznačuješ, že by se ji mohl pokusit zabít.“

„Ani jedno se nedá vyloučit, Ragnare. A kromě toho, netvrdil jsem, že se spolčili. Pouze jsem upozornil na skutečnost, že by tomu tak mohlo být.“

„Co navrhuješ, abych udělal?“

„Je snad něco z toho tvůj problém, bratře?“ Jeho pohled byl najednou zkoumavý a Ragnar cítil, že se na něj soustředí veškerá Torinova pozornost. Chápal, kam tím jeho starší bratr Vlk míří. Jeho oddanost patřila kapitule a celestarše. Od svých povinností se nesměl odchýlit. Pečlivě zvažoval své myšlenky a pocity. Zachránil Gabrielle život a měl ji rád. Jestli byl její život v ohrožení, nehodlal jen nečinně přihlížet a čekat, až ji někdo zabije.

„Udělám z toho svůj problém,“ řekl nakonec.

Torin přikývl, jako kdyby ani jinou odpověď neočekával. „Dobře řečeno,“ konstatoval. „Nemůžeš ale dělat nic jiného než mít oči a uši otevřené. Nenech se do toho všeho příliš zatáhnout. Dívej se na všechno tak, jako bys byl Navigátor. Ber to jako hru.“

Ragnar věděl, že to nedokáže. Překvapovalo ho už jen to, že někdo z Vlků mohl něco takového vůbec navrhnout. „Je to hra, kde je v sázce život a smrt.“

„Pravděpodobně,“ přisvědčil Torin, „ale taková jsou pravidla hry na této planetě a nikdo to nezmění. A ještě jednu radu ti dám...“

„Jakou?"

„Pamatuj si, že na Terru nikdy nedostaneš ucelený obraz."

Ragnar přemýšlel, jak na jeho slova odpovědět. Ze zamyšlení ho vytrhl signál z komnetu a výzva, aby se dostavili k Valkothovi.

„Čeká nás další mise," řekl Valkoth. Jeho tvář byla ještě chmurnější než obvykle, její rysy ještě ostřejší.

„Panthéus promluvil?" zeptal se Ragnar.

„Vždycky nakonec promluví," odpověděl Valkoth.

„Co řekl?" Torin mluvil podobným přízvukem jako Navigátoři.

„Hodně věcí. Řekl nám, že peníze získávalo bratrstvo od rodu Feracci."

„Cože?" zeptal se Ragnar. „To nedává smysl. Stoupenci toho kultu by sami nejradši napíchli Cezarovu hlavu na kopí, kdyby mohli."

„Pokud ale zabíjejí jeho nepřátele, jsou pro něj užiteční," vysvětlil Torin. Mluvil velice tiše, ale zřetelně.

„Co ještě řekl? Existuje nějaký důkaz?" zeptal se Torin.

„Nic, co by celestarcha mohla předložit Tribunálu rodů. Cezare by se jednoduše hájil tím, že člověk na mučidlech řekne cokoli. A měl by pravdu."

Ragnar si vzpomněl na inkvizitory, které znal. „Inkvizitor dokáže zjistit pravdu - psychickou silou."

„To je pravda, ale žádný z rodů by nikdy nepřipustil, aby se jim do jejich záležitostí míchala inkvizice. Navigátoři se s inkvizicí právě nemilují a něco takového by inkvizitorům poskytlo značnou výhodu. A inkvizice, i po všech těch tisíciletích, si stále ještě spojuje Navigátory s kacíři." Ragnar si všiml, že na Valkothově pachu je něco zvláštního. Připadalo mu, že mu něco zatajuje.

„Nezavolal jste nás sem kvůli tomu, abyste nám řekl, co ten tlust'och vyžvanil o Cezarovi," řekl Haegr. Z jeho úst to byl pozoruhodně inteligentní postřeh. Výsledný dojem ale nakonec pokazil tím, že jediným tahem serval veškeré maso z celé hovězí kýty. O chvíli později už drtil svými tesáky i kost.

„Máš pravdu," řekl Valkoth. „Svolal jsem vás, protože celestarcha potřebuje vaše služby."

„Dobře," řekl Torin. „Trocha vzrušení neuškodí."

„Já myslel, že tě nejvíc vzrušuje zastřihávání tvýho kníru," prohlásil Haegr s ústy plnými hovězího. „A prohlížení se v zrcadle."

„U Russa, zatímco jsme se spolu bavili, vkradla se do vašich komnat mluvicí velryba, Valkothe," kontroval Torin.

„Kdybys hlídal ty, dostala by se sem klidně i mluvicí velryba," opáčil Haegr. „Překvapuje mě, že přes zápach tý své pomády vůbec něco cítíš."

„Tak dost," prohlásil Valkoth. Jeho hlas byl mírný, ale měl v sobě patřičnou razanci. Torin, který se právě nadechoval, aby Haegrovi oplatil nějakou další pepřnou poznámkou, si to se zjevnou nechutí odpustil. „Čeká nás práce."

„Co máme udělat?" přerušil Ragnar nastalé ticho.

„Panthéus nám sdělil, kde nalezneme další hnízdo zmijí," řekl Valkoth. „Půjdete tam a vyčistíte ho."

„Kde to je?" zeptal se Torin.

„V podzemním městě," odpověděl Valkoth. „Hluboko v podzemním městě." Už jenom tón hlasu dodával jeho slovům zlověstný nádech.

„Ověřili jste si to?" zeptal se Torin. „Mohla by to být léčka."

Valkothova ústa se zvlínila v náznaku úsměvu. „Nejsem Krvavý spár, Torine. Naši agenti už danou lokaci prozkoumali. Bratrstvo tam konsoliduje svoje síly už několik týdnů. Chystali jsme se s tím něco udělat, až bude vhodná příležitost. Dostali se už příliš blízko. Muniční sklad a základní tábor mají tady, přímo pod navigátorskou čtvrtí."

„Nelíbí se mi to. Věci mají příliš rychlý spád," řekl Torin. „Vlastně vůbec nejednáme, jenom reagujeme. Připadá mi to, jako kdybychom se ubírali cestou, kterou pro nás předem připravil někdo jiný. A myslím si, že pro nikoho z nás není složité uhádnout, kdo to byl. Nejde o nic jiného než o odvrácení naší pozornosti od souboje rodů o trůn Navigátorů."

Valkoth téměř nepostřehnutelně přikývl. Ragnar z jeho pachu poznal, že s Torinem souhlasí, ale nic s tím nemůže udělat. „Ano, ale ta hrozba tu stále je."

„Snažíte se jeden druhého jenom přechytračit," vložil se do rozhovoru Haegr. „To se pro pravé syny Fenrisu nesluší. Jak by tohle mohla být nějaká léčka? Jak by mohl Cezare vědět, že se starý Gorki chystá na cestu do pekla?"

Tak na tuhle otázku dokázal odpovědět i Ragnar. „Možná má na svědomí i to."

„Existuje mnoho jedů, jejichž účinky se podobají onemocnění. Jestli někdo přišel na způsob, jak Gorkimu nějaký takový jed podat, pak to byl nepochybně Cezare."

„Ale přesto, nebylo by to příliš velké riziko?" zeptal se Ragnar.

„Nikdo nikdy neřekl, že Cezare nemá pevné nervy," opáčil Torin.

„Ať už máš pravdu, nebo ne, Torine, čeká tě další mise," řekl Valkoth. „Tak se do ní pustíme."

Chodba byla temná a ponurá. Rozpadající se stěny vypadaly, jako kdyby tu byly od chvíle, kdy byla na prastaré půdě Terry zbudována první města. Ve vzduchu se vznášel zápach hub, plísň, znečištěné vody a koroze. Ozvěna kroků plašila obrovské krysy, které hledaly úkryt ve tmě.

„Už jsem byl na příjemnějších místech," řekl Ragnar. „S touto tváří Terry se poutníci nejspíš nikdy nesetkají."

„Taky si dokážu svůj život docela dobře představit bez pobytu tady," přisvědčil Torin a s pečlivostí sobě vlastní si otřel blátivou skvrnu z ramenního chrániče. Od chvíle, kdy začala ze stropu kapat voda, se nepřestával úzkostlivě čistit. Přítmím v jejich patách kráčela celá četa palácové stráže. Byli to ti nejlepší válečníci, jaké mohl rod nabídnout. Budou v čele útoku. Valkoth zůstal v paláci, aby střežil celestarchu. Torin měl funkci velitele zásahu.

„Tak tohle jsem teda nečekal," řekl Ragnar potichu, když se brodili po kotníky ve zkažené vodě. Napadlo ho, jestli ji tady dole opravdu někdo pije. Normální člověk bez zažívací soustavy Hvězdného vlka by z ní během krátké doby zemřel nebo možná zmučoval. „Připomíná mi to tu nějaký sídlištní svět. Skomírající sídlištní svět po sta letech průmyslového úpadku."

Torin krácel vedle něj, bolter připravený k palbě. Převzal velení ve chvíli, kdy byli vysazeni u vstupní šachty vedoucí do hlubin Terry. „Tohle se nepodobá žádnému sídlištnímu světu, který jsi navštívil, Ragnare. Nad námi jsou stovky vrstev budov a každá z nich představuje stoletou nebo ještě delší historii. Tato část Terry byla zastavována stále znovu a znovu. Budovy byly bourány, aby se mohly vybudovat další patra. Zbytky původní zástavby se pak začaly hroutit pod tlakem nových staveb, které na nich stály. Některé ze zdí, kterými procházíme, byly postaveny ještě dříve, než Císař usedl na svůj zlatý trůn. A když se Russ před deseti tisíci lety procházel po Terře, většina těchto chodeb už vypadala tak jako dnes."

„Mluvíš jako ti průvodci, kteří provázejí poutníky kolem starých chrámů," řekl Haegr a hlasitě si říhl. „Ti, kteří vychvalují zázraky Starý Terry a pokoušejí se prodat prameny Císařových vlasů."

„Kdyby tobě nabídli klobásu z Horova masa, koupil by sis ji," odsekl Torin. „A s největší pravděpodobností taky snědl."

„Ticho," řekl Haegr a zvedl ruku. Ragnar zprvu čekal, že bude následovat další žert, ale výraz Haegrovy tváře naznačoval, že se mýlí. Nastražil uši a snažil se zjistit, co jeho rozměrného bratra zaujalo.

Zdálo se mu, že v chodbě před nimi něco zaslechl. Hlasy. Blížili se k obydleným částem této děsivé pusté oblasti. Dobře, pomyslel si. Konečně bude mít alespoň důvod přestat myslet na tisíce tun nad hlavou, které ho tak znervózňovaly. Měli by udělat to, kvůli čemu sem přišli, a co nejrychleji zmizet. Jejich úkolem bylo zničit základnu fanatiků a pokud možno dopravit jejich vůdce k výsledku. S největší pravděpodobností se z nich stane exemplární případ, po kterém si každý nejprve dvakrát rozmyslí, než zaútočí na klan Navigátorů.

Ragnar zapátral ve svých znalostech získaných taktickou výukou, aby pochopil myšlení svých protivníků. Tihle lidé byli štváni nesmiřitelnou nenávistí. Smrt několika z nich mohla jenom vyvolat další nenávist a prohloubit pocity křivdy. Ale jemu nepřináleželo soudit strategii celestarchy. Jeho úkolem bylo postarat se o to, aby její rozkazy byly splněny.

Opět budou mít proti sobě mnohonásobnou přesilu. To Ragnara příliš netrápilo. Deset nebo sto na jednoho, na poměru nezáleželo. Byli mnohem lépe ozbrojeni, jejich zbroje byly nesrovnatelně lepší, a navíc byli daleko rychlejší a silnější než ti, na které se chystali zaútočit. Do rukou jim hrál i moment

překvapení. Proto také byla na tuto misi vyslána tak malá jednotka.

Torin naznačil vojákům, aby zůstali stát. Gestem ukázal svým bratrům Vlkům, aby ho následovali, a vydal se prozkoumat cíl jejich útoku.

Ragnarovo chřípí se rozšířilo, když zachytil cizí pach. Nebylo pochyb, v chodbě před nimi byli lidé. Jeho bystrý zrak si všiml podivného zvlnění vodní hladiny přímo před Torinem. Jeho bojový bratr si toho už také všiml a inkriminované místo překročil. Těsně pod hladinou se něco skrývalo.

„Nástražný drát, Haegre," řekl. „Pro případ, že bys ho pro samé myšlenky na jídlo přehlédl."

„Když sis ho dokázal všimnout i ty, pak nevidím žádný důvod, proč by ho měl přehlédnout věčně ostražitý Haegr," opáčil Haegr.

„Tím důvodem je nedostatek intelligence," zamumlal Torin - tak potichu, že jeho slova mohl zachytit jenom sluch jiného Vlka. Jak se blížili ke svému cíli, jeho ostražitost se znatelně zvýšila.

Pomalou a obezřetně se vyhnuli nástražným drátům a odpojili je od náloží. Jiní muži by si jich v temnotě, která v chodbě panovala, nemuseli všimnout, ale smysly Hvězdných vlků nebylo lehké oklamat. Vpředu uviděli světlo. V chodbě se vznášel zápach recyklovaného metanu, což nebylo nic překvapivého. Oblasti jako tato nemohly být napojeny na obrovské elektrické pece, které zásobovaly energií povrch Terry.

Tím lépe, pomyslel si Ragnar. Zrak normálního člověka se v přítomnosti nemohl rovnat sluchu a čichu Vlků. Jak se chystal k boji, pocítil v oblasti žaludku podivné napětí. Věděl, že lidé, se kterými se za chvíli utká, budou zoufalí a zocelení v boji. Podle toho, co jim Valkoth řekl, opustili povrch světa, zřekli se výsad práce a společenského postavení a uchýlili se sem. Věděl také, že budou ozbrojeni tím nejlepším, co bylo možno ukrást z dobře zásobovaných zbrojnic.

Náhle se ocitli na okraji obrovské propasti. Voda ze vstupního tunelu padala v úchvatném vodopádu do kalného jezírka, které se vytvořilo na jejím dně. Celou oblast osvětlovalo blikající plynové osvětlení. Ragnar se kolem sebe ostražitě rozhlédl. Prastaré rozpadající se jeskyně překypovaly životem. Ze všech stran ústily do obrovské jeskyně další chodby. U jejich ústí byly přístavky zbudované z ocelových trubek a dřevotřískových desek. Stěny i dno propasti byly posety pestrými směsicí nouzových přístřešků. Všude byly houfy ozbrojených mužů. Měli na sobě mnišská roucha s kápěmi a na rukávech červeno-černé pásy symbolizující příslušnost k jejich bratrstvu.

Vysoko nad jejich hlavami byl provizorní oltář sestavený ze svařených trubek a kovových plátů. Jakýsi muž s maskou chrлил na své zanícené posluchače kázání plné nenávisti. Mluvil o zlých mutantech, kteří se plíží po povrchu zemském a znesvěcují tak svatou půdu. Mluvil o prokleté komerci, která ničí hodnoty, jež byly jejich předkům tak drahé. Mluvil o zlu, které Navigátoři skrývají pod maskou loajality a hávem počestnosti.

Byl to vášnivý a zapálený projev. Ragnar vnímal, jak rozdmýchává plameny nenávisti v srdcích posluchačů. Ten muž říkal davu jenom to, co chtěli slyšet, hrál na strunu jejich strachu, nenávisti a odporu k bohatství a rozmařilosti, které Navigátoři ztělesňovali. Bylo zřejmé, že zrno padlo na úrodnou půdu. Ti lidé dole byli vyhnanci, kteří vedou životy kryš ve stěnách světa. Neměli co ztratit. Jejich životy už neměly cenu ani pro ně samotné.

„Docela pěkné hnízdečko kryš," zamumlal Torin. „Jeden by řekl, že se chystají na válku."

„Možná ano," řekl Ragnar. Za svůj život se už setkal s tolika vzpourami a povstáními na různých světech, aby věděl, jak všechny začínají. Skupiny kacířů a fanatiků musely mít pevné jádro tvořené protřelými válečníky, z něhož se myšlenka povstání šířila. Potřebovali zbraně pro výcvik a vyzbrojení ubohých důvěřivců, které přesvědčili, aby se připojili k jejich boji. S tábory, podobnými tomuto, se setkal už na dobrém tuctu planet. Bylo to sémě rozvratu a kacířství a jeho úkolem bylo dohlédnout na to, aby nikdy nevzešlo.

Dav lidí, který se pod ním hemžil, nevypadal v porovnání s obrovskými silami střežícími tento svět nijak hrozně. Na Terře ale mohla existovat další taková semeniště zla a nenávisti. A i kdyby tomu tak nebylo, mohla tahle skupina lidí představovat příslovečný kamínek, který strhne celou lavinu. Na světě tak hustě osídleném jako Terra živilo miliony chudých, vykořeněných a rozzlobených obyvatel. Někdy nechybělo moc, aby se hněv změnil v zuřivý vztek, který nebylo těžké zaměřit na vyvolání války. S takovým schématem se setkal už mnohokrát.

I přes jeho zkušenosti ho bezmezná troufalost a smělost lidí hluboko pod ním děsila. Tohle byla Terra,

mateřská planeta, kolébka Impéria, nejsvatější půda v celé galaxii. A tihle lidé ji hodlali znesvětit.

A proč ne? Většina z nich byla pravděpodobně přesvědčena, že nedělají nic jiného, než zbavují posvátnou půdu nehodných. Nesčetněkrát se už s podobnými názory setkal.

Nepotřeboval slyšet, co přesně ten fanatický kněz tam dole říká, aby si dokázal celý jeho projev barvitě představit. Alarmující na tom všem bylo, jak blízko měla jeho slova k pravdě, které učili jeho samého. To, že stejnými slovy, kterými lze sílu společnosti posilovat, ji zároveň lze i podřývat, považoval za jednu ze slabých stránek imperiálního dogmatu. Pod hávem náboženství se může skrývat fanatický revolucionář zrovna tak jako loajální a oddaný občan.

Ted' ale nebyl čas na filozofování. Byl čas na činy. Podíval se na Haegra a Torina. Věděl, že se jim hlavou honí stejné úvahy. Byl čas přivést ostatní vojáky.

V okamžiku, kdy Ragnarovi tato myšlenka přišla na mysl, dotkl se kazatel znenadání ucha a podíval se vzhůru. Nemohl nás spatřit, pomyslel si Ragnar. Přesto se ale o jejich přítomnosti nějak dozvěděl. Zvedl pravou ruku a ukázal obviňujícím prstem na stín, ve kterém se Vlci skrývali.

Torin stiskl spoušť svého těžkého bolteru a ohnivý záblesk rozpůlil kazatele ve dvě. Sekundu či dvě jeho zapáleným posluchačům trvalo, než si uvědomili, co se děje. „Budeme na to muset jít jinak," řekl Torin. „Řekl bych, že sklad munice je tamhle! Zničte ho!"

„Skvěle, to se mi líbí," zaradoval se Haegr. Vzápětí se s až překvapující hbitostí přehoupl přes zábradlí přístavku a přistál na zrezivělé střeše chatrče pod ním. Ragnar se podíval na Torina, pokrčil rameny a následoval Haegra. Jeho mohutný bratr bude nepochybně při svém šíleném výpadu potřebovat někoho, kdy mu bude krýt záda.

O chvíli později se vrhli do semknutého houfu fanaticů. Bolter poskakoval Ragnarovi v ruce a posílal na věčnost jednoho muže za druhým. Jeho rotomeč projížděl kůží, svaly i kostmi, až krev cákala na všechno kolem. Haegrovo kladivo po sobě zanechávalo ještě hrozivější zkázu. Jeho majitel bez lítosti drtil každého, kdo se mu připlétl do cesty. Obrovský Vlk se hnál davem jako prchající mastodont. Ragnarovi nezbývalo nic jiného než s ním držet krok.

Fanatici netušili, že na ně útočí pouze dva muži. Mnozí z nich se dali na útěk. Jiní se chopili zbraní a začali pálit kolem sebe. Šero jeskyně protínaly záblesky výstřelů a laserové paprsky, což jenom přispělo k všeobecnému zmatku. Fanatici se rozdělili do několika skupin, které mezi sebou bojovaly v přesvědčení, že bojují s nepřítelem. Jiní se bez váhání odklidili do tmy okolních tunelů.

Ragnar postupoval vpřed. Kryl záda Haegrovi a zároveň byl ze zadu kryt Torinem. Když se na okamžik zastavil ve stínu jedné z chatrčí, aby nabral dech, zaslechl čísi mocný hlas vydávající rozkazy. „Vzchopte se! Jsou jenom tři. Připravte se na bitvu! Pravověrní zvítězí!"

Ragnar zalpal po dechu. Jak mohl ten člověk znát přesný počet útočníků? Existoval jenom jeden jediný způsob. Zrada.

PATNÁCT

„U Russových kostí," zaklel Ragnar. Rozhlédl se kolem sebe. Viděl, jak se na ně ze všech stran hrnou nepřátelé. Byli ozbrojeni těžkými zbraněmi a očividně byli dobře připraveni. Museli čekat někde mimo jejich směr postupu. Protože potřebovali jednat co nejrychleji a využít momentu překvapení, neprovedli důkladný průzkum celé oblasti. A za to teď měli zaplatit.

„Věděli, že budeme jenom tři," řekl Haegr.

Ragnarův bystrý sluch zachytil jeho slova i přes lomoz těžkých zbraní. V tuto chvíli nepřátelé soustředili palbu na přístavek, na kterém stál Torin. Letmý pohled Ragnarovi prozradil, že jeho bojový bratr už zmizel z dohledu.

„Věděli, kdy zaútočíme. To znamená, že je někdo informoval - a nedávno." Ragnar viděl, jak Haegr pokyvoval hlavou, když si prohlížel zbraně nepřátel. Jejich plamenomety a boltery dokázaly proniknout i zbrojí Hvězdných pěšáků. Vlky zjevně čekaly velké problémy. Měli však jednu naději: ve zmatku bitvy nemohli fanatici vědět, kde přesně teď jsou. Stále ještě měli šanci se odsud dostat.

„Tamhle jsou, mezi chatrčemi u bublající vody," ozval se opět onen rozkazovačný hlas.

„Má dobrý zrak," poznamenal Haegr.

„Nebo ovládá nějaký jiný způsob, jak zjistit, kde jsme," opáčil Ragnar.

„Svatá záře Císařovy svatosti zničí přísluhovače mutantů!" Nad hlavami jim proletěla vlna bílého světla. Místo, kde se Ragnar ukrýval, začalo zářit. „Slyš mě, já, tvůj prorok, Zvěstovatel Světla, tě vyzývám, požehnaný Pane, znič tyto syny Temnoty."

„Pozor!" vykřikl Ragnar a vrhl se vpřed. Haegr se pohnul o zlomek sekundy dříve, než jejich křehká skrýš explodovala ve spršce úlomků. S ničím podobným se Ragnar dosud nikdy nesetkal, ale nepřekvapilo ho to. Měl už docela dobrou představu o tom, co za tím je. Letmé vyhlédnutí z krytu ho v ní jenom utvrdilo: zářivě bílou postavu obklopovala aura světla. Kdyby si předtím nenasadil ochranný filtr, byla by ho její záře oslepila.

„Psyker!" vykřikl a v běhu po zářivé postavě vypálil. Střela byla mířená přesně, ale byla sražena aurou, která fanatika obklopovala. Jde to s námi od desíti k pěti, pomyslel si Ragnar.

„Hled'te, jak světlo Císařovy svaté záře zničí jeho nepřátele," vykřikl psyker. V jeho hlase byl patrný určitý podtón, v němž Ragnar poznal stopy nátlaku. Nebylo třeba se ptát, proč tito lidé, kteří nenáviděli mutanty, pomáhali osobě, již zjevně pohrdali. Ragnar se za svůj život setkal už se stovkami podobných případů. Psyker nepochybně proklamoval, že jeho síla pochází přímo od Císaře, a to bylo pro lehkověrné důkazem jeho svatosti. Atmosféra strachu jeho důvěryhodnost jenom posilovala. Ale to, že Ragnar věděl, o co tady jde, mu z hlediska vlastního přežití nebylo nic platné. Musel zjistit, jak se odsud dostat. A to rychle.

Paprsky oslepujícího světla začaly bičovat chatrné konstrukce přístřešků, mezi nimž se oba Hvězdní vlci ukrývali. Výhonky bělavě zlaté ektoplazmy se po nich natahovaly jako paže nějaké obrovské nestvůry. Bylo jenom otázkou času, kdy je najdou.

Zatímco se výhonky světla proplétaly troskami chatrčí jako obrovští olejnatí hadi, vzduch křížovaly střely z bolterů a laserové paprsky. Ragnar se přikrčil k zemi. Věděl, že jejich nepřátelé předpokládají, že je křížovou palbou drží v šachu. Podíval se na Haegra, který mu dal kývnutím najevo, že rozumí. Zbývala jim jediná možnost: zaútočit.

Ragnar si lehl na břicho a začal se plazit směrem k psykerovi. Děsivé a strašidelné paže světla se mu mihly nad hlavou. Tápaly kolem a zjevně věděly, kde se ukrývá.

Ragnar stiskl tlačítko automatického zásobníku na opasku a chytil granát, který mu vklouzl do ruky. Rychlým dotekem aktivoval jeho rozbušku a mrštil jím po psykerovi. O sekundu později následoval výbuch.

Ani jeho zázračná moc nemohla psykera plně ochránit. Výbuch ho srazil na záda na zem a zář, kterou byl obklopený, začala matně poblikávat. Šlahouny ektoplazmy pobledly. Díky svým instinktům, které jim umožňovaly koordinovaně jednat, aniž by se museli předem domlouvat, se Haegr vrhl do útoku.

Obrovské kladivo dopadlo dříve, než se zářící ochranný štít mohl opět naplno rozzářit. Psyker bolestivě zařval, ale podařilo se mu opět získat kontrolu. Ragnar ucítil krev. Štít se opět rozzářil, ačkoli jeho jas kolísal a na povrchu se objevily podivné, jakoby žilnaté rudé šrámy. Svíjející se úpony znovu vyrazily a snažily se uchopit Haegra. Vypadalo to, jako kdyby se jejich majitel už nedokázal soustředit na dva cíle najednou, z čehož Ragnar usoudil, že se jim přece jen podařilo způsobit nějaké škody.

O sekundu později ale šlahouny našly svůj cíl a okamžitě se obtočily kolem obrovitého Vlka. Ozvalo se zlověstné prskání, jak keramit jeho krunýře začínal bublat a tát. Haegr zavrčel a pokusil se ze sevření vymanit, ale ani jeho obrovská síla proti psykerovi nic nez mohla. Chroptící Haegr byl neúprosně tažen pryč od cíle svého útoku. Ragnar horečně uvažoval, jak by mohl svému bratrovi pomoci, ale bylo mu jasné, že by rovněž skončil jako ryba na háčku. Kdyby se mu ovšem podařilo psykera zabít, zničil by tím i jeho ektoplazmatická chapadla.

Posunul se blíž, aby si svůj cíl lépe prohlédl. Nepochyboval o tom, že psyker utrpěl těžká zranění. Druhý granát by s největší pravděpodobností ukončil to, co první začal. Mrštil jím před sebe. Granát přesně zasáhl svůj cíl a explodoval. Tentokrát však byly výsledky detonace menší, než Ragnar očekával. Ochranný štít se následkem výbuchu na okamžik zamlžil, ale jako by se nějakým způsobem adaptoval, psyker se tentokrát ani nezapotácel.

Tak takhle to nepůjde, pomyslel si Ragnar. Ten kacír byl opravdu silný. „Existuje víc způsobů, jak stáhnout draka z kůže," řekl si a dál se plížil vpřed. Když se dostal dost blízko, vyskočil a vrhl se přímo na psykera.

Pochopitelně měl své osobní strážce, ale ti se drželi dál od účinků jeho d'ábelských sil a soustředili svou palbu na přístavek, kde byl Torin. Ragnar nicméně předpokládal, že ten odtamtud už dávno zmizel.

V duchu poděkoval Russovi za to, že pozornost strážců byla obrácena jiným směrem a on se tak mohl v klidu vrhnout po své kořisti, aniž by byl ohrožován něčí palbou. V jedné ruce svíral meč, ve druhé bolter. V letu pálil do falešného proroka bratrstva ránu za ranou. Svítící štít je všechny odrazil. Všechny až na jednu. Střely byly mířeny do míst, kde byl jas nejslabší a kde cévy rudého světla byly nejhustší.

Jednomu z projektilů se nakonec podařilo proniknout skrze ochranný štít. Ozval se slabý, ztlumený výkřik. Vypadalo to, že prorok světla není na bolest zvyklý. V tomto ohledu mu Ragnar hodlal poskytnout mnohem bohatší zkušenosti. Zamířil mečem na nejtemnější bod ve štítu a bodl. Na okamžik si myslel, že se mu podaří dostat přímo skrz. Světlo však opět zjasnilo a meč narazil na tuhý odpor. Ragnarovi to ale bylo jedno. Přiložil bolter do míst, kde by se měla nacházet lidská hlava. I kdyby měl štít všechny střely odrazit, doufal, že se výsledek bude alespoň podobat úderu do helmy. Možná ten úder omráčí a dezorientuje jeho cíl.

Opět se ozval sten. Chapadla, která svírala Haegra, začala pulzovat a svíjet se. Ragnar cítil, jak se k němu zezadu blíží. Uskočil stranou zlomek sekundy předtím, než se místem, na kterém stál, mihl úponěk ektoplazmy. Zkusmo se po něm ohnal mečem. Rotující zuby čepele jím zlehka projely a přet'aly ho. Vzápětí se však šlahoun opět spojil v jeden celek. Ragnar si ho přestal všimnout, obrátil pozornost zpět ke svému původnímu cíli a zasypal nepřítele deštěm ran.

Přestože strážci měli jen reflexy obyčejných smrtelníků, konečně zareagovali. Někteří z nich začali po Ragnarovi pálit. Účinky i těch nejnepřesnějších střel se daly přirovnat úderům těžké palice. Ragnar doufal, že strážci po něm nebudou střílet ze strachu, aby nezasáhli svého vůdce. Ti však byli evidentně přesvědčeni, že ho ochrání jeho štít. Uskočil stranou. Prorok se tak ocitl mezi ním a svou tělesnou stráží a jeho zářící štít byl vystaven prudké palbě jejich zbraní.

„Přestaňte střílet, bratři!" vykřikl. Jeho hlas zaburácel jako hrom. „Síla Císařovy záře sama zničí tohoto mutantního zvrhlíka. Postarejte se o to, abyste odsud vyhnali jeho společníky. S tímhle si poradím sám." Z tónu jeho hlasu Ragnar poznal, že se mu chystá pomstít za bolest, kterou mu způsobil. Vzápětí se prorokovi nohsledi prohnali kolem něj s úmyslem lapit Haegra, kterého světelná chapadla upustila na zem. Ten psyker si je opravdu jistý, že mne vyřídí, pomyslel si Ragnar.

Jas kolem jeho postavy zablikal, potemněl a nakonec opět nabral na intenzitě. Tentokrát se chapadla ohnala přímo po Ragnarovi s rychlostí až neuvěřitelnou. Ani jeho nadlidsky rychlé reflexy mu nemohly pomoci. Jeho zbroj při kontaktu s nimi zasyčela. Co však bylo mnohem horší, byla agónie bolesti, která vycházela z míst doteku. Bolest nezpůsobovala vysoká teplota, ale dotek samotný. Obdivoval Haegra, který snášel stejnou palčivou bolest, aniž by z jeho úst unikl jediný sten. Rozhodl se zachovat stejně.

Pevně stiskl zuby a v duchu začal odříkávat modlitbu k Russovi. Náhle vycítil přítomnost jakési vzdálené a nadpřirozené osoby. Možná to bylo jenom obrazotvorností jeho bolesti zmučené představivosti, ale jeho agónie náhle ustala. Vzápětí si všiml, že jas kolem proroka potemněl a na místě, kde měl srdce, se objevila jasně červená skvrna.

Volnou rukou zabodl do toho místa meč. Nezbývalo mu mnoho sil, a proto se mu nepodařilo udělat to právě nejšikovněji, ale čepel tentokrát hladce prošla zářícím štítem. Cítil, jak proniká svaly a naráží na kost. Když záře zmizela, stál před ním muž v róbě potřísněné krví. Na Ragnarově tváři se objevil triumfální výraz. Jediným úderem oddělil prorokovu hlavu zahalenou v kápi od těla. Spadla na zem a skutálela se do nejbližšího otevřeného kanálu. Dalším úderem rozt'al padající tělo ve dvě.

O sekundu později se už vrhl do zad tělesným strážcům, kteří útočili na Haegra. Čepel jeho meče kmitala bleskovou rychlostí a každým úderem zabíjela a mržčila další fanatiky. Bolter nemohl v hustém houfu minout cíl. Krok po kroku se probíjel ke svému společníkovi. S Haegrem to vypadalo zle. Jeho zbroj byla na mnoha místech roztavená a puklá. Keramit nedokázal odolat síle psychického náporu proroka a byl celý popraskaný a zprohýbaný. Nejhorší ale bylo, že byl zcela zdeptán přestálou bolestí. Přesto se však držel na nohou a oháněl se kolem sebe kladivem. Jeho rychlost i síla byly znatelně menší,

ale alespoň bojoval.

Ragnar se prosekával k němu. Jeho meč trhal maso od kostí a přetínal šlachy a žíly. Cítil, jak se ho začíná zmocňovat vlna nádherně zběsilé zuřivosti. V žilách se mu vzdouvala bezbožná touha po krvi a boji. Potlačil ji. Teď nebyl čas podléhat žízni po krvi. Musel si zachovat chladnou hlavu, aby se mu podařilo dostat z této beznadějné situace. Bylo to obtížné, ale bojoval s bestií uvnitř, dokud ji neměl znovu pod kontrolou.

Odvážil se opět zvednout hlavu a podívat se do míst, kde by očekával Torina. Nikde však po něm nebylo ani stopy. Doufal, že jeho válečný bratr neleží na dně přístavku v kaluži své vlastní krve. Prudkým kopancem polámal žebra jednomu z fanatiků a odhodil ho do houfu jeho spolubojovníků s ústy potřísněnými krví. Sám se přitom topil ve vlastní krvi. Úderem pažby bolteru rozdrtil lebku muže, který mu visel na noze. Pak naslepo vystřelil do obličeje jiného z fanatiků. Krev a mozek se rozstříkly kolem. Konečně se Ragnar dostal k vrávorajícímu Haegrovi a mohl mu krýt záda před dotírající hordou.

Zdálo se, že ta cháska ztratila veškeré zbytky disciplíny, což samozřejmě poskytovalo Vlkům určitou výhodu. Kdyby kacíři organizovaně pokračovali v souvislé palbě, nepochybně by díky jednoznačné převaze své palebné síly zvítězili. Jejich zoufalý pokus chránit svého proroka však vyvolal zmatek. Pustili se do bitky se dvěma Hvězdnými vlky, kterým se nemohli po fyzické stránce ani zdaleka rovnat, a jejich ztráty nabyly děsivých rozměrů. Ragnar byl ale přesto přesvědčen, že je jenom otázkou času, než jejich početní převaha udělá svoje nebo než někoho napadne, aby se stáhli a opět zahájili křížovou palbu. Než k tomu dojde, musel vymyslet plán, jak dostat sebe a Haegra z téhle pasti.

Podsaditý chlap mu narazil do hrudi. Prodral se houfem a se silným odrazem se vrhl vpřed. Byl obrovský - přinejmenším stejně veliký jako Ragnar a očividně byl zvyklý převálcovat svého protivníka svou vahou. Tentokrát se ale dopustil chyby.

Ragnar ustál úder pokrčením kolen, zatímco interní gyroskopy jeho brnění ho bez potíží vykompenzovaly. Válečník chytil Ragnara za hrdlo. Nepodařilo se mu ale stisknout průdušnici a tak uchopil Vlkův krk oběma rukama. Pokusil se o prudké zakroucení, kterým chtěl svému protivníkovi zlomit vaz. Idiot, pomyslel si Ragnar, když přiložil svou pistoli k břichu útočníka a stiskl spoušť. Jeho zesílené krční obratle dokázaly odolat daleko větší síle, než nějaký obyčejný smrtelník dokázal vyvinout. Pak si uvědomil, že o tomhle ani o skutečnosti, že ho jeho upravené plíce dokážou i bez přívodu vzduchu udržet naživu mnohem déle než normálního člověka, nemohl jeho sok nic vědět.

V náhlém záblesku inspirace si Ragnar uvědomil, že ví, jak se odsud dostat. Bylo to jednoduché. „Haegre," vykřikl. „Do vody."

Obrovitý Vlk malátně přikývl. Zdálo se, že rozuměl. Okamžitě si začal probíjet cestu za pachem stoky. Ragnar mu kryl záda. Neustále se musel ohánět a rozdávát rány nalevo i napravo, aby zabránil fanatikům oddělit je od sebe. Během několika sekund byl Haegr na mělčině. Zastavil se, otočil a jednou ranou smetl k zemi dva muže, kteří byli Ragnarovi nejbližší. Potom se pozadu vrhl do vody. Ta se nad ním zavřela a ukryla ho ve svém náručí. Zatím to vychází, pomyslel si Ragnar.

Zamířil na mělčinu. Temnotu začaly protínat záblesky laserové palby. Stovky svítících střel dopadaly všude kolem. Lidé tam nahoře byli očividně odhodláni zastřelit ho stůj co stůj. Nestarali se už o to, jestli náhodou nezasáhnou své druhy. Střely určené Ragnarovi si tak vybíraly krutou daň mezi těmi, kteří ho obklopovali. Jeden laserový paprsek zasáhl jeho zbroj. Střela z těžkého bolteru ho udeřila do hrudního plátu, který pod silou nárazu praskl. Byl nejvyšší čas zmizet.

Znenadání se z houfu fanatiků vydělili dva muži, slepí ke krupobití smrti, které jim zuřilo nad hlavami. Vrhli se na Ragnara a pokusili se ho zadržet. Celou dobu přitom proklínali a vyhrožovali smrtí muži, jenž zabil jejich proroka. Nezáleželo jim na ničem než na pomstě.

Ragnarovi to bylo jedno. Vrhhl se do vody a strhl oba muže s sebou. Než se ponořil pod hladinu, stačil se ještě instinktivně zhluboka nadechnout. Pak se mu odporná a studená voda zavřela nad hlavou. Jak klesal hloub a hloub, nepřestával pevně svírat své zbraně. Váha jeho zbroje ho táhla ke dnu, zatímco síla proudu ho unášela pryč. Kůže ho od špíny a jedů obsažených ve vodě začala štípat. Řetězce bublin nad jeho hlavou prozrazovaly místo, kde se ti dva, co je strhl s sebou, snažili dostat zpátky na břeh.

Díky bláně, která chránila jeho zrak před chemickými dráždivými prostředky, viděl poměrně dobře i v temnotě, jež se kolem něho rozprostírala. Pokud nepoužívali filtry, pak si pitím téhle vody ti lidé tam

nahoře sami podstatně zkracovali své životy. Ragnar pochyboval, že by si ale fanatici s něčím takovým lámali hlavu.

Rozhlížel se po Haegrovi. Nikde po něm nebylo ani stopy, ale Ragnar se tím neznepokojoval. Pokud nebyla jeho zbroj úplně zničena, dokáže ho jeho alokační vysílačka nalézt, až to bude potřeba. Začínal nabývat přesvědčení, že se jim z téhle léčky podařilo přece jenom nakonec uniknout.

Právě když se mu tahle myšlenka mihla hlavou, ucítil silný otřes a vlna o nesmírné síle jím mrštila stranou. Trvalo mu jen okamžik, než si uvědomil, co se děje. Fanatici začali do vody házet granáty. Jestli rychle něco neudělá, zabijí ho.

ŠESTNÁCT

Tmavou vodu rozvířila další exploze. Ragnarovy stopy jako by určovaly, kde na dno dopadnou další nálože. Všechny byly mířeny do míst, která právě opustil. Nikoho zatím nenapadlo začít je házet tam, kam by mohl zamířit. Ale to se určitě brzy změní. Tlakové vlny vyvolané výbuchy narážely do Ragnarových citlivých ušních bubínků a způsobovaly mu tak nemalou bolest. Ve skutečnosti působily na Hvězdného vlka mnohem hůř než na normálního člověka.

Zasunul svůj bolter i meč zpátky do pouzder. Byly to zbraně Hvězdné pěchoty; voda by jim neměla uškodit. Zaťal zuby a začal plavat; snažil se dostat od explozí co nejdále.

Granáty dopadaly čím dál blíž. Ragnar uvažoval, jestli by neměl zamířit na mělčinu. Usoudil ale, že tam by byl ještě zranitelnější. Musí pokračovat a pokusit se dostat odsud pryč.

Plaval dál. Byl rád, že se naučil plavat ještě jako chlapec v bouřlivých vodách Fenrisu. Přesto však nebyla jeho situace dobrá. Připadal si, jako kdyby se pokoušel překonat vzdušný vír uprostřed zuřící bouře, obklopený obrovskými nestvůrami usilujícími o jeho život.

Poblíž explodovala další nálož a Ragnar udělal divoký kotrmelec. Byl zcela dezorientovaný, nebyl si jistý, ani kde je nahoře a kde dole. Hlava ho bolela, jako kdyby se mu měla každým okamžikem rozskočit. Z nějakého důvodu tah proudu vody zesílil. Neviditelné prsty vodního proudu mu připomněly fenriskou legendu o vodních čarodějnicích, které číhají na topící se námořníky. Ragnar začal kopat nohama a snažil se proudu vzdorovat. Zatímco byl unášen dál a dál, začínaly účinky výbuchů pomalu slábnout.

Voda bublala a vířila. Ucítil další tlakovou vlnu exploze, která ho znenadání vymrštila do vzduchu. Voda kolem divoce burácela a Ragnar si uvědomil, že padá.

Věděl, co se stalo. Podzemní řeka ho unášela přes celou jeskyni až na druhou stranu, kde byl nějaký přepad, a on teď padal do netušených hloubek, které se pod ním rozevíraly. Zoufale se pokusil využít síly vody, která do něj narážela, aby se narovnal do vzpřímené pozice.

Začínaly se ho zmocňovat nejasné obavy. Netušil, jak dlouho bude padat ani co na něj tam dole čeká. Klidně mohl dopadnout na rozeklané skály nebo hromady kovového šrotu. Mohl na něj čekat i nenasytný močál, v jehož hlubinách by zůstal pohřbený navěky.

Pomalou se ho začínal zmocňovat strach. Každý okamžik mu připadal nekonečně dlouhý. Víc než svízelná situace, ve které se ocitl, ho děsila naprostá nepředvídatelnost toho, co ho čeká. Pomalu začínal litovat, že nevylezl z vody a nepoložil svůj život v posledním krvavém boji, který by následoval. To by byla smrt hodná opravdového muže. Teď může spadnout někam, kde se ho jeho druhům nemusí podařit najít, a jeho genetický štěp bude navždy ztracen, stejně jako nikdo nikdy nenalezne jeho pozůstatky.

V těchto okamžicích měl Ragnar k zoufalství nejbližší za celý svůj dosavadní život. Bestie uvězněná v jeho těle vyla vzteky a strachy. Jeho mozek vyváděl jako nějaká ztřeštěná opice, povykoval a cloumal klecí přičetností na samé hranici šílenství. Nekonečně dlouhý pád ale náhle skončil a Ragnar vlétl nohama napřed do tmavé vody. Energie pádu ho stahovala hloub a hloub.

Několika mocnými záběry se Ragnar vymanil z područí silného proudu a vydal se směrem, který jeho přidavné vybavení označilo jako nahoře. Bylo sice docela dobře možné, že jeho senzory jsou poškozené, ale přesto představovaly jediné vodítko, kterého se mohl držet. O chvíli později se jeho hlava vynořila

nad hladinou. Uviděl paprsek světla, který se na něho vzápětí zaměřil, a nedaleko od sebe cítil šplouchání vody. Temnotou se rozlehl Haegrův vyčerpaný hlas: „Jak vidím, tak jsi to taky zvládl, Ragnare.“

Naplnila ho obrovská úleva. Byl stále naživu, a navíc našel svého přítele. Nebo, přesněji řečeno, byl svým přítelem nalezen. Unikli ze smrtelné pasti, kterou na ně někdo nastražil, a podařilo se jim přežít. „Jo, Haegre, to jsem já.“

„Tak Torinovi se zase podařilo vyhnout se koupeli.“

„Doufejme, že se mu podařilo ve zdraví zmizet.“

„O něho si nedělej starosti. Na to, aby ho někdo dostal, by bylo zapotřebí víc než jen stovka vztekklých fanatiků s jedním pitomým čarodějem. Kdyby ho chtěli vlákat do pasti, museli by na něj nachystat chodbu plnou zrcadel.“

„Teď nemáme na takové řeči čas,“ upozornil ho Ragnar a připlaval blíž. „Musíme najít cestu ven.“

„To by nemělo být složité. Prostě se vydáme nahoru a nakonec se dostaneme ven.“

Ragnar se ani nenamáhal Haegra zeptat, proč nenavrhl, aby aktivovali své alokační vysílačky. Kterýkoli nepřítel by je přes ně mohl snadno lokalizovat. Byla to pouze otázka naladění se na správnou frekvenci komnetu a znalosti šifrovaných kódů. Ještě před několika málo hodinami nepokládal něco takového za možné. Teď už si nebyl jistý ničím.

„Myslím, že jsme byli zrazeni,“ řekl. Podle rozléhajících se ozvěny byli v nějaké užší jeskyni nebo tunelu. Stěny od sebe nemohly být příliš daleko. Otázka byla, jestli je tu taky nějaká suchá země. Existoval jenom jediný způsob, jak to zjistit.

„Možná,“ řekl Haegr. „Ten samozvaný prorok byl psyker. Možná předvídal náš příchod.“

Ragnar se nad tím zamyslel. Bylo to možné, ale přesto nechtěl opustit svou vlastní teorii. Existovalo příliš mnoho indicií, které ukazovaly na přítomnost zrádce v nejvyšších kruzích rodu Belisarius. „Možná.“

„Ty si to nemyslíš, že ne?“

Musel to poznat z mého pachu, pomyslel si Ragnar. Začal plavat směrem, kde doufal, že nalezne břeh. Hlavu přitom držel nad vodou, aby mohli pokračovat v hovoru. Nebál se, že by je tady dole mohl někdo poslouchat. Členové bratrstva by museli být sebevrazi, aby se vrhli do vodopádu, kterým se sem oba dostali.

„Je to možné.“

„Ale?“

„Vzpomeň si na tu vraždu Adriana Belisaria a pokus o vraždu Gabrielly. Příliš mnoho věcí ukazuje na to, že máme zrádce ve vlastních řadách.“

„Ve všech rodech Navigátorů jsou zrádci, Ragnare. Tady nejsi na Fenrisu. Každý rod je špiony doslova prolezlý. Každý z nich je v nebezpečí.“

„Ale tam nahoře sis taky myslel, že nás někdo zradil.“

„Myslel jsem si to, dokud jsem neviděl toho parchantského čaroděje v akci.“

Na tom, co Haegr řekl, něco bylo. Psyker mohl předvídat jejich příchod a možná i uhádnout jejich počet. Takovými schopnostmi disponovali i někteří z Runových kněží jejich vlastní kapituly. V podstatě to mařilo Ragnarovu víru, že jiní psykeři nejsou něčeho takového schopni. Nevěděl, která představa se mu zamlouvá méně: ta, že mají ve svém středu zrádce, nebo ta, že si jejich nepřátelé najali mocné psykery, aby za ně bojovali.

„Neregistrovaný psyker, přímo tady, na svaté půdě Terry,“ řekl Ragnar.

„Kdo říkal, že byl neregistrovaný, Ragnare? Za šňůrky jednotlivých bratrstev může tahat hodně politických frakcí. Některé z nich zaměstnávají psykery.“

Ragnar si dokázal vybavit jenom dvě. Připadalo mu absurdní, že by se astropati chtěli až na jedinou výjimku zbavit všech rodů Navigátorů. „Chceš tím snad naznačit, že by za tím vším mohla být inkvizice?“

„Ne. To není jejich styl. Ale Ragnare, ty zapomínáš na to, že k psykerům má přístup taky hodně nejvyšších lordů a organizace, které je reprezentují.“

Břeh byl přímo před nimi. Ragnar slyšel vodu narázející do skály. O chvíli později tenký paprsek světla z jeho svítlny připevněné k rameni ozářil strmou stěnu. Náhle pod sebou ucítil nějaký pohyb. Mohlo tam dole snad být něco živého? Někaké zmutované stvoření mířící z hlubiny ke hladině? Sledující je zdola svýma hladovýma očima?

Zamířil ke stěně z plastkretu a začal si ji prohlížet. Tyčila se do výšky zhruba tří metrů a nahoře byla jakási římsa. Uvolnil hák, který měl připevněný k opasku, a mrštil jím vzhůru. Hned na první pokus se o něco zachytil. Zkusmo s ním několikrát prudce škulbl. O chvíli později se už vyšplhal po stěně nahoru a lehl si na její okraj. Haegr mu byl v patách. Svalil se na vyvýšený břeh jako mořský mrož. Vzápětí se něco obrovského a světélkujícího vynořilo z hlubin a mihlo se těsně pod hladinou. Když to zjistilo, že kořist je pryč, ztratilo se to pomalu v hlubokých a temných vodách

Ragnar bedlivě naslouchal. Všude kolem sebe slyšel rachot padající vody. Nepocházel pouze od blízkých vodopádů, ale i od něčeho mnohem vzdálenějšího. Vypadalo to, jako kdyby do tohoto obrovského rezervoáru, nebo co to bylo, ústila i další koryta. Druhou stranu jezera -jak začal vodní plochu pro sebe nazývat - neviděl.

Podíval se na Haegra, který se válel po jeho boku. Byl zle potlučený. Na zbroji měl na mnoha místech praskliny a části kolem levého ramene a předloktí byly úplně rozbité. Tvář měl hrozivě popálenou. Jeho bradka a knír byly na jedné straně spečené dohromady. Nebylo to nic, s čím by si zkušený ranhojič nedovedl poradit, ale oni teď byli od jakékoli lékařské pomoci na kilometry daleko. Haegr mohl také utrpět nějaká vnitřní zranění. Pohyboval se pomalu a namáhavě a snažil se ulehčovat své levé noze. To nevypadalo dobře. Kdykoli si Hvězdný vlk začal nějakým způsobem ulevovat, vypovíдало to o obrovské bolesti, která ho sužuje.

„Ty si myslíš, že by za tím vším mohl být některý z nejvyšších lordů? Co by tím sledoval?“

„Na to se mě neptej, Ragnare. Já jsem jenom hloupý Hvězdný vlk. Torin ti to určitě vysvětlí.“

„Ty nejsi vůbec hloupý. Určitě máš nějakou představu.“

Haegr se hořce pousmál. „Kdo dokáže uhádnout něčí pohnutky a cíle v takhle spleť pavučině imperiální politiky? Některý z lordů se tímhle způsobem možná snaží zalíbit inkvizici nebo se svézt na vlně svatý války nahoru po stupních moci. K takovým pokusům už párkrát došlo dokonce i tady, na Terře. A občas byly i úspěšné.“

Ragnar se postavil a málem nabídl svému bojovému bratrovi, že mu pomůže na nohy. Z jeho varovného pohledu ale pochopil, že by to nebylo právě nejmoudřejší. Hvězdný vlk by musel být v posledním tažení, aby takou pomoc přijal.

Rozhlédl se po vlhkém a odporném prostředí, ve kterém se nacházeli. Jak staré tohle místo asi bylo? Tak staré, že se rozpadly i chrliče a vyhasla takzvaná ‚věčná‘ světla z pradávných časů.

Vzduch tu byl vlhký a zatuchlý. Cítili však mírný vánek: jasný důkaz fungování nějakého vzdáleného cirkulačního zařízení. Když se soustředil, slyšel tlumený rachot strojů zakrytý burácením padající vody.

Vydali se ve směru proudu vzduchu. Po několika stech metrech došli k masivnímu klenutému průchodu. Jeho středem vedl kanál, po jehož obou stranách se táhl chodník. Podél stěn vedly stovky zkorodovaných kovových potrubí. Voda, která z nich odkapávala, zcela odplavila barvu kamenů i cihel. Stěnu nad průchodem zdobila obrovská mozaika, jejímž ústředním námětem byl pravděpodobně primarcha Sanguinius nebo některý z andělů prastarého náboženství. Jeho postava byla zobrazena tak, že stál rozkročen přímo nad obloukem průchodu. Ragnar si všiml jednoho obrovského křídla. Když si ale mozaiku začal podrobněji prohlížet, odhalil ve světle své svítilny i další detaily. Nosil snad někdy Sanguinius nějaký obrovský roh? To Ragnar nepředpokládal. Nebo snad plamenný meč, kterým by potíral demony? Je toho hodně, v čem se umělec a autor tohoto díla dopustil chyby, uvažoval Ragnar, zatímco následoval kulhajícího Haegra podél kanálu.

„Někdy si přeji, abych byl zpátky na Fenrisu. Tam byl život mnohem jednodušší.“

„Možná, ale kdyby ses teď vrátil zpátky, pochybuju, že bys uvažoval stejně.“

„Jak to myslíš?“

„Terra člověka změní, Ragnare. Jak si jednou zvykneš na to, že se za vším skrývají nějaké intriky, těžko si odvykneš. Až se vrátíš, budeš se na Fenris dívat jinýma očima.“ V jeho hlase byl znát podivný podtón a oči se mu podivně zatřpytily. Říkalo se, že blízkost smrti vyvolává v některých lidech všestekné schopnosti.

„Jsi si tím dost jistý.“

„Vyznám se v lidech, Ragnare. Víím, že to tak bude. Máš to v sobě. Byl jsi předurčený pro velké věci. To je tvůj osud.“

Ragnar se nad jeho slovy zamyslel. „Byl jsem předurčen k velkému neštěstí. Ztratil jsem Russovo kopí.“

„Ne, Ragnar. Ty jsi použil Russovo kopí. S jeho pomocí jsi porazil primarchu. Poslechno tě. Myslíš si snad, že by někdo jiný dokázal hodit takovou zbraní? I kdyby to byl takový udatný hrdina, jako jsem já?“

Ragnar se necítil být nijak požehnaný, spíš prokletý. Ale v Haegrově hlase slyšel něco, co silně připomínalo závist. Ragnar zauvažoval, jestli by na jeho slovech nemohlo být něco pravdy. Nevěděl, ale v hlavě se mu vynořilo něco jiného. Měl by se pokusit kontaktovat své spoléčníky. Napojil se na komnet, ale slyšel jen praskání statické elektřiny, což napůl předpokládal. Haegr se na něho vědoucne usmál.

„Místní přenosová stanice musí být někde na tomhle patře.“

„Oni tady dole potřebují přenosové stanice?“ podivil se Ragnar. S něčím takovým se doposud nesetkal.

„Ano. Některý úrovně byly odstíněné nebo byly postavené z materiálů, který nějak brání v přenosu. V takových úrovních může člověk využívat komnetu jenom v blízkosti přenosové stanice a ta se nejspíš musela porouchat.“

„Porouchat! To je trestuhodná nedbalost.“

„Ale stává se to. Možná náhodou, možná záměrně. Budeme se muset dostat do jiný úrovně nebo k jiný přenosové stanici.“

„Tak jdeme, musíme se dostat zpátky na povrch a zkusit vypátrat nějaké ty spiklence.“

Přímo před sebou spatřili světla. Ragnar opatrně postupoval vpřed. Gestem naznačil Haegrovi, aby zůstal stát. Dělal si o svého druhu starosti - připadal mu příliš pomalý. Měl několik těžkých zranění. Za normálních okolností by touto dobou už dávno zahájil proces samouzdravování. Kdyby toho byl ovšem schopen. Jeho systém musí být plně zaměstnán udržováním ho při životě. Soudě podle jeho zesinalého obličej se nemusí zdařit ani to. Kromě toho si Haegr začal stěžovat na hlad.

Po celou tu únavnou cestu od vodního rezervoáru byl až nezvykle zamlklý a pohyboval se pomalu, jako kdyby se snažil šetřit síly. Ožil pouze jednou, když jejich světla vyplašila obrovské krysy, které se před nimi daly na útěk. Dokonce se pokusil nějakou chytit.

Přímo před nimi se rozkládala rozlehlá místnost. Ze všeho nejvíc to vypadalo, jako kdyby to kdysi bývalo otevřené náměstí obklopené vysokými budovami. Zdi, okna i dveře kolem propůjčovaly této iluzi nádech skutečnosti. Oblohu, která se kdysi nad tímto místem pravděpodobně klenula, nahradil strop z plastkretu. Tady musela začínat další úroveň.

V hale viděl Ragnar mnoho lidí. Někteří byli zalezlí v něčem, co vypadalo jako obrovské převrácené kovové sudy. Jiní byli v jakýchsi průhledných bublinách, které byly přichyceny ke stěnám. Někteří šplhali do vysokých oken po kovových žebřících a dalším se podařilo bočními otvory dostat do jakéhosi obrovského potrubí, v němž si pak zbudovali svoje příbytky.

Ragnarovu pozornost upoutala menší budova uprostřed prostranství. Na její střeše stála postava ve zbroji, která symbolizovala Císaře ještě z doby, než byl pohřben ve zlatém trůnu. Byl to raný archaický symbol Císařova kultu. Možná to byl znak některé méně známé skupiny Adepta ministora. A možná skutečně pocházel z dob, kdy se ulicemi tohoto světa procházel Císař.

Ragnar uvažoval, jestli by se této podivné komunitě neměli radši vyhnout. Koneckonců to mohli být spojenci bratrstva. Ale kdyby ne, mohli by vědět, kde najít léčitele. Haegr byl ve velmi špatném stavu. Jakákoli lékařská pomoc, bez ohledu na to, jak nedostatečná, by teď byla dobrá. Ragnar se rozhodl riskovat.

Po náměstí se pohybovalo mnoho lidí v róbách s kápěmi. K osvětlení celého prostoru byl používán plyn uvolňující se z odpadních jímek. Ragnar cítil jak plyn, tak probíhající procesy rozkladu; nic z toho nebylo pro jeho citlivý nos příjemné.

Do tunelu ústilo mnoho dveří; některé byly zatarasené kusy kovu, jiné zahalené závěsy. Pach opékaného masa se mísil se zápachem metanových vařičů, na nichž se připravovalo.

Lidé se pohybovali pomalu a namáhavě. Chvillemi zahlédl v záhybech hábitů kus vyzáblé paže nebo obličej. Ať už ti lidé byli kdokoli, byli to ubožáci. Většina z nich nebyla ani ozbrojená. To dodalo

Ragnarovi sebedůvěru. Tohle místo vzhledem ani zápachem nepřipomínalo tábor bratrstva.

Vyrazil kupředu. Kráčel ukrytý ve stínu a mohl si proto být jistý, že ho nikdo nespátří, dokud se k němu nedostane opravdu blízko nebo dokud si to nebude přát. Přímo před ním kráčel drobný, hubený muž. Jeho chůze byla kolébavá, jako kdyby měl nohy prohnuté do „O“. Opíral se přitom o dlouhou hůl vyřezávanou z kosti. Ragnar mu poklepal na rameno. Vzápětí sebou překvapeně trhl, když mužík nadskočil do vzduchu a zavřeštěl. Kdyby ho Ragnar včas nechtyl, nejspíš by utekl.

„Přicházím v míru, cizince,“ řekl. „Nechci ti ublížit, pokud se nepokusíš ublížit ty mně.“

Mužiček se otočil a podíval se na Ragnara. Světlo jeho svítilny se odráželo od jeho oválných brýlí a jeho oči tak vypadaly jako dvě ohnivé koule. „Ve jménu Císařovně, pochybuji, že by vám někdo takový jako já mohl ublížit, pane.“

Jeho hlas byl pronikavý a rozechvělý, jeho chování bázlivé a opatrné. Mluvil spíš jako učitel nebo úředník než jako člen bratrstva. „A kdo jsi?“ zeptal se Ragnar.

„Jmenuji se Linus Serpico třetí. Pracuji jako mladší úředník třetí třídy v Císařské továrně na ozubená kola číslo šest, jako můj otec a před ním jeho otec.“

Na okamžik se odmlčel a zamyslel se nad svými slovy. „Alespoň jsem tam pracoval, dokud ta továrna nevyletěla do vzduchu.“

„Vyletěla do vzduchu?“

„Nehoda, pane. Nikdo z vedení nebyl zraněn. Ačkoli se povídá, že kdyby neutratili prostředky na bezpečnost provozu za pozlacenou sochu svatého Theresia, kterou předali jednomu vysoce postavenému pohlavárovi před jeho odchodem do důchodu, nikdy by se to nestalo.“

Ragnar naklonil hlavu na stranu; rychlost mužikova proslovu stejně tak jako jeho obsah ho udivovaly.

Linus si Ragnarovo mlčení špatně vyložil. „Ne že bych přikládal takovým pomluvám nějakou váhu, pane! Vždycky se najdou lidé, kteří ve všem jenom hledají chyby. To, že hlavní předák, jeho žena a nižší předáci odešli na odpočinek do vlastní galerie na podlaží 5, nemusí ještě znamenat, že nelegálně použili nějaké finanční prostředky pro osobní obohacení.“

„Když to říkáš,“ odpověděl Ragnar. Mužiček si zhluboka povzdechl.

„Bohužel neříkám. Jelikož jsem byl mladším úředníkem třetí třídy, bylo mým neštěstím, že jsem musel vypisovat a vést všechny ty obrovské účetní knihy, a pokud bych tedy měl vyjádřit svůj názor, pak mám podezření - ačkoli nechci nikoho přímo obviňovat - mám podezření, že v nich byly určité nepřesnosti.“

„Jsi si jistý?“ zeptal se Ragnar.

„Jsem. A jakmile by nastal vhodný okamžik a má tvrzení by byla podložena řádnými důkazy, mohl bych s nimi předstoupit před hlavního auditora naší továrny. Byla by to má povinnost, pane. A já bych se jí určitě nevyhnul. Bohužel, po onom nešťastném výbuchu, o kterém jsem se už zmiňoval, nezbylo z celé továrny nic než trosky. Kdybych nebyl shodou okolností v zahraničí na schůzce s vrchním dohlížitelem Faktem, určitě bych vylétl do povětří spolu s ní.“

„Samozřejmě. Jsi místní?“

„Ano, pane. Alespoň dočasně, ačkoli se mohu pyšnit tím, že patřím do lepší sorty lidí, než je většina těch, se kterými se tady můžete setkat. Nejsem žádný nuzák, ale pro písaře třetí třídy se dnes bohužel moc práce nenajde.“

„Kdykoli si přece můžeš vybrat jinou práci,“ řekl Ragnar, kterého jeho slova poněkud zarazila.

„Jinou práci, pane? Nemožné! Už jenom ta myšlenka samotná! Mí předci by se obrátili v hrobě, kdybych přijal méně prestižní místo. Jsem písař třetí třídy jako můj otec a otec mého otce.“

Ragnar byl tak trochu překvapen vroucností mužikových slov. Tvářil se, jako kdyby ho Ragnarův návrh urážel.

Ale jakkoliv bylo setkání s tímto Terráncem fascinující, Ragnar měl své plány, na jejichž splnění se musel soustředit především.

„Budiž tedy, potřebuji léčitelle.“

„Nerad bych vás svými slovy urazil, pane, ale vypadáte zdravý jako řípa. I když, jak se tak dívám na vaše špičky, těm by se nějaká péče určitě hodila.“

Ragnar dlouze zavyl. Mužika tím tak vylekal, že opět nadskočil do vzduchu. „Já nepotřebuji pomoc. Můj přítel je zraněný.“

Vypadalo to, jako by si Linus až teď Ragnarův doopravdy prohlédl. Teprve nyní vzal na vědomí jeho velikost, zbraně, proděravělou zbroj a celkově hrozivý vzhled. Pokrčil rameny. „Proč jste to neřekl hned, pane? Jsem si jistý, že bratr Malburius vám bude schopen pomoci. Pojd'te, najdeme ho.“

„Nejprve sem musím přivést svého přítele.“

„Ale jistě, pane, jistě.“ Souhlasil tak ochotně, až to v Ragnarovi vzbudilo podezření. Nechtěl ho ten malý mužik snad vlákat do pastí? S přihlédnutím k Haegrovu těžkému poranění i jeho vlastnímu stavu, pokud by tomu tak skutečně bylo, nemuselo by to dobře dopadnout.

Pomalou kráčeli směrem k chrámu uprostřed náměstí. Ragnar už musel Haegra částečně podpírat. Než dorazili ke vchodu, byl už Haegr skoro v bezvědomí.

SEDMNÁCT

Bratr Malburius byl vysoký a štíhlý muž s pěstěnou šedivou bradkou. Vlasy měl rovněž šedé a jeho tvář pokrývaly hluboké vrásky. Byl mírně shrbený a na sobě měl háv Adepta ministora, na který byl zjevně pyšný. Když uviděl dva potlučené Hvězdné vlky, jak vstupují do jeho kabinetu, netvářil se nijak nadšeně.

„Hvězdní vlci, co?“ řekl. „Určitě sloužíte rodu Belisarius.“

„Jak to víte?“ zeptal se Ragnar. Jeho podezření se v něm opět plně probudilo. Rozhlédl se po upravené chodbě, která sloužila jako chrám. Nevšiml si ničeho alarmujícího - jen ošoupané kostelní lavice, oprýskané sošky svatých, které vypadaly, jako kdyby byly posbírány na smetišti, a oltář s obrovským emblémem císařského orla. Chrám byl stejně zchátralý jako jeho zařízení, alespoň byl ale uklizený.

Bratr Malburius si Haegra zblízka prohlédl a pokynul jim, aby ho následovali dovnitř chrámu. Za oltářem byla skrytá komora plná omšele vyhlížejících lékařských nástrojů. Ragnarův udeřil do nosu pronikavý pach krve, bolesti a dezinfekčních prostředků. Cestou mu kněz vysvětlil, jak ke svému závěru došel. „Není to těžké uhádnout. Jeden pohled na vás mi stačí, abych poznal, ke které kapitule patříte, bratře Ragnar. Členové jednotky Vlčí břit jsou jediní příslušníci Hvězdné pěchoty na Terře. Od dob Kacířství tady nejste právě oblíbeni.“

„Vážně?“ řekl Haegr s úšklebkem. „Podle toho, jakého se nám dostalo přivítání, bych to nikdy nehádal.“

Malburius ukázal Haegrovi, aby si lehl na stůl. K Ragnarovu nemalému údivu ho obr poslechl a svalil se na jeho kovovou desku. Konstrukce z bronzu a železa, zdobená litými hlavami příšer, se pod jeho vahou sice prohnula, ale vydržela.

Malburius si do oka našrouboval magnokulár a sklonil se k Haegrovi, aby prozkoumal jeho rány. Na ovládacím panelu vytiskl několik číslic a vyvolal Strojového boha. Na obou koncích stolu se rozsvítily dvě světelné koule. Malburius přiložil k Haegrovu tělu senzory kožní reakce a zapálil dvě léčebné vonné tyčinky.

Ragnar si nebyl jistý, jestli to bude k něčemu dobré. Haegr měl na sobě stále svou zbroj, a navíc, stejně jako všichni ostatní, prodělal po svém vstupu do řad Hvězdné pěchoty zásadní fyziognomické úpravy.

Senzory začaly ihned po připojení divoce pulzovat. Malburius udeřil do přístroje pěstí a pronesl jakési zařikadlo, ale nic to nepomohlo. Strčil Haegrovi do úst tepelný senzor. Linus Serpico mlčky přihlížel, oči navrch hlavy.

„Nesněž to,“ řekl Ragnar. Haegr se ušklíbl. Samotný fakt, že se ani nesnažil promluvit, nevěstil nic dobrého. Po chvíli Malburius odstranil senzory a zavrtěl hlavou.

„Nevypadá to dobře,“ řekl. „Pravděpodobně došlo k nějakému vnitřnímu zranění. Budu muset sundat tu zbroj a podívat se dovnitř.“

„Jseš si jistý, že na to máš kvalifikaci?“ zeptal se Haegr se strnulým výrazem v obličeji.

Bratr Malburius se na něho podíval. „Abych pravdu řekl, ne. V semináři jsem absolvoval základní lékařský výcvik. Mohu provádět základní lékařské ošetření na bitevním poli a veškeré potřebné úkony v péči o mé ovečky. Nikdy jsem se neučil, jak zacházet s někým, jako jste vy. Soudě podle údajů z mých

starých nástrojů mohu očekávat veškeré možné modifikace základní lidské biologické formy. Mám pravdu?"

V jeho hlase zněla rozmrzelost. Ragnar nebyl na něco takového zvyklý a nelíbilo se mu to. Haegr souhlasně přikývl.

Malburius budil dojem kompetentnosti, který si vyžadoval respekt.

„Předpokládám, že tady váš bojový bratr—“ ukázal na Ragnara, „—by dokázal provést jakýkoliv chirurgický zákrok stejně odborně jako já.“

„Tohle jsem zrovna nechtěl slyšet,“ zavrčel Haegr. Podíval se na Ragnara, jako kdyby očekával souhlas. Ragnar měl znalosti základního polního lékařství, ale v žádném případě nebyl zkušeným chirurgem.

„Pravděpodobně máte víc zkušeností než já,“ namítl.

„Tady dole jsem získal opravdu velkou praxi. Neustále tu dochází k nehodám a rvačkám a není tady nikdo jiný, kdo by dával lidem zase dohromady.“

Haegr očividně rychle slábl. Před knězem skrýval bolest, ale Ragnar ji cítil, stejně jako Malbunovu nervozitu a snahu operaci co možná nejvíc oddálit. Ragnar se rychle rozhodl. „Udělejte, co je třeba. Budu vám pomáhat, jak budu moci.“

Malburius přikývl a přešel k nejbližší skřínce. Mluvil přímo k Haegrovi. „Mám tady léky proti bolesti, somnabulium a chirurgické nástroje. Uspím vás a—“

„To není nutný,“ řekl Haegr. „Začni hned. Hrdina jako já se nebojí nějaké té bolesti.“

„Aha, přislovečná mariňácká odvaha,“ řekl Malburius. Obrátil se na Lina: „Příteli Serpico, přines mi horkou čistou vodu. A přines jí hodně.“ Podíval se na Ragnara. „Pravděpodobně došlo také k velké ztrátě krve. Pochybuji, že vaše krevní skupina je mezi místními lidmi běžná. Možná budu muset použít při transfuzi vaši krev.“

Ragnar dobře věděl, o čem mluví. Mnoho krevních skupin bylo nekompatibilních. Naštěstí všichni Hvězdní vlci měli stejnou. Bylo to součástí procesu jejich transformace ve Vlky. „Můžete použít mou,“ řekl. Malburius přikývl a vydal se k podivnému přístroji vyrobenému z průhledných trubíc a vzduchových pump. Dotlačil přístroj ke stolu. „Takovéto zákroky se v mé každodenní praxi příliš často nevyskytují. Většinou odstraňuji slepá střeva a dělám porody nebo amputace po pádu ze střechy. Vy dva jste prošli bitvou.“ Nebyla to otázka, ačkoli to tak vyznělo.

„Bojovali jsme se členy Bratrstva světla a jejich prorokem,“ řekl Ragnar bez vytáček. Jestli Malburius sympatizoval s kacíři, chtěl to vědět dřív, než si stoupne nad Haegra se skalpelem v ruce. Malburius jenom přikývl.

„Říkal jsem si, jak dlouho bude asi trvat, než proti nim někdo zakročí,“ řekl. „V poslední době jich přibývalo jako hub po dešti. Bylo jenom otázkou času, než k něčemu dojde.“

Ten chlapík je bystrý a má dobré informace, pomyslel si Ragnar. Neviděl žádný užitek v tom mu odporovat nebo s ním souhlasit, proto neřekl nic.

Malburius plácl dlaní o stůl a podíval se na Haegra. „Budeme muset sundat ten hrudní krunýř,“ řekl.

Když jej odstraňovali, Haegr tiše klel a kousal se do rtů. Vzhledem k jeho tesákům to muselo dost bolet. Jak Ragnar viděl, byla černá vláknitá vrstva zle poškozena. Na některých místech byly velké díry, skrze něž bylo vidět rudou svalovinu, čistě bílou kost a vlhce se lesknoucí vnitřní orgány.

Do místnosti vešel Linus s vědrem kouřící horké vody. Malburius si umyl ruce a postříkal si je chemikálií určenou k likvidaci zárodků chorob, kterou vyndal ze standardní vojenské lékárničky označené symbolem císařského orla. Rychle a zkušeně propojil Haegra s Ragnarem k transfúznímu přístroji. „Elektřinu tady nemáme, bratře Ragnare,“ řekl. „Takže budete muset ten přístroj pohánět sám. Když to bude zapotřebí, musíte nohou zapumpovat touhle vývěvou. Kdyby se bolest stala nesnesitelnou, řekněte a přítel Linus vám pomůže.“

Linus se zatvářil nešťastně.

„Jsem pisar třetí třídy, žádný lékařský pomocník,“ řekl.

„Stejně nám budeš pomáhat,“ řekl Malburius. „Může na tom záviset život tohoto muže. A věř mi, pro Impérium je jeho život cennější než tvůj. Nemám pravdu, Hvězdný vlku?“

Ragnar zavrčel. Linus ztěžka polkl. To, co se zračilo v jeho tváři, určitě nebyla odvaha, ale přikývl.

Malburius poklekl a začal odříkávat modlitbu k Císaři. Pak vstal a vzal do ruky laserový skalpel. Ragnar se předklonil, aby lépe viděl. Byl připraven se vypořádat s jakoukoli hrozbou. Kdyby se Malburius pokusil o nějaký podraz, zaplatil by za to životem. Ta spleť trubek, ke které byl připojen, by ho nemohla ani zpomalit.

Malburius nedával nikterak najevo, že by si byl vědom, jak blízko má k násilné smrti. Vyšrouboval si magnokulár z oka a nasadil si brýle z tlustého kouřového skla. Ragnar si všiml, že jejich součástí je i jakýsi optický zvětšovací systém. Zvedl laserový skalpel a dotkl se aktivací runy. Objevil se paprsek čistého intenzivního světla, který byl asi na šířku lidské dlaně dlouhý.

Malburius pootočil rukojetí skalpelu a paprsek se zkrátil. Sehnul se a pomalu a opatrně začal krunýř odřezávat. Pak prořízl svalovinu, aby se dostal k vnitřním orgánům, které byly ukryty pod ní. Haegr sebou cukl. Místnost naplnil zápach pálícího se masa.

Malburius postupoval velice opatrně. Kněz byl očividně zvyklý na práci s normálními lidmi a kostra a anatomie těla člena Hvězdné pěchoty ho patrně mátlý. Jejich kosti byly silnější a byly upraveny tak, aby byly pevné jako ocel. Žebra měli daleko širší a plošší než obyčejní smrtelníci; záměrně byla přetvořena, aby poskytovala lepší ochranu životně důležitým orgánům uvnitř. Ty byly propletené s implantáty, jež se v lidském těle normálně nenacházejí.

„Jsi si jistý, že víš, co děláš, knězi?“ procedil Haegr skrz zaťaté zuby. Na čele se mu třpytily krupěje potu. „Na mém břichu mi dost záleží. Trvalo to hodně dlouho, než se mi ho podařilo dovést na vrchol dokonalosti, kde je dnes. Nechci, abys mi ubral z mých mužných proporcí.“

„Možná byste to chtěl udělat sám,“ odsekl bratr Malburius. Pak nechápavě potřásl hlavou a povzdechl si: „Takhle to vypadá, když člověk nechá pacienta při vědomí.“

„Možná bys to mohl zkusit s kázáním, knězi. Při těch obvykle hned usínám.“

„A teď ještě rouhání,“ řekl Malburius. „Není divu, že nad vámi Císař nedržel ochrannou ruku.“

Zatímco mluvil, nahnul se misionář dopředu a odsunul stranou oolitickou ledvinu. Ragnar jasně viděl, že je zanícená. Z několika míst z ní tekla krev. Rány nevypadaly vůbec dobře. Ukázal na ně Malburiovi.

Kněz rychle přešel laserovým skalpelem nad ranami a se zručností dokazující jeho zkušenosti je zacelil. Haegr přitom zatínal zuby. V obličeji byl bledý, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Malburius se na něj podíval, ale Vlk mu jen naznačil, aby pokračoval dál.

Pot se teď z Haegrova čela doslova lil. Ragnar svého přítele bedlivě pozoroval a pokoušel se zjistit, jestli neztrácí vědomí.

Haegr zůstával úplně zticha, jako kdyby se soustředil na nadlidský výkon, který ho čekal. Dýchal chrčivě. Až po chvíli si Ragnar uvědomil, že to způsobuje slabá flexe jeho plic. Malburius k nim přiložil odsávačku, jejíž průhledné hadičky se okamžitě naplnily krví. Ragnar ucítil slabé bodnutí, jak mu byla jeho vlastní krev vysávána z těla. Bylo zřejmé, že Haegr ztrácí tu drahocennou rudou tekutinu příliš rychle. Přesto na sobě nedával nic znát.

Slabý zvuk suchého dávení prozrazoval, že Linus Serpico má potíže udržet si nadhled. Očividně nebyl na takové situace zvyklý.

Bratr Malburius se zhluboka nadechl a předklonil se. Bylo zřejmé, že narazil na něco špatného. Vzal antiseptický roztok a polil jím místo, které si prohlížel. Haegr tlumeně zasténal. Malburius se opět předklonil a začal provádět zkušené a pečlivé pohyby skalpelem. „Tepna uzavřená,“ zamumlal. „Podíváme se, co najdeme dál.“

Opatrně zkoumal ránu prsty. Ragnar mlčel, dokud to nevypadalo, že je kněz konečně spokojen. „Víc toho udělat nemůžu,“ prohlásil a začal rány znovu zacelovat a utěšňovat syntetickou svalovinou. „Většinu lidí bych doporučil, aby strávili několik dnů na lůžku, ale vy jste Hvězdní vlci. Slyšel jsem mnohé o vašich zázračných regeneračních schopnostech. Teď tomu začínám věřit. Většina ran se mu začínala hojit už během operace. Jenom ty větší potřebovaly mou pomoc, o to však akutněji. Je to ohromující důkaz velikosti a milosrdenství našeho Císaře.“

„Když to říkáš,“ ozval se Haegr, který otevřel oči a říhl si. „Považoval bych to spíš za důkaz mé hrdinské schopnosti ze všeho se otřepat.“

Ragnar nad tím jenom kroutil hlavou. Ať už na tom byl Haegr sebehůře, zůstával nenapravitelný.

„Je na čase vás zavřít,“ řekl Malburius. Teprve teď si dovolil trochu pochopitelné nervozity. Ragnar si

všiml, jak ztěžka polyká. Rychle se pustil do posledního úkolu.

„Co víte o tom bratrstvu?" zeptal se ho.

„Říkají si ‚Spravedliví‘ a nepochybně planou spravedlivou nenávistí."

„Souhlasíte s nimi?"

„Rozhodli se interpretovat slova Císaře způsobem, který vyhovuje jejich letoře."

„Nestrpět žádné mutanty?" zeptal se Ragnar.

„Ano, ale vzali to hodně zešíroka."

„Jak to myslíte?"

„Nenávídí ty, kterým Císař poskytl přístřeší a kterým nabídl svou ochranu."

„Navigátory?"

„Ano, Navigátory."

„Myslíte si, že nemají pravdu?"

„Jestli se sám Císař rozhodl Navigátory ušetřit, jakým právem se proti tomu chtějí vzpěčovat? Zdá se mi, že se v nich poji hříchy hněvu a pýchy. Jsou arogantní."

„Ale přesto se zdá, že jim nechybí podpora."

„Prostý lid není těžké oklamat. Proto musíme já a mí bratři pokračovat v našem poslání tady, na svaté půdě Terry. Dokonce i v této oblasti mají svoje sympatizanty, i přes můj odpor."

Když mluvil o svaté podstatě své domovské planety, čísel z jeho slov zjevná upřímnost. Přestože s ním Ragnar nesouhlasil, začal k němu cítit respekt. Zatímco naslouchal, sledoval bedlivě dveře i kněze sešívajícího jeho kolegu. Kdyby dovnitř vstoupil některý ze sympatizantů bratrstva, dostalo by se mu vřelého přivítání.

„Děkujeme vám za vaši pomoc, bratře," řekl Ragnar. Podíval se na Haegra. Jeho velkému příteli se začínala do tváří vracet barva. „Teď se musíme dostat na povrch."

„To nebude tak snadné," řekl Malburius. „Hlavní přístupová cesta je odsud vzdálená několik dnů pochodu a odtamtud je to ještě dlouhý výstup. Vím to. Sám jsem tudy šel, když jsem sestupoval dolů."

„Nic jiného nám nezbývá," opáčil Ragnar. „Tam nahore nás čeká práce."

„Doprovodil bych vás osobně, ale mám zde svoje povinnosti. Jsem si ale jistý, že Linus se toho rád ujme."

„Nejsem žádný průvodce," bránil se Linus. „Má rodina by se k takové funkci nikdy nesnížila."

„Řekl bych, že už nepracuješ jako písař," odpověděl kněz. „A tihle muži pracují pro Císaře. Měl bys jim pomoci."

„Jsem si jistý, že rod Belisarius najde pro písaře třetí třídy nějakou vhodnou práci," dodal Ragnar.

„Když nám pomůžeš."

„Nemyslím," namítl Linus. „Moje funkční zařazení platí pouze v Císařských závodech na výrobu ozubených kol číslo šest. Nevím, jestli ho lze přenášet do vyšších úrovní."

„Možná by to stálo za zkoušku," řekl Ragnar. „Nemáš co ztratit, a naopak můžeš hodně získat."

Linus se zatvářil nerozhodně. Ragnar se právě chystal požádat bratra Malburia o nějakého odvážnějšího průvodce, když se drobný chlapík konečně rozhodl. „Tak dobrá, udělám to." Vypadalo to, že to říká spíš svým hrdým předkům než Vlkům. „Udělám, co je třeba, abych získal zpět odpovídající místo."

„A možná i lepší," řekl Haegr a vstal ze stolu. Provizorně si záplatoval zbroj opravným tmelem, než se jim podaří najít nějakého zbrojíře. Linus se zatvářil překvapeně.

„Možná," řekl pak hlasem, v němž zaznívalo zděšení nad vlastní opovázlivostí.

„Můžete si tu pár hodin odpočinout," nabídl jim bratr Malburius. „Poskytnu vám zásoby na cestu."

„Nepotřebujeme žádné zásoby," řekl Ragnar.

„Vy ne, ale bratr Linus ano."

„A já taky," pokáral Ragnara Haegr. „Koneckonců už od chvíle, kdy jsem naposledy jedl, uběhla hodně dlouhá doba a já musím obnovit svou obrovskou sílu."

„Počkejte, prosím, zde," řekl kněz. Zdál se být ohromený už jenom tím, že Haegr může vůbec mluvit o jídle tak brzy po operaci. „Čím méně lidí vás uvidí, tím méně se o vás bude mluvit. I tak se nejspíš zpráva

o příchodu dvou cizinců už začala šířit." S těmito slovy odešel pryč.

Ragnar ho pozoroval. Nebyl si úplně jistý, co by měl udělat. Do mysli se mu vkrádaly pochybnosti. Co když byl ten kněz ve spolku s bratrstvem? Co když odešel, aby je sem přivolal? Okamžitě takové myšlenky ale zapudil. Malburius na to nevypadal. Jeho pach na něj prozrazoval, že se mu dá věřit. Nevšiml si v jeho jednání žádného náznaku lže. A i kdyby to byl zrádce, nezáleželo na tom. Ragnar si byl jistý, že by si dokázali poradit s čímkoli. Rozhodl se proto trpělivě vyčkat knězova příchodu a dávat pozor na své společníky.

Haegr si nejprve stěžoval, že má hlad, a pak se začal vychloubat kolik členů bratrstva v boji muže proti muži zabil. Po celou tu dobu, co se obrovský Vlk nepřestával chvástat, se Linus Serpico tvářil stále ustaraněji. Nepochybně si důkladně rozmyšlel, jestli se s nimi má opravdu vydat na cestu. „Jak dlouho si myslíš že bude trvat, než se dostaneme k východu?" zeptal se Ragnar, aby mužička přivedl na jiné myšlenky.

„Maximálně dva spánky," řekl Linus. „Když půjdeme rychle a vyhneme se nástrahám skrývajícím se v temnotě."

„Nástrahám v temnotě?"

„Jejich mnoho různých druhů. Obrovští pavouci. Obří krysy. Kanibalové žijící za hranicemi zákonů Impéria."

„Kdo by čekal něco takového na svaté půdě?" poznamenal Haegr cynicky.

„Tady jsme hluboko pod svatou půdou a daleko od těch, kteří vynucují poslušnost imperiálnímu zákonu."

„My ho vynucujeme," řekl Ragnar. „A my tě budeme chránit."

„Ale jak se dostanu zpátky?" zeptal se Linus.

„Myslel jsem, že jdeš s námi na povrch, aby sis našel práci u rodu Belisarius."

Linus se opět zatvářil nerozhodně. Vypadalo to, že má opravdu vážné pochybnosti. Jak se mohla moje cesta zkržít s takovým zbabělcem? pomyslel si Ragnar, ale zaplašil tu otázku. Linus Serpico nebyl synem Fenrisu, nebyl vychováván pro boj a válku. Vypadalo to, že i sebekratší výlet z tohoto ponurého světa pro něj představuje obrovské dobrodružství.

Ragnar si náhle uvědomil, že pro Lina to dobrodružství opravdu bude. V jeho představách se jednalo o velkou cestu. Ragnar byl kdysi také takový. Bývaly časy - a nebylo to tak dávno - kdy se celý jeho svět omezoval na ostrov Hromových pěstí. Už jen samotná představa mezihvězdných cest pro něj byla něčím nepochopitelným. Usmál se nad svými vzpomínkami. Mužička jeho úsměv nějakým způsobem uklidnil.

„Samozřejmě že půjdu s vámi," řekl. „Samozřejmě že mne budete chránit."

Jeho tón naznačoval, že očekává ujištění. Ragnar přikývl. Možná měl důvod se strachovat, i přesto, že se jednalo jen o docela krátkou cestu. Tento podzemní svět byl nepochybně plný nebezpečí. Možná se Ragnar se svou přehnanou sebedůvěrou mýlil. Koneckonců, Bratrstvo světla po nich už určitě pátrá. Pokrčil rameny. Nezbyvalo mu nic jiného než být připraven na nejhorší. A to, jako pravý Hvězdný vlk, byl vždy.

OSMNÁCT

Bratr Malburius se vrátil s potravinami. Na pohublé, vousaté tváři měl zamyšlený výraz. Z jeho pachu Ragnar okamžitě poznal, že je znepokojený. Cítil také, že si toho všiml i Haegr. Za tu krátkou chvíli, co byl kněz pryč, se už začal zotavovat. Malburius si Haegra prohlédl. „Úžasné," zamumlal si. „Tak krátce po operaci a vy už jste téměř v pořádku."

„A co jiného byste čekal od velkého hrdiny z Fenrisu," opáčil Haegr. „Máte něco k jídlu?"

„Co se děje, bratře Malburie?" zeptal se Ragnar. „Vypadáte nějak nervózně."

„Někteří muži zmizeli. Nemusí to nic znamenat. Mohli se jen vydat na lov pavouků."

„Ale možná taky ne..."

„Ti, kteří zmizeli - Burke, Smits, Tobin a pár dalších - jsou titíž, co nejdychtivěji naslouchají učení

bratrstva."

„Myslíte si, že šli informovat fanatiky?"

„Řekněme, že tuto možnost nevylučuji."

„Budete v bezpečí, když tady zůstanete?"

„Reputaci bratrstva coby zbožných lidí by příliš neprospělo, kdyby začali zabíjet kněze, že?" Jeho hlas byl pevný, ale Ragnar věděl, že si zdaleka není tak jistý, jak se tváří. Nicméně byl odhodlán zůstat u svých povinností. Malburius byl nepochybně statečný člověk. „Měli byste vyrazit! Máte před sebou dlouhou cestu."

„Jste si jistý, že nechcete jít s námi?"

„Moje místo je zde. Moji lidé jsou zde. Musím jim dál předávat slovo Císařovo."

„Pak ať nad vámi bdí Císař," řekl Ragnar.

„I nad vámi, Hvězdný vlku."

„Co to jídlo?" ozval se Haegr. „Člověk by tady hladu zemřel."

„Nejsem si jistý, jestli byste teď měl jíst," řekl Malburius zvesela.

„Takže trápení bude pokračovat," konstatoval Haegr.

Kněz ale vytáhl bochníky chleba a hromadu podezřelého masa, které páchlo jako obří krysa. Haegrovi to bylo jedno a s chutí se pustil do jídla. „Měli byste si něco nechat na cestu," varoval je Malburius.

„Tohle bylo vše, co se mi podařilo sehnat."

Ragnar přikývl a začal si kontrolovat zbraně. Nikdy nebylo na škodu si před vstupem na potenciálně nepřátelské území ověřit, že jsou plně funkční a v dokonalém pořádku. Haegr se nepřestával cpát a Linus Serpico ho užasle pozoroval. Alespoň už Haegra přestaly trápit jeho rány.

„Co myslíš, že se stalo s Torinem?" zeptal se Ragnar.

„Nejspíš někde našel nějaké zrcadlo a teď se v něm kochá sám sebou," odpověděl Haegr. „Ta jeho ješitnost je vážně nesnesitelná."

Ragnar z jeho pachu poznal, že si Haegr ve skutečnosti dělá o svého přítele větší starosti, než dává najevo. „Na rozdíl od té tvé," řekl.

„Moje hrdost na mou mužnou statečnost je naprosto na místě," řekl Haegr a hlasitě si říhl. Chvilí čekal na nějakou odpověď, ale když se žádné nedočkal, pustil se opět do jídla.

„Měli bychom raději vyrazit," řekl Ragnar.

Úzké chodbičky byly prázdné a velmi tiché. Všude kolem Ragnar slyšel kradmé pohyby. Věděl, že se je lidé snaží pozorovat, aniž by byli sami zpozorováni. Na zvucích a pachách, které se k němu donesly, nebylo nic výhrušného. Přítomnost cizinců místní obyvatele spíš znervózňovala a Ragnar tušil proč. Oni byli chudí, špatně živení a neozbrojení. A dva obrovští Hvězdní vlci jim bezesporu museli nahánět strach. On a Haegr museli v jejich očích vypadat jako legendami démoni z doby Horova kacírství. Byla to zvláštní představa a nějaký čas se jí nemohl zbavit.

„Podívej se na ty krysy, jak zalézají do svých děr," šklebil se Haegr s taktem sobě vlastním. „Nebojte se, my vám neublížíme!"

Tvoje chování jejich mínění o nás rozhodně nevylepší, pomyslel si Ragnar. Haegr vycítil jeho nesouhlas a nechal toho. Změnil téma a začal se zabývat fantazírováním o tom, co by udělal, kdyby potkali někoho z Bratrstva světla. V popisování mrzačení nepřátelských těl vykazoval značnou představivost. Linus Serpico vypadal, že bude každou chvíli zvracet. A čím hůře vypadal, tím hlasitěji Haegr řval. Obrovský Vlk se nevolností jejich malého průvodce očividně bavil.

Ragnar naopak zůstával stále ostražitý. Od útoku uběhlo jen několik málo hodin a jeho přítel stále ještě nebyl na vrcholu svých sil. Šel pomalu, i když díky délce svých nohou držel s Linem bez problémů krok.

Ragnar bedlivě sledoval okolí. Byli hluboko pod zemí a vzduch tu byl vlhký a zatuchlý. Někde v dáli se prastaré ventilační systémy stále staraly o jeho cirkulaci, ale pach zatuchlosti byl i tak všudypřítomný.

Všude kolem byly pozůstatky starých pohřbených budov a fragmenty nástěnných maleb, které vypovídaly o časech, kdy se těmito ulicemi proháněl vítr a svítilo v nich slunce. Soudě podle hloubky, ve které se nacházeli, to muselo být v dobách, kdy na Terře ještě byla moře čisté vody, a ne toxických odpadů. Na některých malbách byly zachyceny obrazy plachetnic, jaké brázdily i hladinu vod na Fenrisu.

Bylo těžké si představit, že takové časy kdysi skutečně existovaly. Všechno to bylo tak strašně staré. Ragnar napadlo, kolik nohou asi kráčelo těmito ulicemi před ním a zanechalo na jejich povrchu své stopy. Příliš mnoho, než aby je dokázal spočítat. Minulost na něho dolehla s vahou nesčetných tun zeminy nad jeho hlavou. Cítil se polapený a začal pociťovat příznaky klaustrofobie - nikoliv poprvé ve svém životě.

Všiml si, že se jeho neklid přenesl i na Haegra, který zvedl hlavu a začal se rozhlížet kolem sebe. Ragnarovi neuniklo, že jakmile opustili obydlenou zmeť ulic, ožila zase obvyklým ruchem. Ti lidé mu připadali tak bázlivi a ustrašení, že v porovnání s nimi se mu i Linus Serpico jevil jako hrdina. Ragnar napadlo, jestli se nesnaží něco před nimi skrýt, třeba nějaké stopy mutace. Nezachytil však žádný pach, který by tomu nasvědčoval, a byl si jistý, že Malburius by i přes svou toleranci k Navigátorům něco takového nestrpěl.

Vypudil myšlenky na lidi, které právě opouštěli, z hlavy. Daleko důležitější bylo soustředit se na své okolí a cíl.

Chodby byly stále užší a tísnivější. Na některých místech museli dokonce procházet tunely tvořenými kusy střešních trámů a plastoceli. Byly to pozůstatky po starých sesuvech i svědectví dovedností dávných stavitelů, kterých dnes bylo tak málo. Ještě dnes se dalo poznat, že by žádný architekt nenavrhl nic, na čem by nemohla být postavena nová budova. Otázkou ale bylo, proč to dělali. Proč po celá staletí přidávali další a další vrstvy? Co je nutilo stavět na něčem, co muselo kdysi být dokonalými domy, paláci a skladišti? Zaklel. Zvědavost byla jeho prokletím právě tak jako hlad Haegrovým. Nevyržel to a zeptal se Lina.

Malý mužík se na něj podíval způsobem, jakým se vrabec dívá na jestřába. „Nevím," řekl. „S největší pravděpodobností to bylo z důvodu populačního nebo ekonomického tlaku. Vypráví se, že když se stavěly nové budovy, byly ty pod nimi pořád ještě obydlené."

„Ekonomický tlak?" zeptal se Ragnar. Populačnímu tlaku rozuměl. Viděl planety patřící Impériu, kde byly miliardy lidí natěsnány do obrovských sídlištních měst. Pochopil koncept ekonomického tlaku pro něj však bylo poněkud složitější.

„Půda tady má velmi vysokou hodnotu," řekl Linus s jistou dávkou hrdosti. „Je nejdražší v celé galaxii. Každý čtvereční metr je označen a někomu připsán - klanu Navigátorů, vznešenému šlechtici z Adepta, církevnímu řádu. K prodeji půdy dochází velice zřídka. Pronájmy jsou drahé. Když nemůžete stavět do šířky, stavíte do výšky. Neustále přibývají nové vrstvy."

Ragnarovy znalosti ekonomických principů byly dostačující, aby věděl jednu věc. „To ale musí cenu půdy snižovat."

„Zdálo by se to být logické. Ale není tomu tak - znamená to jenom to, že si majitelé za nové prostory nahoře účtují více. Nakonec, po několika tisíciletích vývoje, vzniknou místa, jako je tohle. Seznam nájemníků musí být fascinující. Někteří z nich museli žít před více než deseti tisíci lety."

Ragnar předpokládal, že oblast podzemních doupat byla opuštěna a lidé, kteří tam žili, byli squatteré, kteří neplatili žádný nájem. Linus ho brzy vyvedl z omylu.

„Ne, my nájem platíme. Podle moderních měřítek není vysoký, ale platíme dle smlouveného plánu. Pravidelně nás navštěvují výběřčí, kteří zanášejí naše platby do svých záznamů. Zajímavá práce pro pisáře - člověk vidí kus světa."

„Není to právě ten nejpříťažlivější kus," řekl Haegr. „Alespoň podle tohotohle místa."

„Nejspíš ne," připustil Linus. „Ale na druhou stranu, vy jste žili celou dobu na povrchu."

Pronesl ta slova tónem, jako kdyby mluvil o nějaké vzdálené a luxusní planetě, a ne o něčem, co mu leží přímo nad hlavou. Ragnarovi se do paměti vryl další výrazný dojem - na těchto místech žily a umíraly bezpočty generací, které nikdy nespatřily slunce nebo oblohu. Pomalu začínal chápat, jaké měl štěstí, že se narodil na Fenrisu - i přes jeho četná nebezpečí.

„Už brzy spatříš povrch," řekl Ragnar.

„Jistě," opáčil Linus. V jeho hlase byla znát naděje i rozpaky nad vlastní smělostí.

Dál kráčeli šerem. Ramenní svítlny Vlků se automaticky rozsvítily vždy, když se ocitli v nějakém obzvláště temném místě. Ragnar se je ani nesnažil vyřadit z provozu tím, že by deaktivoval jejich automatický detekční obvod. Svítlny mu usnadňovaly cestu, a kromě toho si byl jistý, že jejich světlo je

výhodnější pro jeho oči než pro zrak normálního člověka. A kdyby se k nim kdokoli v těchto spleťných chodbách plných zatáček blížil, dokázal by včas zachytit jeho pach a svítilny zhasnout.

Strop byl na některých místech tak nízký, že Ragnar se musel přikrčit a Haegr musel lézt po čtyřech, aby jimi prošli. Linus takové problémy neměl. Ragnara napadlo, jestli jeho malá výška není spíš jakási forma adaptace na životní prostředí než následek chudé stravy.

Usmál se. Bývaly doby, kdy by nad takovými věcmi vůbec nepřemýšlel, ale podivné znalosti, které mu výukové přístroje na Fenrisu vpravily do hlavy, mívaly ve zvyku vyplouvat na povrch v těch nejneobvyklejších situacích.

Ve vzduchu cítil jemný zvířecí pach a začal si všimnout malých děr ve zdech, z nichž vylézala divoká stvoření s dlouhými těly, která se podobala spíš lasičkám než krysám. Oči se jim zlověstně třpytily. Pozorovala skupinku tří mužů, jako kdyby zkoumala, jestli jsou k jídlu. Když si jich všiml Linus, bezděky sebou trhl. Zvířata ale poznala hrozbu, kterou oba Vlci představovali, a nezaútočila. Zřejmě vycítila Haegrův hlad. Bylo pravděpodobnější, že by ten obrovský muž snědl je, než že by si z něj mohla ukousnout. Keramit jim také nejspíš nevoněl příliš lákavě. Ale chutný kus masa z Lina Serpika, to by bylo něco jiného.

Lidé jako Linus žili ve světě, kde i tito hlodavci mohli představovat určitou hrozbu. Svým způsobem ukazoval účastí na této cestě větší odvalu než oba Hvězdní vlci dohromady. Linus riskoval svůj život. Nešlo pouze o krysy samotné - číhaly na něj nemoci, které mohly přenášet, jedy ve znečištěné vodě, věci, vůči nimž nebyl na rozdíl od Vlků imunní. Tím, že ho přinutili, aby se vydal na cestu s nimi, upřednostnili své potřeby před jeho životem. Ragnara napadlo, jestli si toho byl Linus vědom a jak velká jeho odvaha ve skutečnosti je.

Všechno je relativní, pomyslel si Ragnar. Uvědomil si, že se nebezpečně přibližuje kacírství. Impérium bylo zbudováno na absolutnech: absolutní pravda Císařova světa, absolutní nadřazenost člověka ve vesmíru, absolutní zlo Chaosu a mutace, kterému ochránci řádu musí čelit. Tato absolutna tvořila základy imperiálního dogmatu.

Nebylo třeba, aby se zamýšlel nad relativitou - to ho oslabovalo. Pravdou zůstávalo, že každý muž, žena i dítě má ve velkém schématu věci své místo. Ragnarovým údělem bylo stát mezi lidstvem a jeho nepřáteli. Linovým údělem bylo zapisovat fakta a čísla. Dary síly a odvahy jim prostě byly dány v míře odpovídající jejich zodpovědnosti. Nebylo třeba o tom dál uvažovat.

Impozantní konstrukce Impéria přetrvala už deset tisíc let a dalších deset tisíc let ještě přečká, pokud se lidé budou držet jím hlásané víry. Všechno podstatné stanovil sám Císař a primarchové na úsvitu dějin. Tím to končilo. Bylo zbytečné začít přisuzovat Linovi více odvahy, než opravdu měl, nebo snad proto bagatelizovat odvalu svoji a Haegrovu. On a Haegr měli pro Impérium daleko větší hodnotu než Linus a stovka jemu podobných.

Přesto však... část jeho já takovým způsobem uvažovala. Jeho nevýhodou bylo, že se musel potýkat se svými myšlenkami. Ne všechny projevy kacírství jsou zjevné; nejnebezpečnější jsou ty nenápadné. Pýchaje nejhorší ze všech hříchů, to ona svedla Vojevůdce z cesty. Ze všeho nejhorší ale byla pýcha na vlastní inteligenci. A přesně tím trpěl Ragnar. Bude si o tom muset promluvit s Vličím knězem, až nějakého potká. Věděl, že bez pokání se to neobejde.

Haegr jednoduše přijímal vše, co se kolem něho dělo, a slepě věřil ve správnost starých způsobů. Ale Ragnar se choval pokrytecky. On nebyl takový jako Haegr. Ani by ho to netěšilo. Zase ta pýcha, pomyslel si. Nebylo před ní úniku.

Jeho pocity byly částečně reakcí na samotný jeho pobyt na svatě Terře. Očekával něco zvláštního, vroucí bohabojnost, dotek božskosti, který pocítil v Russově chrámu na Garmu. Namísto toho tu na něho čekalo politikaření, korupce a rozpadající se chodby. Zmocnil se ho pocit hlubokého zklamání.

„Myslím, že bychom se měli vydat doleva," řekl Linus, když došli k rozcestí. Jedna cesta vedla doleva vzhůru a druhá doprava dolů. Z obou chodeb byla cítit zatuchlost mísící se s vlhkostí a pachem rzi, který k nim donášel proudící vzduch poháněný staříčkou ventilací.

„Tak ty myslíš," řekl Haegr. „To je povzbudivý."

„Od doby, kdy jsem šel touto cestou, uplynula dlouhá doba, a navíc jsem šel opačným směrem."

„Ty jsi ale skvělý průvodce," konstatoval Haegr. V jeho hlase byla znát rozmrzelost. Ragnar to přičítal

bolestem, které ho sužovaly.

„Jsem si jistý, že máš pravdu," řekl Ragnar a k Haegrovu nemalému údivu se důvěřivě vydal po rozpadajícím se schodišti.

Bylo naprosto evidentní, že všude kolem nich se pohybují lidé. Tyto drolíci se chodby se jimi hemžily jako hnijící sýr červy. Ukřívají se před zraky Vlků v temných koutech a rozsedlinách, aniž by si byli vědomi toho, jak naivní jejich pokusy ve skutečnosti jsou. Byli mezi nimi starci, ženy a děti. Krčili se vedle pastí, které kontrolovali, zda se v nich nepolapila nějaká krysa nebo velký hmyz, který by se dal sníst. Z hydrantů čerpali špinavou vodu. Pohybovali se tiše jako stíny a mátožně jako strašidla. Byli tou ožebračenou částí této planety.

Na každém rohu cítil Ragnar pach alkoholu v jeho surovém stavu. Vždy ho doprovázely zvuky tlumeného smíchu a tichých rozhovorů. Tady dole byly hostince toho nejprimitivnějšího druhu, kde sládci fermentovali nápoje z cukrového odpadu smíchaného se zkaženou vodou. Všechno tady bylo odrazem šťastnějšího světa tam nahoře. Tito lidé by s tím málem života, které v sobě měli, mohli zrovna tak dobře být duchy z dávných časů, pomyslel si Ragnar. Jejich cesta získala podivný rozměr. Bylo to jako pout' nějakou mýtickou představou posmrtného života nebo primitivní civilizací, v níž se stíny zemřelých živily prachem a předváděly podivné parodie úkonů, které vykonávaly za svého života.

Procházeli strašidelným šerem a Ragnar se začínal zmocňovat rostoucí pocit neklidu. Přál si, aby měl při sobě víc svých bratrů. Kde je asi Torin, pomyslel si. Stíny mu nedaly žádnou odpověď.

DEVATENÁCT

Chodba se rozšířila; vypadala teď jako nějaký zpustlý bulvár. Prastaré sochy, zašlé, pokryté prachem a podléhající běhu času, lemovaly to, co kdysi bývalo ulicí. Ragnarův neklid rostl. Cítil, že Haegr je i přes své rozverné chování také nervózní. Mohutný Vlk opět začal napadat na pravou nohu. Ani legendární regenerační schopnosti Hvězdných pěšáků ho nemohly zcela ochránit před následky jeho zranění. Ragnar zvedl hlavu a zavěťřil. Něco ho znepokojovalo.

Opatrně postoupil dopředu a začal si pozorně prohlížet jednu ze soch. Měla na sobě šat jaký nosí členové Administrata a nepochybně zosobňovala nějakého zapomenutého hrdinu z prastaré bitvy. V levé ruce držel knihu a v natažené pravačce svíral bolter. Co jsi zač? pomyslel si Ragnar. Vztýčili snad tuhle sochu občané na tvou počest, nebo sis ji nechal vztýčit sám jako památník své ješitnosti? Celé místo vypadalo jako skladiště pomníků zapomenutých bitev a lidí.

„Co se děje?" zeptal se Linus Serpico tónem člověka, kterému lékař právě oznámil, že trpí smrtelnou nemocí.

„Nevím," odpověděl Ragnar, „ale něco není v pořádku." „To je můj žaludek," řekl Haegr. „Myslí si, že jsem přišel o hrdlo."

„To se může lehce stát, jestli hned nezmlkneš." „Nejsem si jistý, jestli se mi líbí tvůj tón, prcku. Možná bych ti měl pořádně napraskat."

Haegr pozorně sledoval okolí. Snad se za tou maskou tupého hovada opravdu skrývá nějaký mozek, pomyslel si Ragnar.

„Co se děje?" opakoval Linus. V jeho hlase zaznívala rostoucí panika. Ragnar si všiml, že odněkud vytáhl malý kapesní nožík. Proti zbroji Hvězdného vlka by byl asi stejně účinný jako dětská hračka, ale normálního člověka by možná mohl poranit, pokud by se ovšem dostal dost blízko. Ragnar nevěřil, že by ho ten malý písář opravdu dokázal použít. Nesnášel ani pohled na krev, ani její zápach.

„Kov zbrání," řekl Haegr. Jeho čich byl fantasticky ostrý. To se mu určitě hodí při hledání jídla. „Co budeme dělat?"

Ragnara jeho otázka překvapila. Pokrčil rameny a čekal. K tomu, aby mohl učinit nějaké rozhodnutí, potřeboval víc informací. V dálce cítil lidi. Jejich pohyby byly kradmé, jako kdyby se snažili pohybovat rychle, ale obezřetně. Připomínalo to vojáky postupující nepřátelským územím.

Ragnar znovu nasál vzduch. V dálce zachytil nějaký jemný pach.

„Jejich tak dvacet až třicet," řekl Haegr a znovu tím Ragnara překvapil. Ať už si myslel o Haegrově rozumu cokoli, jeho smysly byly vynikající. Jenom pár lidí mělo tak vytříbené smysly jako Ragnar a

Haegr ho v tomto směru zjevně převyšoval. Slyšel, jak Linus Serpico namáhavě polkl. Na mužikovi jasně lpěl pach strachu. „Počkáme, nebo budeme bojovat?“ zeptal se Haegr.

Ragnar se zamyslel. Stát a čekat nedávalo žádný smysl a z boje také nemohli nic získat. Mohli utrpět zranění nebo přijít o Lina Serpika a rázem by byli zpátky tam, kde začali. Možnost, že by mohli zemřít, mu ani nepřišla na mysl. „Ani jedno,“ řekl. „Utečeme!“

„Utečeme?“ zopakoval Haegr. Jeho hlas zněl pobouřeně.

„Není čas se dohadovat,“ opáčil Ragnar. „Jdeme.“

Nečekal na Haegrovu reakci. Zjistil, že když jednou vydá rozkaz, je nejlépe se chovat, jako kdyby o jeho bezvýhradném uposlechnutí neměl sebemenší pochyby. Rozběhl se. Snažil se ze všech sil udržet před svými pronásledovateli. Doufal, že se jim podaří dosáhnout svého cíle dřív, než je předběhnou. Linus nepotřeboval pobízet. O několik sekund později za sebou zaslechl zaklení a dusot těžkých kroků ze všech sil sprintujícího Haegra.

Jak se tak kolem něj míhaly sochy, napadlo ho, jestli se rozhodl správně. Každým okamžikem očekával, že ho do zad zasáhne laserový paprsek. Také se obával, že dupot za ním utichne a Haegr se zastaví, aby se nepříteli postavil tváří v tvář. Kdyby se to opravdu stalo, bylo by to špatné. Nezbyvalo by mu nic jiného než udělat totéž. Hvězdný vlk nikdy neopouští své bojové bratry.

„Oni vědí, kam jdeme,“ řekl Linus. Sotva lapal po dechu, ale dokázal držet krok s oběma Vlky.

„Cože?“

„Vědí, že máme namířeno k přístupovému tunelu.“

„Jak?“ zeptal se Haegr, který na tom nebyl o mnoho lépe než Linus.

„Kam jinam bychom šli? Je to ta nejkratší cesta odsud na povrch.“

Ragnar se nad jeho slovy zamyslel. Kdyby velel jejich nepřátelům, poslal by dopředu jednotku, která by mu odřízla cestu. Nebyl důvod domnívat se, že se skutečný nepřítel zachová jinak. V tom případě měla jednotka, kterou měli v patách, jiný úkol než je chytit. Byli něco jako náhončí při lovu, jejichž posláním je zahnat kořist do smrtonosné sítě. „Máš pravdu,“ řekl Ragnar. „Je tady ještě nějaká jiná cesta?“

„Žádná, která by byla tak snadno přístupná.“

„Já říkám, abychom se probili skrz,“ prohlásil Haegr a hlasitě přitom funěl. „Je to lepší než tady pobíhat.“

Ragnar se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že je nikdo nepronásleduje. V tuto chvíli nikdo nebyl nablízku. Načas své pronásledovatele setřásl. Protáhl se otvorem ve zdi. Ocítl se v opuštěné místnosti. Ostatní ho následovali. Přitom se ale na něho dívali, jako kdyby se zbláznil.

„Tak nejdřív zdrháme a teď se schováváme,“ řekl Haegr. „Už se rozhodni.“

Ragnar potřásl hlavou a chmurně se pousmál. Nemělo žádný smysl utíkat slepě vpřed. Jenom pošetile dělali to, co si jejich nepřátelé přáli.

„Říkal jsi, že odsud vedou ještě jiné cesty, třebaže nejsou tak snadno přístupné,“ obrátil se k Linovi Serpikovi.

„Existuje místo, na které chodí obchodníci shora. Byl jsem tam jenom jednou pro zásoby.“

„Můžeš nás tam teď odvést?“

„Snad.“

Ragnar předpokládal, že hlavní únikovou cestu měli pod kontrolou jejich nepřátelé. Opravdu se měl spoléhat na to, že Linus najde onu druhou cestu, o které hovořil? Nebo by bylo lepší pokračovat dál? Hlavou mu vířilo příliš mnoho otázek a on neměl dostatek informací. Napadlo ho, že by mohli přepadnout své pronásledovatele.

„Myslíš, že je zvládneš?“ zeptal se Ragnar Haegra.

„Děláš si srandu? Pár takových Terránců proti mocnému Haegrovi - možná bych si měl uvázat jednu ruku za záda.“

„Nemyslím si, že by to bylo nutné.“

Ragnar slyšel, že se jejich pronásledovatelé blíží. Postupovali rychle. Byli si jistí, že jejich kořist před nimi stále prchá. To byl velice nebezpečný předpoklad. „Zůstaneme,“ rozhodl Ragnar.

„No samozřejmě,“ řekl Haegr, kterého popuzovalo už jen to, že Ragnar uvažuje o něčem jiném.

„Potřebuji zajatce.“

„Proč?“

„Informace. Potřebujeme informace.“

„To mluví za sebe,“ řekl Haegr a vzápětí dodal, „tvoje řeči mi připomínají Torina.“

Ragnar věděl, že si ten rozložitý muž dělá o svého válečného bratra starosti. „Počkáme tady. Necháme je projít. Já jednoho zajmu. Ty budeš hlídat Lina.“

„Proč půjdeš pro zajatce právě ty?“

„Protože se dokážu lépe plížit.“

„Moje statná postava se pro plížení nehodí,“ přiznal Haegr. „To je pravda.“

„A tvoje funění by slyšeli na kilometry daleko.“

„Já nefuním,“ řekl Haegr. „Jen se víc nadechuju než vy, skrčci. Moje silné tělo potřebuje víc kyslíku.“

„Nepochybně aby ses mohl chvástat,“ ušklíbl se Ragnar. „Teď zmlkni. Necháme je projít.“

Haegr utichl. Jeho mohutný dech také, po chvíli.

Nemuseli čekat dlouho. Otvorem k nim dolehl zvuk běžících nohou. Ragnar i Haegr čekali s připravenými zbraněmi pro případ, že by byli spatřeni a museli by bojovat. Ragnarovi by to příliš nevadilo. Bestie ukrývající se v jeho nitru toužila po masakru. Cítil se téměř zklamaně, když jejich pronásledovatelé proběhli kolem.

„Jak je to daleko k přístupové cestě, ke které jsme měli původně namířeno?“

„Asi dvacet minut,“ řekl Linus.

„Nebude jim trvat dlouho, než zjistí, že nás někde minuli, a vrátí se zpátky,“ poznamenal Haegr a opět tak dal najevo jistou dávku inteligence. Ragnar přikývl. Musí být rychlý a přesný. Naznačil Haegrovi, aby zůstal potichu a čekal, a vydal se k průlezu ven. Soustředil se, ale nic nablízku necítil. Vyskočil ven a rychle a potichu se vydal po stopě jejich pronásledovatelů.

Dohonit je mu netrvalo dlouho. Podobali se válečníkům, se kterými se utkal při útoku na proroka. Byli ozbrojeni laserovými puškami, na jejichž hlavních měli nasazené bajonety. Nikde nebylo ani stopy po nějakém psykerovi, za což byl Ragnar hluboce vděčný. Držel se v přítmí. Nepochyboval, že jeho zrak je lepší než zrak kteréhokoli normálního člověka a jeho smysly jsou bystřejší. Potřeboval už jenom nějakou náhodu, která by hrála pro něho.

K jedné náhodě vzápětí došlo - byla to ale špatná náhoda. Jeden z mužů se ohlédl přes rameno, jako kdyby ho varoval nějaký šestý smysl. Ragnar se jen tak tak stihl ukrýt v úzkém průchodu. Zadržel dech a v duchu počítal do deseti. Nic nenasevčovalo tomu, že by si ho někdo všiml. Odvážil se na okamžik vyhlédnout. Muž, který se ohlédl, stál na svém místě a čekal. Typický zápach a jemně žhnoucí bod prozrazovaly, že si zapálil nějakou omamnou tyčinku. Jsou si opravdu tak jistí sami sebou? napadlo Ragnara. Nebo jen tento muž prostě nedokáže už déle potlačovat svou závislost na droze? Pokud je to opravdu tak, brzy bude mít důvod toho litovat. Ragnar se přikradl blíž, s bolterem připraveným ke střelbě. Slyšel, jak se ostatní muži vzdalují. Čím byl blíž, tím byl pach mužova potu a narkotické tyčinky intenzivnější. Slyšel jeho roztřesený dech. Bylo naprosto zřejmé, že je unavený a odpočívá. Nebyl nejspíš v tak dobré kondici jako ostatní fanatici, možná kvůli své závislosti.

Ragnar k němu zezadu přistoupil, zakryl mu rukou ústa a vmáčkl mu hlaveň svého bolteru do zad. Chlapík začal prskat a lapat po dechu a Ragnar si uvědomil, že tyčinku leknutím spolkl a její rozžhavený popel ho teď nepochybně pálí do jazyku. To byl ale jeho problém.

Téměř bez námahy zvedl muže ze země a s rukou stále přitisknutou k jeho ústům se otočil a rozeběhl zpátky k úkrytu.

Než tam dorazil, nabrala mužova tvář zajímavý nachový odstín. Také už zanechal pokusů vytáhnout svou zbraň z pouzdra na stehně.

„Copak to tu máme?“ řekl Haegr, když Ragnar vstoupil dovnitř. „Nová hračka?“

Ragnar zajatce pustil. Okamžitě se nadechl k výkřiku, ale Haegr ho srazil na kolena ranou, která on sám nepokládal za víc než přátelské poplácání. „Nemám rád fanatiky,“ oznámil. „Myslím, že mu utrhnu obě ruce.“

Vypadal velice přesvědčivě. Ragnar si nebyl docela jistý, jestli to nemyslel vážně. Možná ano. Přistoupil k zajatci a postavil ho na nohy, jako kdyby to byla nějaká loutka. V každé své obrovské pěsti

svíral jednu jeho ruku. Fanatik se pokusil vykřiknout, ale hlas ho zradil. Jeho obličej, lemovaný dlouhými a tmavými vlasy, ještě více pobledl.

„Jak se jmenuješ?“

„Táhni zpátky do pekla, které tě zplodilo, cizácký šmejde,“ řekl zajatec.

Haegr sevřel obě jeho zápěstí jednou rukou a druhou ho ledabyle udeřil. „Mluv, nebo ti vyrvu vnitřnosti z těla a sním je,“ pohrozil mu. Vyzařovala z něj při tom nesmlouvavost.

„Antoninus,“ V zajatcově hlase byl znát vzdor, avšak velice chatrný. Přestože dělal, co mohl, aby to zakryl, byl k smrti vyděšený.

„Kolik vás čeká u přístupové chodby?“ zeptal se Ragnar.

„Jdi k čertu, milovníku mutantů,“ odsekl fanatik. Jeho hlas byl chraplavý a skřehotavý. Polknutí té tyčinky mu muselo poškodit hlasivky. Haegr zesílil své sevření. Ozval se zvuk drčených kostí a zajatec vykřikl. Měl pocit, jako kdyby se mu všechny kosti v zápěstích rozpadly na prach.

„Kolik?“ opakoval svou otázku Ragnar.

„Dvacet,“ odpověděl zajatec. Jeho pach prozrazoval, že lže.

„Cítím lež,“ řekl Haegr hlasem, který připomínal zlého obra ze starých legend. Opět se ozval onen zvuk drčení. Zajatec se bolestí zajíkal. „Padesát.“ Bylo zřejmé, že dosáhl svého prahu odolnosti. Ragnar byl rád. Mučení ho nijak netěšilo, bez ohledu na to, jak moc Impérium proklamovalo, že si to někteří lidé zaslouží.

„Těžké zbraně?“ zeptal se Ragnar.

„Ano - namířené na hlavní přístupové cesty. Těžké boltery.“

Ragnar se na muže zadíval. To, o čem mluvil, patřilo k vojenskému vybavení. Skutečnost, že tihle fanatici k němu mají přístup, ho znepokojovala. Ta myšlenka mu nešla z hlavy. Náhle si uvědomil proč. Pokud vzbouřenci nemají své vlastní zbrojní závody, musí své vybavení odněkud dostávat. Odněkud mimo tuto planetu, pravděpodobně. Nejbližším z kovářských světů byl Mars. Ragnar si ale nedokázal představit, že by byl kult Adeptus mechanicus namočen do kšeftování se zbraněmi přímo ve Svaté soustavě - ačkoli občas se stávaly i podivnější věci. Přesto zbraně s největší pravděpodobností pocházely z nějaké vzdálenější planety. Napadlo ho, co by asi tak našel, kdyby prohledal některé ze skladů Navigátorů. Pochyboval, že by k tomu někdy získal povolení, ale mohl by se o to pokusit na vlastní pěst.

Všechny tyto myšlenky mu proběhly hlavou během kratičkého okamžiku, aniž by přitom spustil oči ze zajatce. Potřeboval vědět víc. „Kdo je váš velitel?“

„Edrik - on... on je přímo zodpovědný Pantheovi.“

„Ten obchodník!“ řekl Haegr. Zdálo se, že tlouštík zastával v hierarchii fanatiků vysoké postavení. Nakonec to možná nebyla tak špatná stopa.

„Ty jsi o něm slyšel?“

„A kdo ne? Je bohatý jako Mithras a dvakrát tak zbožný. Nikdy nelituje peněz na dobré účely.“

„A jedním z těch účelů má být vaše bratrstvo?“ Ragnar cítil, že narazili na něco velmi důležitého. Kdyby se mu jenom podařilo dostat se tomu všemu na kloub.

„Vypadá to, že nedodává jenom peníze,“ řekl Haegr.

„Víš určitě, že je to pravda?“ zeptal se Ragnar. Muž přikývl. Bezesporu tomu věřil. Ragnarovi to prozradil jeho pach. „Jak si můžeš být tak jistý?“

„Edrik byl v jeho sídle. Navštívil taky jeho palác na pásu.“

„Na pásu asteroidů?“

„Je tak tlustý, že radši žije v prostředí s nízkou gravitací,“ řekl zajatec. V jeho hlase byla stopa opovržení, které mu sálalo i z jeho doširoka otevřených očí. „Je rád, když ho ostatní mají za svatého, ale má spoustu tajných neřestí.“

„Na rozdíl od tebe,“ řekl Ragnar, narážející na zajatcovu omamnou tyčinku. Pokud muž jeho narážku pochopil, nedal to nikterak najevo. Jeho bohorovnost fanatika začínala znovu získávat navrch a sílila s každým okamžikem, kdy ho nechávali naživu.

„Docela se mi líbí, co říkáš,“ řekl Haegr, aniž by dal jakkoli najevo, že byl Pantheus unesen. „Určitě víc než to, co říkáš ty.“ Poněkud srazil Antonínovu sebejistotu dalším zkroucením jeho zápěstí. Fanatika

nedeptala pouze fyzická bolest. Haegrova síla byla tak zdrcující, že v něm vyvolávala pocit bezmoci a rozbíjela na kusy jeho předsevzetí vzdorovat. Hager mu několikrát jemně udeřil hlavou o zed'. Jen aby se ujistil, že ho zajatec správně pochopil.

„Jaké je tvé spojení s rodem Feracci?" zeptal se Ragnar s nadějí, že by mu odpověď na tuto otázku mohla přinést zajímavé informace.

Na mužově tváři se opět objevil pohrdavý výraz. Jeho intenzita mluvila sama za sebe. „Já s těmi zmutovanými parchanty nejsem v žádném spojení," řekl. „Čím dřív se podaří svatou půdu Terry zbavit jejich prokleté přítomnosti, tím lépe... A vaši taky," dodal po chvíli. „Na svatou půdu by měla mít přístup jen čistá lidská krev."

V jeho hlase zazníval zápal, který zasahoval až do morku kostí. „Tak proč pracuješ pro mutanty?" zeptal se Ragnar. Muž se na něho podíval, jako kdyby byl šílený. Kdyby na něj Ragnar promluvil fenrisky, nesetkal by se s prázdnějším výrazem naprostého nepochopení.

„Váš prorok byl psyker. Zabili jsme ho."

„Prorok byl požehnán světlem. Jeho schopnosti mu předal sám Císař, aby mohl pokračovat v jeho díle. On opět povstane! Nebo povstane jiný, který nás povede."

„Kdyby tu takových bylo víc, vymetla by inkvizice vaše doupaty stejně důkladně, jako trhovkyně vyvrhne rybu."

„Inkvizice jeho dílu požehnala."

O tom Ragnar sice velice pochyboval, ale ten chlapík se zdál být svými slovy jistý. Ragnarovi prolétlo hlavou podezření, jestli by inkvizice ve své nenávisti k Navigátorům nebyla schopna podporovat terorismus a úkladné vraždy.

Zavrtěl hlavou. Jeho omyl spočíval v uvažování v termínech organizací. Organizace měly pravidla, zákony, principy. Nemyslely ani necítily. Toho byli schopni jenom lidé. Stačil by jeden jediný člověk z řad inkvizice ve vysoké funkci. Nebyla by to inkvizice jako taková. Uložil si tu myšlenku do paměti. Pohyboval se ve vodách, které byly hluboké a temné.

„Jenom se zdržujeme," řekl Haegr. „Jeho part'áci se co nevidět vrátí. Kdo ví, možná si už všimli, že zmizel. Povídám, zabijeme ho a hotovo."

Ragnar zavrtěl hlavou. Tenhle člověk jim ještě mohl poskytnout mnoho užitečných informací. Ragnar ho chtěl živého, aby z něj belisarští mohli vyždímat všechno, co věděl. Nepochybně s tím měli mnohem víc zkušeností než Ragnar s Haegrem. Antoninus zvedl hlavu a plivl na Haegra. „Posluž si. Nebojím se smrti."

Haegr se rozesmál. „Tak mě napadá, necháme ho naživu. Vyřežu mu na záda krvavýho orla. Anebo ne, zpřelámu mu žebra a holýma rukama vytrhnu plíce."

Antonínův zrak spočinul na Haegrových rukavicích. Oba dobře věděli, že to není jen planá výhrůžka. Obrovský Hvězdný pěšák byl ochoten udělat přesně to, co říkal. Najednou Haegr zvedl hlavu a nastražil uši, jako kdyby něco zaslechl.

„Myslím, že se jeho part'áci právě vrací."

Ragnara bystrost jeho smyslů opět překvapila. Až brzy to uslyšel i on.

„Musíme pryč!" rozhodl.

DVACET

Antoninus se triumfálně zašklebil. Haegr ho chytil a řekl: „Nebudeš žít tak dlouho, abys mohl své přátele pozdravit. Potkáš se s nima až v pekle."

„Nebojím se smrti!" řekl fanatik.

„To už jsi říkal," zavrčel Haegr. „Zopakuj to ještě jednou a zabiju tě. Ne každá smrt je ale lehká, to si pamatuj."

Antoninus se odmlčel. Ragnar přiložil hlaveň své pistole k jeho hlavě. „Můžeš se rozhodnout hned teď. Můžeš jít s námi, nebo ozdobíme tyhle zdi tvým mozkem."

Je snadné tvrdit, že se ničeho nebojíte, když jste obklopeni přáteli. Těžší však je hledět při tom do očí

svým potenciálním vrahům. Jedna věc je vzdorovat nepřítelům a prázdným vychloubáním si dodávat odvalu, ale rozhodnout o své vlastní smrti, to je něco jiného. Když k takovému okamžiku dojde, dokáže si většina lidí najít dost důvodů, proč by měli žít dál. Fanatikovi se nenabízela žádná hrdinská smrt v bitvě ani mučednická smrt na hranici, pouze anonymní poprava. Taková smrt postrádala jakýkoli smysl. A Ragnar dokázal uhádnout, jak křehká Antonínova odvaha je.

Antoninus polkl. Na jeho tváři bylo téměř vidět, jak se mu hlavou honí myšlenky. Když zůstane naživu, bude moci pomoci svým přátelům Vlky zneškodnit. Když zůstane naživu, bude moci kouřit další omamné tyčinky a setkat se se svou rodinou, pokud nějakou měl. Veškerý jeho odpor rázem zmizel jako víno z dřevěného měchu. Viditelně se zmenšil. Zápal v jeho očích zůstal, ale jeho pohledy už nebyly tak přímé.

Když zvedl oči k Ragnarovi, zračil se na jeho tváři téměř provinilý výraz, který se mísil s nenávistí. Tenhle člověk rozhodně nepatřil k lidem, kteří by překypovali vděčností k tomu, kdo jim odhalil nepříjemnou pravdu o nich samých. Ragnar s ním na okamžik skoro soucítil, přestože to byl jeho zapřísáhlý nepřítel. Zároveň se ho zmocnil pocit hanby, že se v Antonínovi vidí jako v zrcadle; sám často cítil sebenenávist kvůli svým pochybám, které vůbec neodpovídaly jeho hrdinské představě Hvězdného vlka. Podařilo se mu vyloudit na tváři opovržlivý škleb. Nějak se s tím vypořádá,

„Neměli bychom mu dát nějaký roubík?“ zeptal se Linus.

„Můžu mu vytrhnout jazyk,“ nabídl se Haegr s nadějí v hlase.

„Dej mu roubík a svaž mu ruce,“ řekl Ragnar Linovi. „Použij jeho košili.“

Obrátil se k Antonínovi. „Jeden jediný špatný pohyb nebo náznak, že se nás pokoušíš podvést, a já nechám Haegra, ať si s tebou udělá co chce.“ Zajatcův pach mu prozradil, že se o nic pokoušet nemíní, alespoň prozatím.

„Co teď?“ zeptal se Haegr. Ragnar zvážil nabízející se možnosti. Jejich nepřátelé určitě nebudou čekat u přístupového tunelu věčně. Nebo ano? V duchu proklel nedostatek komunikačních stanic v podzemí a clony tvořené jednotlivými vrstvami budov. Pak dostal nápad. „Musí přece existovat nějaké způsoby komunikace s povrchem?“ zeptal se Antonína.

„Samozřejmě,“ odpověděl mu a podíval se na něj jako na idiota. „Existují nouzové směrovače přenosu signálu, které vedou až na povrch a ústí do povrchového komnetu.“

„Kde je nejbližší přístupový bod?“

„Stanice Anakonda. Je odsud vzdálená jeden spánek. O úroveň výš.“

„Je střežená?“

„Samozřejmě. Je v našem hlavním chrámu.“

„Počítám, že řekneš, že útok na ni nepřipadá v úvahu,“ řekl Haegr nevrlým tónem dítěte, které ví, že mu rodiče hodlají odepřít hračku.

Linus si odkašlal. „Jeden směrovač býval také v Císařských závodech na výrobu ozubených kol číslo šest,“ řekl. „Než došlo k jeho zničení.“

„Teď nemáme čas na to, abychom odklízeli trosky.“

„Pět set metrů odsud byl nouzový uzel. Je rovněž napojen do sítě.“

„Jak daleko?“

„Na další úrovni.“

„Proč jsi nám to neřekl?“

„Neptali jste se.“

Ragnar v sobě potlačil pocit marnosti. Linus měl pravdu. Haegr už tolik porozumění neměl. „Je snad ještě něco, co jsi nám zapomněl říct? Nejsou tu snad taky někde nouzové jezdící schody, který by vedly až na povrch? Nebo vznášedlo nebo základna jednotky Imperiální gardy tady v podzemí nebo—“

„Samozřejmě že ne.“ Z Linova hlasu bylo patrné, za jak absurdní Haegrovy otázky považoval. Bylo zřejmé, že mu naprosto unikla pointa.

„Takže směrovač stále funguje.“

„Měl by. Fungoval posledních deset milénií. Nevidím žádný důvod, proč by tomu tak teď nemělo být.“

„Když se nám na něj podaří napojit, můžeme kontaktovat povrch a požádat o pomoc.“

„Tak na co čekáme, jdeme,“ řekl Haegr.

Ragnar přikývl. Vrátili se do chodby. „Veď nás dále, Line,“ řekl.

Mužik vrhl nervózní pohled směrem, odkud očekával příchod fanatiků. Jelikož postrádal citlivé smysly Hvězdných vlků, obával se, že jsou mnohem blíže, než tomu ve skutečnosti bylo. Poté se pokradmu podíval na Antonína. Zjevně ho znepokojovalo, že by zajatec mohl vyrazit jejich skryš. Báł se zbytečně. Fanatik měl stále v ústech roubík a Haegr mu ještě pro jistotu zakrýval rukou ústa. Všichni se vydali směrem, který jim Linus ukázal.

„Co teď budou dělat tví přátelé?" zeptal se Ragnar Antonína, když mu vyňal roubík z úst. Na okamžik to vypadalo, že mu fanatik neodpoví. Haegr zavrčel.

„Protože vás ještě nenašli, rozdělí se do skupin a začnou celou oblast pročesávat. Pravděpodobně požádají náš chrám o posily. Živí se odsud nedostanete." Antoninovi se nedařilo zakrýt uspokojení.

Ragnar se rozhlédl po okolí. Čím více se vzdalovali od doupat, tím bylo omšeřejší a primitivnější a stropy klesaly níž a níž. Všude se to hemžilo těmi nejodpornějšími tvory. Podle Lina se blížili k místu, kde dříve pracoval.

Bylo těžké představit si, jak v těchto krysích dírách mohli žít a pracovat lidé. Podle Linových slov jich tu ale přebývaly celé stovky. Většina z nich opustila své příbytky podobné celám krátce po zániku podniku, v němž pracovali. Někteří tu však stále zůstávali a snažili se opatrovat si živobytí prohledáváním sutin a trosek. Podle Lina neznali nic jiného. Strávili tady celé své životy a nedokázali si představit, že by odsud měli odejít.

Ragnar poopravil mínění o svém drobném průvodci. Považoval ho za omezeného a zbabělého, ale postupně začínal chápat, že podle místních standardů je Linus mnohem pružnější než většina zdejších obyvatel. Přinejmenším tuto oblast opustil a teď dokonce uvažuje o tom, že se vydá ještě dál. Ragnar se opět zamyslel nad relativitou věcí. Antoninus se s opovržením rozhlížel kolem sebe. Lidé, kteří tady živořili, byli podle jeho hledisek na nejnižší příčce společenského žebříčku. To bylo očividné.

Ragnar si uvědomil, že museli přejít minimálně jednu úroveň doupat. Schodiště bylo dlouhé a na mnoha místech zrezivělé.

Cestu místy přehrazovaly obrovské pavučiny, které musely být utkány poměrně nedávno, jelikož, jak Linus tvrdil, obchodníci a cestovatelé tudy stále příležitostně procházeli. Představa stvoření, která dokázala vytvořit tak velké pavučiny, Ragnarovi na klidu nepřidala, ačkoli doopravdy neměl důvod se jich obávat.

Když zahruli za další roh, všiml si Ragnar, že se Haegr usmívá. O chvíli později se k němu donesl známý pach. Nemohl tomu uvěřit. Byl to pach Vlka. „Torin nás určitě hledá," řekl Haegr. „Brzy ho překvapíme."

„Překvapit mě může tak tvůj apetit," ozval se ze stínu měkký a uštěpačný hlas. Ragnar byl zmaten. Pachová stopa, kterou zachytili, byla poměrně stará. Jediným vysvětlením bylo, že se Torin už nějakou dobu pohyboval kolem a zachytil jejich pach po větru. Ragnar oceňoval důmyslnost jeho postupu. Pochyboval, že by s ním Torin souhlasil. „Věděl jsem, že se tady dříve nebo později objevíte."

Byli na stejné úrovni, takže jejich komunikační spojení s krátkým dosahem by mělo fungovat. „Proč ses nepokusil nás kontaktovat?" zeptal se Ragnar.

„Ze stejných důvodů, z jakých vy jste vypnuli svou signalizaci: kvůli bezpečnosti. Pokud byla naše mise skutečně vyzrazena, kdo může říct, jestli jsou belisarské i ostatní komunikační kanály bezpečné? Možná jsou monitorovány a se správným vybavením se dá snadno zachytit i krátkodosahová pulzní frekvence." Ragnar věděl, že jeho druh má naprostou pravdu.

„Jsem rád, že jste všichni naživu," pokračoval Torin. „Když jsem viděl ta zranění, která Haegr utrpěl, měl jsem strach, že už nikdy žádného dalšího vola nespořádá."

„Ha! Haegrovo statné tělo snese víc než jen pár škrábanců."

„Co se stalo s tvým belisarským doprovodem?" zeptal se Ragnar.

„Matou nepříteli. Z obklíčení jsem se probíjoval s asi půltuctem mužů. Přikázal jsem jim, aby pokračovali směrem na povrch, zatímco já se vrátím vás hledat. Věděl jsem, že budeš potřebovat pomoc, protože ses musel starat o Haegra."

„Mocný Haegr nepotřebuje pomoc od žádného štěněte."

Najednou se všichni rozpovídali.

„Kdo jsou vaši přátelé?"

„Jak jsi nás našel?"

„To bylo snadné, postupoval jsem podle vyjedených zásobáren a věděl jsem, že na konci cesty najdu Haegra."

„Tady Linus je náš přítel. Antoninus je zajatec. Má informace, které by nám mohly být užitečné."

„Vůbec jsme neměli čas plnit nějaký zásobárny. Ale špatný nápad to není."

„Kam jste měli namířeno?"

„K nouzové komunikační stanici v Císařských závodech na výrobu ozubených kol. Hodlali jsme kontaktovat povrch prostřednictvím nouzového kanálu."

„Chytrý nápad. Jsem si jistý, že Haegr se na něm nijak nepodílel."

„Výprask, Torine. Máš k němu nebezpečně blízko..."

Ragnar byl rád, že svého přítele našli. Nebo že našel on je. Torin po nich pátral, kde se dalo, a stopoval i hlídky fanatiků, které po nich pátraly. Nemohl je samozřejmě sledovat všechny, ale věděl dobře, jak si počínat.

Fanatici byli tady dole mnohem silnější, než očekávali. V téhle chvíli, zbaveni vedení svého proroka, však jen nekoordinovaně pobíhali kolem. Vypadalo to, že usmrčený psyker byl jejich velitelem, přinejmenším v tomto sektoru. Také se zdálo, že od místních obyvatel na oplátku za svou ochranu vymáhali peníze a jídlo.

Podle Torina byl tento druh podnikání stejně starý jako Terra sama.

„Co mě překvapuje nejvíc, je síla bratrstev tady v podzemí. Vypadá to, že jsou vojensky organizovaní. Obávám se, že na povrchu brzy vypukne vzpoura a otevřená válka."

Ragnara jeho úvahy nepřekvapovaly. Odpovídaly přesně schématu, se kterým se už tolikrát v minulosti setkal. „Musíme sebrat belisarské vojsko a vyčistit tohle místo."

„Obávám se, že k tomu bude zapotřebí víc než jen síla a moc rodu Belisarius," opáčil Torin. „Fanatiků je mnoho a jsou dobře ozbrojeni. Pravděpodobně budeme muset uzavřít nová spojení, abychom si s tím dokázali poradit. A brzy."

„V tom případě byl nejvyšší čas, že jsme se to dozvěděli," řekl Ragnar.

Za rozmluvy stále sledovali Lina a svého zajatce přitom nespouštěli z mušek bolterů. Torin a Haegr se už zase rozpustile hašteřili. Zdálo se, že přítomnost starého kamaráda dělá s Haegrovým stavem hotové divy. Úroveň stropu se opět snížila; ve vzduchu se vznášel pach prachu a drolícího se zdíva. Krys a obrovských pavouků neustále přibývalo. Linus pokyvoval hlavou a opakoval, že jsou už velice blízko cíle.

O několik okamžiků později zahruli za roh a ocitli se přímo před duralovým panelem zasazeným do zdi. Celý byl popsán výstražnými runami a hlášeními v místní abecedě.

„To je ono," řekl Linus. „Ale nemám tušení, jak se nám ho podaří bez klíče otevřít."

Haegr jediným trhnutím panel otevřel.

„To je protizákonné," namítl Linus.

„Tak to mě asi Arbitři přijdou co nevidět zatknout," opáčil Haegr.

Torin se pustil do průzkumu prastarého stroje plného měděných kabelů a keramitových panelů. Natáhl ruku, aby se dotkl run. Upravil jejich nastavení podle základních strojírenských pravidel. Spustil několik testovacích protokolů a o chvíli později už odesílal komunikační impulzy na povrch Terry. Zřejmě dostal nějakou odpověď. Ztlumil spojení tak, že ani Ragnar s Haegrem nemohli slyšet nic z toho, co bylo řečeno.

„Posily tady budou během několika hodin," řekl pak se spokojeným výrazem ve tváři. „A pak se odsud dostaneme."

„Už je taky na čase," konstatoval Haegr. „Měli jsme odsud vypadnout už včera."

„Lépe později než nikdy," opáčil Torin. Pak se obrátil k Antoninovi. „Tak co kdybys nám teď prozradil nějaké to tajemství?"

Ragnar studoval svůj chronometr. Posily měly zpoždění. Uběhly už tři hodiny a stále po nich nebylo vidu ani slechu. Podíval se na Torina, který jen pokrčil rameny. „Možná se dostali do nějakých

ne očekávaných problémů," řekl. „Nakonec přijdou. Vede je sám Valkoth."

„To mě uklidňuje," řekl Haegr. „Kdyby poslal ty belisarské klauny samotné, určitě by se někde ztratili."

„Každý nemá tvůj neomylný smysl pro orientaci," řekl Torin. „Ačkoli si vybavuji, že i ty jsi s tím svého času míval problémy. Pamatuješ si na ten incident s orky na planetě Hera V?"

„Věděl jsem, že si na to vzpomeneš," řekl Haegr. „Muž může mít tisíckrát pravdu, což o statečném Haegrovi rozhodně platí, ale jednou jedinkrát udělá malou chybičku..."

„To, že jsi nás namísto do Císařského paláce zavedl přímo do tábora velitele orků, nebyla žádná malá chybička," namítl Torin.

„Nevšiml jsem si, že by ses tenkrát ozval a upozornil mě, že jsem se spletl," opáčil Haegr.

„Byl jsem ještě v bezvědomí po tom, co jsi mě omylem zasáhl tím svým ztraceným kladivem."

„Pořád mi to předhazuješ. Jedna malá nehoda a—"

„Na takové nehody je těžké zapomenout, když na ně doplatí tvoje lebka."

Ragnar si nejprve myslel, že Haegr Torinovu poznámku ignoruje, ale pak si uvědomil, že obr čemusi pečlivě naslouchá. Stejně si počínal i Torin, jehož uštěpačná replika zůstala bez odezvy.

„To není Valkoth," řekl Haegr. O několik okamžiků později už Ragnar věděl, o čem mluví. Zaslechl, jak se k nim někdo opatrně plíží, a cítil jemný, ale zřetelný pach mužů. Byla to směsice potu, kadidla, tabákového kouře a tuctu dalších pachů. Rozhodně to nebyl pach Valkotha ani nikoho jiného z belisarských vojáků.

„Zase nás našli," řekl Haegr. Jeho hlas nezněl nijak zklamaně. „Připadá mi to jako hodně podezřelá náhoda," zamumlal.

Ragnara napadlo, jestli je opět někdo nezahlasil. „Možná zachytili náš signál," řekl.

„Možná," řekl Torin.

Antoninus se opět začal usmívat. Ragnar pocítil nutkavou touhu mu ten jeho škleb z obličeje smazat. Torin očividně cítil totéž.

„Mohli bychom nastražit past. Omráčíme jejich přítele a obložíme jeho tělo výbušninami. Všichni se mohou obětovat pro svou svatou věc společně."

Antoninova tvář rázem pobledla. Linus byl šokovaný. „To byste ve skutečnosti neudělali, že ne?" zeptal se.

Torin pokrčil rameny. Haegr řekl: „Za tu práci to nestojí. Povídám, jednoduše se na ně vrhneme a pobijeme je."

„Jak vidím, neztratil jsi nic ze svého nadání pro taktiku," řekl Torin. „Alespoň bychom se měli pokusit zjistit, kolik jich vlastně je a jaké chodby obsadili."

„A pokazit si tak celou zábavu!"

„Máš pravdu! Na co jsem to myslel? Och ano, už si vzpomínám - má povinnost vrátit se a chránit rod Belisarius a odhalit zrádce, který na nás tuhle past naličil."

„No, když se na to díváš takhle..."

V Ragnarově zorném poli se něco mihlo a ze sluchátka komunikačního systému v jeho uchu se začal ozývat slabý šum. O chvíli později zaslechl Valkothův hlas. „Jsme na stejné úrovni jako vy a máme váš signál. Tyhle chodby jsou ale hotové bludiště, takže nám asi bude chvíli trvat, než vás najdeme."

„Vypadá to, že nás nepřítel najde dřív," odpověděl Torin. „Jděte prostě za zvuky přestřelky."

„Narazili jsme na několik mužů z bratrstva, proto jsme se zdrželi," vysvětlil mu Valkoth. „Jenom je zaměstnejte, dokud nedorazíme. Chvála Russovi."

Spojení se přerušilo a Torin se rozesmál. „Je pěkné vědět, že nám velitel věří. Líbí se mi, jak nenucené nám řekl, abychom nepřátele zaměstnali, dokud se sem nedostane."

„On zná statečnost mocného Haegra," prohlásil Haegr. „Víš, že vás udržím naživu, dokud se sem nedostane... s drobným přispěním Ragnara, samozřejmě."

„No, předpokládám že bych tu tvou obrovskou hromadu ruku mohl kdykoli využít jako kryt. Určitě by to bylo lepší než se ukrývat za pytlí s pískem."

„Obávám se, že ti budu zase muset uštědřit výprask, Torine."

„Později," řekl Ragnar, který si všiml tmavých postav v dálce. Antoninus se podíval směrem, kterým se upíral Ragnarův zrak, ale očividně nic neviděl. Tvářil se, jako kdyby uvažoval o tom, že se pokusí

uprchnout. Haegr ho svou mohutnou pěstí srazil k zemi. „Byla by škoda, kdyby nám zdrhl teď, když jsme ho dostali až sem.“

Jednou rukou zvedl bezvládné zajatcovo tělo a hodil je průchodem do boční místnosti. „Vždycky se pro něj můžeme později vrátit. Měl by ses k němu radši schovat, mužíčku. Tady venku bude asi hodně horko. Jenom dávej pozor, aby ti nepláchl.“ Poslední slova považoval Ragnar za trochu krutá. Linův vzhled i pach prozrazovaly, že samou nervozitou může každou chvíli omdlít.

„Radši bys sebou měl hodit,“ řekl Torin. Linus zalezl do úkrytu a nechal Vlky, ať si sami poradí s blížícím se nepřítelem. Ukázalo se, že ve všech okolních chodbách jsou celé houfy fanatiků. Nebylo pochyb o tom, že další se už sem stahují ze vzdálenějších prostorů. Ragnar zvedl svou bolterovou pistoli a poslal několik výstřelů do dálky. Střely nemohly v množství nepřátel minout. Vzápětí byl odměněn výkřiky bolesti.

„Lov čtverzubce oštěpem v barelu,“ komentoval výsledek střelby Haegr, opíraje se bradou o topor svého kladiva. Tlak kovové tyče nadouval jeho tlusté tváře ještě víc. „Odsud bych toho chlapa trefil i svým kladivem.“ Pod Ragnarovým pohledem dodal: „Pochybuješ snad o mých slovech? O slovech mocného Haegra?“

Ledabyly mrštil kladivem do chodby. Letělo hodně daleko a Ragnar ucítil krev a uslyšel praskání drcených kostí. „Řekl bych, že si pro ně teď budu muset dojít,“ konstatoval Haegr a vyběhl dřív, než Ragnar mohl cokoli říct. Vyměnili si pohledy s Torinem.

„Chová se jako blázen,“ řekl Torin. „Ale nemusíš si o něj dělat starosti, vždycky se mu nějak podaří přežít.“

Ragnar uslyšel výbuchy granátů. Záblesky ozařovaly Haegrovu obrovskou postavu a jeho divoký smích se odrážel od stěn chodby. Bylo zřejmé, že ty granáty hodil on. A soudě podle jeho řehotu se tím výborně bavil.

„Možná bychom mu měli jít pomoci,“ řekl Ragnar.

„Nejen by nám vyčítal, že jsme mu zkazili zábavu. Kromě toho, někdo musí zůstat tady a hlídat, aby se mu nikdo nedostal do zad.“ Oba Vlci se instinktivně rozdělili tak, aby každý kryl jeden přístupový směr. Z obou proudili další fanatici. Ostatní procházeli komorami.

Ragnar se přikrčil v průchodu, aby nepříteli poskytl co nejmenší cíl, a vypálil další ránu. Tentokrát mu odpověděla záplava laserových paprsků. Pochyboval, že by ho některý z útočníků mohl vidět. Stříleli naslepo. Což by přirozeně vyšlo nastejno, kdyby některá ze střel zasáhla zranitelné místo na jeho zbroji.

Jak dlouho bude Valkothovi trvat, než se sem dostane?

DVACET JEDNA

Příboj fanatiků se dál valil chodbou a komorami. Haegrův řev Ragnarovi prozradil, že obr se potkal s nepřítelem. Z praskotu lebek a tříštění kostí se dalo usoudit, že se mu podařilo získat zpět své kladivo. Kulky automatických pušek a střely z bolterů odštěpovaly kusy plastkretu ze zdi okolo Ragnara a pod zásahy laserových paprsků beton bublal a páchl jako horký asfalt. Ragnara napadlo, že by se mohl skrýt v boční místnosti. Nevedla z ní ale žádná jiná cesta ven: mohla se tak stát smrtelnou pastí, pokud by ho tam nepřítel zablokoval a měl granáty nebo nějakou dostatečně průraznou zbraň. Samozřejmě, spoustu by jich vzal s sebou, ale skončit takhle obvykle znamenalo zahodit život.

„Říkám to opravdu nerad, Torine, ale možná měl Haegr dobrý nápad!“ řekl.

„Sám o tom začínám přemýšlet,“ křikl Torin přes lomož bitvy. „Kryj mě!“

„Budu se snažit,“ odpověděl Ragnar, přikrčil se k zemi a začal střídavě pálit oběma směry. Torin zatím přeběhl uličku a v dešti střel, ke kterým však zůstával netečný, zmizel v dalším průchodu. O chvíli později se z něj vynořila ruka a hodila odjištěný granát chodbou směrem k blížícím se nepřátelům. Křik a sténání, které následovalo po výbuchu, oznamovalo, že nadělal očekávané množství škod.

Teď byla řada na Ragnarovi. Přikrčil se, kotoulem se vrhl do chodby a rozeběhl se proti útočníkům. Převalující se chuchvalce kouře ho částečně kryly před zraky nepřátel. Krupobití střel jako by trochu

prořídlo.

Ragnar si byl jistý, že by dokázal víc než jen držet pozici. Jakmile by se ocitl v samém středu nepřátel, nemohli by po něm střílet, aniž by přitom riskovali, že zasáhnou své druhy. On by se přitom nemusel starat o nic než o svou kůži ukrytou pod vrstvou brnění. Napadlo ho, že Haegr pravděpodobně udělal to nejlepší, co se dalo. Samozřejmě, jeho mohutný bratr měl s bojem v chodbách a tunelech bohaté zkušenosti a byl protřelým válečníkem, takže jeho správné zhodnocení situace nebylo žádným překvapením.

Ragnar zepředu slyšel zmatené hlasy nepřátel. Nárek a klení raněného muže se mísily s hlasy jeho druhů, kteří ho okřikovali, aby zmlkl. Čísí velitelský hlas začal vykřikovat rozkazy. Ragnar tím směrem hodil granát. Rozkazy rázem přehlušil křik a nárek.

Ragnar tasil svůj meč a vystoupil z oblaků kouře. Opět se ocitl tváří v tvář mužům v mnišských kutnách. Nedal jim šanci uvědomit si, v jakém nebezpečí se nacházejí. Vrhł se mezi ně a oháněje se mečem napravo i nalevo rozséval v jejich řadách smrt. Se zraněnými neměl žádné slitování: dupal po jejich tělech a svými okovanými botami jim drtil ruce, hlavy a žebra, měl už své zkušenosti s raněnými, kteří opět pozvedli své zbraně a vrhli se do boje. V tomto směru nehodlal nic riskovat.

Čirá zuřivost jeho nenadálého výpadu fanatiky vyděsila. Nemohli tušit, že čelí pouze jedinému muži; viděli pouze, že se nějaký zuřivý démon vynořil z dýmu a rozpoutal kolem sebe masakr. Ragnar se hnál kupředu jako uragán. Nic mu nedokázalo odolat. Jeho rotomeč hravě přetínal hlavně laserových pušek, kterými se jeho nepřátelé pokoušeli krýt. Vzduchem létaly jiskry a kvílení trhaného kovu se mísilo se smrtelnými výkřiky umírajících.

Pak se nepřátelé rozprchli, ale Ragnara to nezadrželo. Přestože ho svým počtem mnohonásobně převyšovali, pustil se do jejich pronásledování. Když ale jeho předpokládaná kořist narazila do zástupu svých druhů, který přicházel zezadu z chodby, uvědomil si, že měl co do činění pouze s předsunutou hlídkou. To ho ale nezpomalilo. Jak do sebe fanatici zmateně naráželi a zakopávali jeden přes druhého, vrhł se Ragnar do vzniklé vřavy. Mával mečem, naslepo páčil z bolteru a z plna hrdla ječel válečný pokřik své kapituly, který mu stěny chodby vracely s mnohonásobnou ozvěnou.

Mezi rychle rotující zuby jeho rotomeče se zachytávaly úlomky kostí, svalů a chrupavek. Jak se třením zahřívaly, začínaly vydávat odporný zápach. Ragnar dál a dál sekal končetiny svých nepřítelů. Jedním mocným úderem odsekl temeno něčí lebky stylem, jakým ostrované mačetou otevírají kokosové ořechy. Pak zaslechl něčí hlas, který fanatiky nabádal, aby ve jménu Světla útoku neustupovali. Hlas je přesvědčoval, že konečné vítězství bude na jejich straně. Ragnar zamířil k jeho zdroji. Věděl, že když zabije velitele, vyvolá v řadách fanatiků ještě větší zmatek.

Pár mužů se ho pokusilo zadržet; jeden pozvedl svou automatickou pušku k rameni a namířil na Ragnara z bezprostřední blízkosti. Hvězdný vlk uskočil stranou a střela prolétla těsně kolem jeho ramene. Vzápětí jedinou střelou ze své bolterové pistole útočníka zneškodnil a umlčel tak jeho zbraně jednou provždy.

Někdo škulb Ragnarovi za nohy. Ucítit, jak ho cosi bodlo zezadu pod koleno. Pohlédl dolů a zjistil, že se jednomu raněnému podařilo bojovým nožem zasáhnout slabší místo zbroje kryjící podkolení. Instinkt Ragnarovi řekl, že rána není vážná ani ho nedokáže nijak zpomalit. Byla však varováním, aby si dával větší pozor. Jeho okovaná bota se vznesla do vzduchu a kopl raněného do hlavy; ta se pod úderem prudce zvrátila dozadu a fanatikův krk se s odporným křupnutím zlomil.

Útočníci se mezitím trochu vzchopili. Další a další střely bušily do Ragnarovy zbroje a deformovaly ji. Účinek dopadajících kulek připomínal údery kladiva. Něco se odrazilo od Ragnarovy lebky. Po tváři mu začala stékat krev a hlavou se mu rozběhly pulzující vlny bolesti provázené chvilkovými ztrátami vidění. Možná jsem situaci podcenil, mihlo se mu hlavou. Byl ze všech stran obklopen nepřáteli, kterých bylo příliš mnoho i na Hvězdného vlka. Jak pozpátku zavrával, fanatici se na něho vrhli. Tucty pistolí a pušek, nesčítaně tasených mečů bylo připraveno rozstřílet a rozsekat ho na kusy. Ragnar couvl dozadu a začal pálit ze své pistole. Kulky v hradbě těl snadno nacházely svůj cíl. Znovu zaječel válečný pokřik. Tentokrát se v odpověď odkudsi z daleka donesl podobný ryk.

I přes pach krve a vyvržených vnitřností dokázal zachytit známý pach Fenrisana a tvrzeného keramitu. Valkothova záchranná skupina už byla nedaleko. Ještě chvíli musí vydržet.

Vzdorovitě zavrčel. Nebude čekat, bude bojovat a zabíjet dál a dál, pošle do pekla tolik nepřátel, kolik jenom zvládne - jako pravý fenriský válečník. Bestie v jeho nitru se zalykala touhou po masakru, což přičetnější část jeho já dokázala využít k jeho prospěchu. Věděl, že když se mu podaří probít si cestu skrz řady svých nepřátel, dostane se k Valkothovu oddílu.

Veden směsicí divokého instinktu a chladné vypočítavosti se opět pustil do boje. Sebral všechny své síly a vrhl se vpřed. Oháněl se svým rotomečem nalevo napravo a každým úderem utínal hlavy a končetiny fanatiků. Zmrzačená těla se válela v kalužích vlastní krve a vnitřností, které pokrývaly zem.

Zběsilost jeho útoku vyvedla jeho nepřátele na okamžik z rovnováhy a Ragnar si začal klestit cestu k blížícím se belisarským vojákům. Fanatici se ale rychle vzpamatovali. Ať už byly jejich chyby jakékoli, nedostatek zoufalé odvahy k nim rozhodně nepatřil. Ranění ho chytali na nohy a pokoušeli se ho zadržet. Jiní znovu zvedali své zbraně. V jednu chvíli na něm visel celý houf fanatiků, kteří se mu snažili znehybnit ruce a nohy. Byl to pošetilý pokus; žádný normální muž nebyl ani zdaleka tak silný jako on. Většinu jich ze sebe bez problémů seťrásl; jejich těla létala vzduchem a narážela do stěn chodby i do svých druhů. Několika nejdotečnějším pak pažbou své pistole vyrazil mozek z lebky. Zkoušet se zmocnit jeho meče bylo jako pokusit se vytrhnout tesáky rozzuřenému tygři.

Přesto se na něho nepřestávali znovu vrhat a ti vzdálenější pokračovali ve střelbě. Nebrali ohled na to, že častěji než Ragnarovu zbroj zasahují své druhy. Všechny jakoby zachvátilo šílenství a zuřivost bitvy je zcela pohltila. Ragnar si uvědomil si, že nikdo z jeho protivníků nemá tak jasnou představu o tom, co se děje, jako on. Šero a kour je mátlý stejně jako hlasitý rachot jejich zbraní znásobený stěnami chodby. Neviděli nic jiného než obrovskou temnou postavu, která se k nim blížila téměř nadpřirozenou rychlostí. I když nezpanikařili, nedokázali odolat přirozené touze vystřelit, něco udělat - cokoli tváří v tvář smrtelné hrozbě.

Ragnar se ohnal nohou po hlavě muže, který ležel na břiše na zemi a mířil pistolí nahoru na něho. Pod úderem jeho boty se vzduchem rozletěly zuby a úlomky kostí. Chvilí nato se setkal s Valkothem v čele zástupu černě oděných belisarských stráží. Jelikož věděl, co bude následovat, otočil se Ragnar čelem k fanatikům. Vzápětí už mu Valkoth se svými muži stáli po boku a v chodbě vypukl smrtonosný boj.

„U Russa, Ragnare, taky jsi nám mohl nějaké nechat," řekl Valkoth. Jeho ponurý vzhled se uprostřed bitvy jakoby ještě prohloubil. Jemně ucukl hlavou a vyhnul se tak laserovému paprsku. Pak pozvedl bolter a vystřel opětovně. Stačila jediná rána, víc nebylo třeba. Pro Valkothův styl boje byla příznačná preciznost, u Hvězdného vlka poměrně neobvyklá, ale neméně smrtící.

„Myslím, že vám jich přece jen pár zbylo," odpověděl Ragnar, uhnul před bajonetem a jedinou ranou přetřel hlavě zbraně i s jejím majitelem.

„To rád slyším," odvětil Valkoth a druhým výstřelem z bolteru poslal do pekla dalšího muže, aby vzápětí jeho hlavní rozrazil hlavu jinému, který se neopatrně ocitl v jeho blízkosti. Než muž stačil dopadnout na zem, Valkoth do něj ještě jednou vystřelil a pokračoval dál.

Postupovali chodbou směrem k Torinovi, který zaujal obrannou pozici za barikádou navršenou z mrtvých těl.

Ragnar by rád věděl, jestli opravdu dokázal všechny ty muže pozabíjet sám. Když si ale představil, kolik nepřátel sám zabil, připustil, že je to docela možné.

„Tady mám situaci pod kontrolou. Myslím, že byste se měli jít podívat, jak se daří Haegrovi," řekl Torin. „Hádám, že mu zase uvízla noha v nějakém vědru."

Torin ještě ani nedomluvil a Valkoth už rozdával rozkazy belisarským strážím, které se okamžitě vrhly na Torinovy protivníky.

„Půjďme spolu," prohlásil Valkoth a vyrazil v čele malé skupiny Vlků směrem, kterým prve zmizel Haegr. Asi po sto metrech narazili na první zmrzačená těla a zepředu se k nim donesly vzdalující se zvuky bitvy. Někde daleko před sebou zaslechli Haegrův řev: „Vraťte se a bojujte jako chlapi!"

„Asi si myslí, že když bude hulákat dost nahlas, poslechnou ho," poznamenal Torin jízlivě.

„Po vědru není nikde ani stopy," řekl Valkoth.

„To je jenom otázka času," opáčil Torin. „Víte to stejně dobře jako já. No, měli bychom ho dostihnout dřív, než při pokusu přesvědčit fanatiky, aby se vrátili a nechali se zmasakrovat, spadne do nějaké výtahové šachty."

Postupovali chodbou vystlanou pozůstatky děsivých jatek. Potlučené a zmrzačené mrtvoly se válely na zemi s hlavami podivně vyvrácenými nebo rozbitými na kaši a s polámanými žebry trčícími ven. Ragnar měl příležitost vidět mrtvoly, které po svém útoku zanechali terranští útočníci. Byly rozhodně v lepším stavu.

„Překvapuj mě, že se nezastavil na svačinku," řekl Torin. Všiml si znechucených pohledů svých druhů. Zvedl obočí a dodal: „No, pravděpodobně za posledních pár hodin nesnědl nic víc než malou kosatku."

Přímo před nimi se z tunelu vynořil Haegr, celý od krve. Jeho zbroj a hlavici jeho kladiva zdobily krvavé cákance, kousky mozku a dalších, blíže neidentifikovatelných látek. Rozhlédl se kolem sebe a poznamenal: „O nic jste nepřišli. Tyhle červy ani nestálo za to zabít."

„Vaše mise trvala poněkud déle, než bylo v plánu," řekl Valkoth trpce.

„To už se tak někdy přihodí," odpověděl Haegr bez jakýchkoli rozpaků. „Žádný plán nepřežije střet s nepřítelem, jak jste ostatně kdysi sám říkal."

„To jsou slova jednoho dávného filozofa, ne moje."

„Pak to jsou první rozumná slova, která jsem kdy od nějakého filozofa slyšel."

„Tak to se mi ještě nestalo," řekl Torin sardonicky. „Haegr mezi ruinami v podzemí diskutuje o filozofii. Co mě ještě čeká?"

„Nediskutovali jsme o žádné filozofii," řekl Haegr uraženě, jako kdyby ho Torin obvinil z prznění ovčí.

„Nechtěl jsem přerušit vaši intelektuální debatu," opáčil Torin s úsměvem.

Haegr nabručeně zmlkl, založil si ruce na hrudi a už jen hlasitě funěl. Valkoth se podíval na Torina.

„Měli bychom jít," řekl. „Koneckonců jsem vás už zachránil a nahoře vás čekají povinnosti."

„Zachránil!" zvolali Torin s Haegrem téměř současně.

„My jsme měli situaci pod kontrolou," prohlásil Torin.

„Mocný Haegr by vybojoval cestu na povrch pro sebe i oba své druhy se slabýma žaludkama, kdyby to bylo potřeba," dodal Haegr. Ragnar si všiml, že se Valkothovy dlouhé povislé vousy kolem úst podivně zavlnily. Dělá si z nás legraci? pomyslel si Ragnar. Že by náznak smyslu pro humor?

„Měli bychom radši dojít pro našeho průvodce a zajatce," připomněl.

„Průvodce?" zeptal se Valkoth. Znělo to překvapeně.

„Pomohl nám," řekl Ragnar bezelstně. „A já si myslím, že by měl být po zásluze odměněn."

* * *

Ragnar se rozhlédl po svém pokoji. Byl rád, že je zpátky na povrchu, zpátky v pohodlí a bezpečí paláce. Lehl si na postel a zíral na strop zdobený ornamenty. Ne, to nebyla pravda. Na Terře nebylo bezpečno. Byla to pouhá iluze. Zrádci byli všude kolem, dokonce i tady. A brzy je budou muset vykourit z jejich děr.

V celém Impériu nebylo jediné místo, které by bylo bezpečné. Ne ve významu, v jakém toto slovo chápali dávní předci. Terra patřila intrikám a fanatikům naplněným planoucí náboženskou nenávistí a přepjatým vztekem.

Musel se zasmát sám nad sebou. Mnohokrát slyšel stejnými přívlastky popisovat Hvězdné vlky a věděl, že některé kapituly se přímo pyšní svým zanícením a fanatickým oddáním svým povinnostem. Je opravdu tak veliký rozdíl mezi inkvizicí a bratrstvem, pomyslel si Ragnar? Měly toho hodně společného. Obě organizace si vzaly za cíl chránit lidstvo před mutanty. V obou se to jenom hemžilo nemyslicími fanatiky.

V čem byla tedy inkvizice jiná? Jeho vlastní kapitula byla v těchto ohledech stejná jako Bratrstvo světla. Ach ano, jeho kapitula byla v právu. Ragnar se téměř rozesmál. Samozřejmě, tak ho vždycky učili a tomu také věřil. A v tom se nijak nelišil od Antonína.

Dlouho pak ležel na posteli a zápasil s hříchem relativity.

O dva dny později Ragnar procházel halami belisarského paláce. Venku byla noc, ale obchody uvnitř čile proudily dál. Nad jedněmi dveřmi byl nápis „Obchod nikdy nespí“ a muži, kteří seděli ve svých stáncích a pomocí gest a jakési zmrzačené gótštiny nabízeli své zboží a uzavírali smlouvy, pouze potvrzovali pravdivost těchto slov. Ragnar netušil, o čem se dohadují. Mohlo se jednat o cokoli od budoucnosti nekromundské průmyslové výroby až po dodávku milionů groxích půlek ze stepí Hromové planiny.

Ragnar byl přesvědčen, že na tom, s čím obchodují, těmto mužům, kteří se zde shromáždili ve stínu Navigátorů, vlastně ani nezáleží. Obchod byl prostě obchod. Obchodovat se dá se vším, co může přinést zisk. Navigátoři se starali o dopravu a pravděpodobně i o financování. Strávil už v paláci dost času na to, aby věděl, že ačkoli se rody Navigátorů zdály být povzneseny nad takové věci, podílely se finančně na velkém množství obchodů. Ti lidé kolem byli jenom figurky. Prostředníci něčích prostředníků. Nic nebylo tak, jak to na první pohled vypadalo. Ale totéž platí o spoustě věcí na Terře, pomyslel si Ragnar rozmrzele.

U jednoho ze stánků uviděl sedět Lina Serpika, který cosi horlivě zapisoval na pergamen. Vypadal unaveně a šťastně, jako kdyby jediným smyslem jeho života bylo všechno zapisovat.

Jak se Ragnar blížil ke stánku, dospěl obchod ke svému konci a oba bohatě ustrojení obchodníci se zvedli, aby si podali ruce. Pak na dokument, který jim Linus mezitím připravil, přidali své pečeti. Linus potlačil zívnutí, oběma mužům se uklonil a vydal se k Ragnarovi.

Ragnar se na něho usmál a Linus mu odpověděl stejně. Belisarští mu dali práci, a jak se zdálo, víc ke svému štěstí nepotřeboval. Pak se mu ale na tváři objevil ustaraný výraz. I jeho pach se změnil. „Odpusťte mi, pane Ragnare, ale donesly se ke mně velice znepokojivé řeči.“

Ragnar ho pozoroval a čekal, co bude následovat. Nebyl překvapený. Linus měl bystrou mysl a dobré uši, a většina lidí ho sotva brala na vědomí. Což - jak se Ragnar domníval - znamenalo, že by mohl vyslechnout leccos. „Řeči?“ zeptal se, aby ho pobídl.

„Říká se, že se chystá vzpoura proti navigátorským rodům a že se je lidé chystají smést z povrchu planety jako smetí. Omlouvám se, ale jenom opakuji, co jsem slyšel.“

„Nemusíš se omlouvat, Line,“ řekl Ragnar. „Ale kde jsi slyšel takové věci?“

„Všichni obchodníci o tom mluví. Říkají, že takové věci jsou špatné pro obchod a že by s tím inkvizice měla co nejdřív něco udělat.“

Něco takového by se inkvizici velice hodilo, pomyslel si Ragnar. Velice rád by vtrhli do navigátorské čtvrti, potřebovali k tomu pouze nějakou záminku. Kdyby si Navigátoři nedokázali s nepokoji poradit sami, inkvizice by se toho určitě ochotně ujala, ať už by při tom použila jakékoli prostředky. Pokusy narušit mír na Svaté Terře byly až doposud tolerovány. To bylo znepokojující. I sám Ragnar se už podílel na potlačení několika menších nepokojů. Párkrát byl vyslán spolu s belisarskými strážemi, aby nastolil pořádek. Většinou pouhý jeho zjev stačil k tomu, aby rebelanti vzali nohy na ramena, což byl nesporně Valkothův záměr.

Celé ho to ale znepokojovalo. Už dávno se nesetkal s tak nesmyslnou nenávistí a strachem. Kromě toho, na těch protestujících skupinách bylo něco, co se mu vůbec nelíbilo. Svým chováním hodně připomínali smečku Hvězdných vlků, ale bez vůdčího mozku nebo schopnosti v případě potřeby jednat samostatně. Lidé vyzbrojení provizorními zbraněmi zapalovali a plenili obchody těch, o nichž se vědělo, že obchodují s Navigátory, ale Ragnar byl přesvědčen, že tohle je mnohdy pouze záminka k samotnému drancování. Nikdy se nepřiblížili k palácům samotným a Ragnarovi nepřipadalo, že by právě obchodníci měli s Navigátory víc co do činění než kdokoli jiný v této čtvrti.

„Doba je neklidná, pane,“ prohlásil Linus.

„Samozřejmě,“ přisvědčil Ragnar.

Mužik se na něj nervózně podíval a olízl si rty. „Je to pravda, že trůn Navigátorů je prázdný?“

U Císaře, novinky se tady šíří hodně rychle, pomyslel si Ragnar. Samotná celestarcha se o smrti starého Gorkiho dozvěděla před necelou hodinou. A teď už se o tom mluvilo na bazaru. Nevěděl, proč ho to překvapuje. Na takových informacích se dalo získat nebo ztratit celé jmění. Právě nyní se jednotlivé frakce pokoušely vmanévrovat své zástupce na trůn, který ještě ani nestačil vystydnout. Právě nyní se rozhodovalo o budoucím postavení a moci jednotlivých rodů. Lidé se většinou postaví na stranu

vítěze,

„Pokud vím, je to pravda," odpověděl.

Linus přikývl, jako kdyby Ragnarova slova pouze potvrdila to, co už dávno věděl. „Čekají nás potíže," konstatoval.

Ragnar se ho nezeptal, jak dospěl k tomuto závěru. Když mastodonti bojují, zůstane po nich podupaná tráva. Politické povědomí bylo jednou ze základních dovedností, kterou si zdejší obyvatelé museli osvojit, chtěli-li přežít.

Linus vykročil po Ragnarově boku. Byla z něj cítit únava a hlad a nepochybně se toužil co nejdříve vrátit do své komůrky. Ragnara jeho přítomnost zvláštním způsobem potěšila, protože sám cítil nepokoj. Něco s ním nebylo v pořádku. Příčinou mohl být střet s běsníci lůzou, ke kterému došlo před několika hodinami, ale soukromě o tom pochyboval. Takové věci ho nikdy v minulosti nedokázaly znepokojit. Tenhle pocit znal ze svých toulek po ledových vrcholcích hor na Fenrisu. První příznaky laviny bývají často sotva postřehnutelné. Byly to drobné, bezvýznamné věci. Jemná vibrace pod nohama, vzdálený praskot ledu, podivné zvuky přinášené větrem. Měl pocit, jako kdyby je slyšel právě teď.

Nepokoje, bratrstvo, spleť intriky, jimiž byl obklopen, to vše byly jen drobnosti, které však signalizovaly něco daleko většího. Události se ubíraly směrem, který pro rod Belisarius a jeho bojové bratry nevěštil nic dobrého, tím si byl Ragnar víc než jistý. Kráčíme po nebezpečné stezce v období oblevy, napadlo ho trefné přirovnání. Ani čilý obchodní ruch kolem ho nemohl přesvědčit o opaku.

Tržnice nechali za sebou a prošli mezi hlídkami střežícími vchod do soukromých ubikací. Ragnar válečníky pozdravil přiložením pěsti na hrud'. Linus se odtud vydal k výtahům, které vedly k těsným komůrkám na poschodí služebnictva.

Ragnar mu položil ruku na rameno. „Jestli se doslechneš něco podezřelého, cokoli, přijď za mnou a pověz mi to."

„To udělám, pane Ragnare," slíbil písař a odešel. Ragnar se rozhlédl po svém okolí. Uvědomil si, že to dělá prakticky neustále a hledá případné úkryty a ústupové cesty. Choval se v těch tichých chodbách s koberci na podlaze, jako kdyby se jednalo o bojiště, na kterém bude muset svést příští bitvu. Tohle pouze dokazovalo míru jeho obav.

Na první pohled k nim nebyl žádný důvod; všechno se zdálo být v pořádku. Stráže byly ostražitě. Na lidech pohybujících se uvnitř soukromé části paláce nebyla patrná žádná faleš ani proradnost. Příčina mé nervozity musí mít kořeny v mém vlastním nitru, pomyslel si. Byl krajně podrážděný a napjatý. To s ním udělala Terra. Fakt, že se v paláci ukrývá zrádce, kterého se z jeho doupěte dosud nepodařilo vykourit, na tom nesporně má také svůj podíl, pomyslel si trpce.

Vykročil ke své komnatě. Potřeboval si odpočinout. Zatím si nemusím dělat starosti, řekl si. Nemusím si vůbec dělat starosti.

„Dnes večer udeříš," řekl Cezare a přejel si tlustým palcem po horním rtu.

Xenoťan si hlavu rodu Feracci ostražitě měřil. Hluboko ve svém nitru toho muže nenáviděl. Pro všechnu jeho moc a pýchu na svůj původ, nebyl nic jiného než obyčejný mutant. Hnusilo se mu, že takoví poskvřňovali svatou půdu Terry. S krutým pobavením se zasmál vlastním myšlenkám. Jestli je tenhle muž mutant, co jsi potom ty? zeptal se sám sebe. Odpověď byla nasnadě. Byl lepší. I přes všechny implantáty a biologické chirurgické zákroky, které podstoupil, byl člověk.

„Jistě, lorde Feracci. Dnes večer udeříme. Nemusíte si dělat starosti. Po tomto večeru vám zůstane mnohem méně nepřátel."

Cezare se usklíbl způsobem, který Xenoťana doháněl k šílenství. Nic by ho neuspokojilo víc než vstříknout mu do těla jeden ze svých nejzákeřnějších toxinů. Zatímco by umíral, mohl by mu detailně popisovat nesnesitelná muka, která ho čekají. Xenoťan nebyl od přírody krutý, ale Cezare byl šílenec a jako s takovým se s ním mělo zacházet.

„Bratrstvo je na místě?" zeptal se Cezare.

„Jejich jednotky jsou připraveny."

„Vaši agenti?"

„Vědí, co se děje. Vědí, že ta noc nastane dnes. Smrt Gorkiho je pro ně signálem. Cesta do

belisarského paláce bude volná."

„Dejte si pozor, aby se něco nepokazilo," řekl Feracci a předklonil se, aby si přičichl k orchideji, která se vznášela v závěsné váze před ním.

Arogantnost toho muže je zarážející, pomyslel si Xenot'an.

S tou si však brzy poradí. Jakmile bude rod Belisarius pokořen, dá jeho ochránce příkaz zbavit se i tohohle panáka. Uvidíme, co zajímavého na tebe použiju, pomyslel si Xenot'an. Něco hodně pomalého. Něco, po čem bude trpět tvá pýcha právě tak jako tvoje tělo.

Po boraku by zvracel a tak znovu ochutnal všechny ty delikátní potraviny, které tak rád dopřával svému mlsnému jazyku - jenže to už budou ochucené jeho vlastními žaludečními šťávami. Dětské, pomyslel si Xenot'an, a pramálo důmyslné. Mohl by také použít avierel, po jehož požití oběti vyzvrací své vlastní vnitřnosti a potom zemřou ve strašlivé agónii. Možná by mohl zvolit něco, po čem by Feracci kňoural a prosil o slitování? Scorse potlačuje mozková centra umožňující rozhodovat, takže se oběť promění v nemyslicí bytost neschopnou se o sebe postarat.

Ne, zamítl to, to je droga pro potěchu otroků. Téměř neznatelně zavrtěl hlavou. Bylo to těžké rozhodování.

„Jsi si jistý, že Vlčí břit nebude dělat problémy?" Způsob, jakým se Cezare kolem sebe kradmo rozhlédl, když mu tuto otázku pokládal, připadal Xenot'anovi téměř k smíchu. Vypadalo to, jako kdyby se bál, aby ho ti prokletí Fenrisani nezaslechli. Měl chuť poznamenat, že jejich smysly jsou sice bystré, ale tolik zase ne. Neučinil tak. Nasadil pečlivě naučený uctivý a zaujatý výraz a odpověděl: „Ne, můj pane. Jestli se mi některý z nich připlete do cesty, zemře."

„Obvykle umírají ti, kteří se připletou do cesty jim," upozornil ho Cezare. Usmál se přitom způsobem, který prozrazoval, že se nejednalo pouze o žert.

„Se vši úctou, můj pane, nikdo z nich neměl mé schopnosti."

„Tvoje schopnosti," řekl Cezare s náznakem posměchu. „Je čas, abys ty svoje drahocenné schopnosti předvedl."

Xenot'an se rozhodl jeho jízlivost ignorovat. K čemu by mu bylo, kdyby se nechal rozzuřit? Udělal si ale záznam do mentálního seznamu, na němž měl všechny, kterým se chtěl pomstít.

Seznam osob, které do něj patřily a byly dosud naživu, byl velice krátký. Seznam mrtvých naopak velice dlouhý. Jednoho dne, jenž nastane už brzy, převede Cezara z jedné strany seznamu na druhou. Ale dnes ještě ne, pomyslel si Xenot'an. Dnes ho čekala jiná práce. „Jsem přesvědčený, že budete s výsledkem spokojen, můj pane," bylo vše, co si dovolil říci.

„Doufám, že budu víc než spokojen," řekl Cezare. „Po tom, kolik peněz jsem nactpal do pokladnice vašeho pána."

„Své finanční záležitosti byste měl radši diskutovat přímo s ním," odpověděl Xenot'an mile. Jen to zkus, jestli si troufáš, pomyslel si. Ani Cezare Feracci by se neodvážil postavit nejvyššímu lordovi Administrata, aniž by pro to měl podstatně pádnější důvod. Slušelo se připomenout mu, že stále existují věci, kterých by se měla obávat i hlava jednoho z navigátorských největších rodů. Cezare se odmlčel, aby jeho slova pečlivě zvážil. Věděl, že Xenot'anův pán by dokázal zničit jeho rod stejně snadno jako rod Belisarius.

Na Navigátorech bylo pěkné to, že se vždycky našel nějaký rod, který se chtěl pomstít své konkurenci. Nebylo složité najít si spojence mezi jednotlivými frakcemi, byť proti vlastnímu rodu. To byla skutečnost, které si byl Cezare moc dobře vědom. Přesto ale nehodlal nechat Xenot'anovi poslední slovo.

„Jak si hodláte poradit s Vlčím břitem? Členové téhle jednotky mají pozoruhodnou schopnost nenechat se zabít."

„Jsou to lidi jako všichni ostatní. Trochu rychlejší, trochu silnější a trochu zuřivější, ale věřte mi, v tomto vesmíru existují věci, proti nimž jsou i Hvězdní vlci bezmocní."

„A vy jste jedna z nich, že?" Cezare se ani nesnažil skrýt svůj posměch.

„Ano, já jsem jedna z nich," opáčil Xenot'an s naprostou sebejistotou. „A mám k dispozici zbraně, kterým nedokážou čelit."

„Jaké?" zeptal se Cezare. Nehnul přitom ani brvou, ale zájem se mu přesto skrýt nepodařilo. Zbraně, s jejichž pomocí bylo možné přemoci Císařovy Hvězdné vlky, by na volném trhu měly hodnotu celého

jmění a Cezare, navzdory svým aspiracím na aristokratického znalce umění, zůstával ve svém nitru stále obchodníkem. Mutant a obchodník, pomyslel si Xenofan opovržlivě. To není právě nejšťastnější kombinace:

„Jsou určitá tajemství, která je lépe neznat," odpověděl vcelku popravdě. „Tajemství, za jejichž znalost se platí životem."

Cezare pochopil jeho narážku a přikývl. Přesto ale Xenofan skoro viděl, jak se mu v hlavě otáčejí kolečka. Měl před sebou člověka, který si nedá pokoj, dokud nezjistí, o čem to mluvil. Ne, že by na tom nějak záleželo. Bude vyřízený dávno předtím, než jeho plány dospějí k nějakému výsledku.

Takže by mu k ničemu nebylo, kdyby věděl to, co znala jen hrstka vyvolených z Administrata. Že v jistých temných a téměř zapomenutých odděleních inkvizice existují malé jednotky učenců a alchymistů, kteří se zabývají problémem jménem Adeptus astartes už od doby Kacířství. Protože mít tak silné, nekontrolovatelné a téměř nepřemožitelné jednotky rozmístěné po celém Impériu, zvláště když nejsou pod ničí přímou kontrolou, do jisté míry problém je. Tito skrytí inkvizitoři po tisíciletí pracovali na metodách, pomocí nichž by bylo možné Hvězdnou pěchotu ovládat a v případně nezbytnosti ji i zlikvidovat. A jejich výzkum přinášel zajímavé ovoce.

Xenofan se usmál, když si vzpomněl na ampulku silného jedu, kterou měl u sebe. Působil přímo na žlázy, jejichž pomocí Hvězdní pěšáci jedy neutralizovali, dočasně je přetěžoval a dezorientoval. Nakonec přeměnil žlázu samotnou ve zbraň proti jejímu nositeli. Jakmile se jed dostal do těla Hvězdného pěšáka, dokázal ho na krátký okamžik zcela paralyzovat - ne dostatečně dlouho, aby toho dokázal využít obyčejný člověk - ale pro Xenofana byl jediný úder srdce víc, než potřeboval.

Jed byl samozřejmě velice cenný. Získával se z prvních květů vzácného druhu orchideje rostoucí v bažinách na Merkuru a jeho existence byla pečlivě utajovaná. Byla by katastrofa, kdyby se jed dostal do rukou nepřátel Impéria nebo kdyby se Adeptus astartes dozvěděla o existenci těchto tajných výzkumných programů. Přesto však existoval a Xenofan ho jistě množství vlastnil. A brzy ho použije. Musel si přiznat, že se na to docela těšil. Už dlouho neměl příležitost zabít nějakého Hvězdného pěšáka. Dnes, pomyslel si, dnes jich zabiju hodně.

„Tváříš se jako kočka, která právě spolkla kanára," řekl Cezare.

Xenofan se usmál, přestože byl sám sebou vnitřně šokován. „Jenom jsem přemýšlel o vašem blížícím se vítězství. Dnes večer budou jediným úderem zničení všichni vaši nepřátelé a z Belisariů se stanou vaše loutky."

„Proč nedokážu uvěřit, že bys byl z vyhlídky na mé vítězství tak nadšený?"

„Je to i naše vítězství. Dnes večer vaši nepřátelé zemřou. Dnes večer se postarám o jejich smrt. Zítra už budete primus inter pares - první mezi rovnými - což znamená, jak oba dobře víme, že se z vás stane pán všech Navigátorů."

„Výborně. Dej si pozor, aby se nic nepokazilo."

„Co mě se týče, nic se pokazit nemůže. Vy se postarejte o to, aby váš pěšák dodržel svou část dohody. Pokud ne, bude mít mnoho lidí důvod toho litovat." A ty ze všech nejvíc, můj přehnaně ambiciózní příteli, dodal v duchu Xenofan. Potěšilo ho, že Cezare pochopil jeho hrozbu, aniž by ji musel vyslovovat nahlas.

Ragnar nemohl usnout. Spánek stále nepřicházel. Něco nebylo v pořádku. Cítil to ve vzduchu. Bestie v jeho nitru temně vrčela. Dobře rozuměl důvodu jejího nepokoje, i když ho neznal. Vstal z postele a začal se procházet chodbami. Prošel Haegrovými komnatami, ale obrovitého Vlka v nich nenašel. Dnes večer měl službu.

Vydal se tedy do knihovny. Chtěl si najít knihu, která by ho rozptýlila. Jaké bylo jeho překvapení, když se na chodbě objevila Gabriella. Byla oblečena v uniformě a usmála se na něj.

„Jsi dlouho vzhůru," řekla. „Nebo je to pravda, že Hvězdní vlci nikdy nespí?" Zasmála se, aby mu dala najevo, že žertovala.

„Mohl bych říci totéž o vás."

„Byla jsem na návštěvě u celestarchy. Všechny nás sezvala na konkláve. Gorkiho smrt bude znamenat spoustu handrkování, protože se všechny rody budou snažit získat v jednáních o trůnu nějakou výhodu."

„Myslíte si, že se na něj dostane Misha Feracci?"
„Ne, pokud k tomu bude mít co říct lady Juliana."
„Konkláve už skončilo?"
„Celestarcha se odebrala do Sklepení, aby vše prodiskutovala se Staršími rodu."
Zase to tajemné sklepení, pomyslel si Ragnar. Co tam dole asi je?
Gabriella se přidala k Ragnarovi. „Kam jdeš?"
„Řekl jsem si, že zajdu do slavné belisarijské knihovny."
„Rozhodl ses, že se z tebe stane učenec?"
„Doufám, že se mi podaří najít nějakou knihu dějin, která by byla dostatečně nudná, abych dokázal usnout."
„Co se děje? Vypadáš zamyšleně."
„Netušil jsem, že jsem tak snadno čitelný."
„Nebyl bys, kdybych nestrávila deset let ve službách Vlků. Teď dokážu rozpoznat hloubavé zamračení od zlostného."
„Nevím. Ve vzduchu je něco, co se mi nelíbí."
„Mluvíš jako Valkoth. Ten říkal totéž. Než doprovodil celestarchu do sklepení, nařídil zdvojení stráží."
„Opravdu?" Její slova Ragnarovi na klidu nepřidala. Jestliže nebyl jediným Vlkem, který cítil nebezpečí, pak to možná bylo něco víc než jen pouhá nervozita. Valkoth byl zkušený veterán. Jeho schopnost rozpoznat nebezpečí bude určitě dobře vytříbená.
„Ano. Přikázal Torinovi a Haegrovi, aby dohlédli na strážce. Mumlal si něco o tom, že by si přál, aby tady bylo víc členů jeho jednotky, ale že je jich zapotřebí jinde."
Ragnar přikývl. Byla to ideální příležitost. Tuto noc bylo v paláci přítomno mnohem méně příslušníků Vlího bríty než obvykle. Kdyby někdo znal jejich pracovní programy, určitě by si k útoku zvolil právě takovou noc.
Bylo to ale velice podstatné kdyby. Tato fakta byla známa velmi malému počtu osob mimo vnitřní okruhy rodu Belisarius.
Na druhou stranu, pomyslel si, co by se tady asi mohlo přihodit, uvnitř opevněného paláce Belisariů?

Skorpeus se vydal směrem k dolnímu vchodu. Stráží tady bylo méně, a když kolem nich procházel, salutovaly na pozdrav. Ledabyly jim odpověděl a ty, které znal, pozdravil kývnutím hlavy. Zatím běželo všechno podle plánu. Zastavil se, aby si promluvil se dvěma strážci u bezpečnostní konzoly.

„Všechno v pořádku?" zeptal se. Přikývli a zsalutovali.
„Jste si jistí?"
„Ano, pane. Lord Valkoth přikázal pro tento večer třetí stupeň pohotovosti."
Skorpeus v duchu zaklel. Vlci byli obezřetní, samozřejmě. Valkothovy instinkty byly spolehlivé. Doufal jenom, že se nikomu z Vlího bríty nepodařilo z jeho pachu nic poznat. Ne, to bylo nemožné. Nedokázali ho číst a důkazem toho bylo, že byl stále zde. Kdyby cokoli tušili, byl by už dávno ve výslechové cele.
Uklidni se, říkal si. Tebe nečeká žádná cela. Vyhneš se jí tak jako tak. Kapsle s jedem se už o to postará. Bylo zbytečné zabývat se takovými myšlenkami. Nepředpověděly mu snad hvězdy, že se stane lordem rodu Belisarius? A bude tomu tak i kdyby mu k tomu měl pomoci Cezare Feracci. Později bude dost času na to, aby Cezarovi ukázal, že není žádná loutka. Vše, co teď musel udělat, bylo vpustit Cezarova oddaného zabijáka dovnitř.

V duchu si poznamenal, že nesmí zapomenout zjistit, jak se lordovi Feraccimu podařilo podplatit jednoho z nejnebezpečnějších zabijáků celého Impéria. Taková informace by mohla být nedocenitelná.
„My víme, pane, ale vše je v pořádku."
„Velmi dobře," řekl, přistoupil k panelu za oběma muži a začal si prohlížet jeho holosféru. Zabezpečení v této oblasti bylo samozřejmě naprosto v pořádku. Až na jednu věc. Rozhlédl se kolem sebe, nikoho neviděl. Vytáhl svou zbraň z pouzdra a přiložil ji k zádům jednoho z mužů. Stiskl spoušť. Strážce padl k zemi a začal vykašlávat krev.

„Co se děje?" zeptal se druhého strážce. Muž se na něho překvapeně podíval. „Je nemocný?"
„Já nevím, pane—" Jeho slova přerušil výstřel, který jej zasáhl do ledvin. Zrádce ho odstrčil stranou a

posadil se před holosféru bezpečnostní konzoly. Dotkl se rukama hlavních ovládacích run a pustil se do kódovaných invokací, jejichž pomocí otevře zabezpečené dveře.

Věděl, že v nejlepším případě bude mít jen několik málo minut. Technoadepti budou pravděpodobně předpokládat, že se jedná o nějaký druh systémové chyby, a někoho pošlou, aby se na to podíval. Pokud ovšem ti prokleti Vlci něco nevycítili, pomyslel si. No, teď už je pozdě lámat si s tím hlavu. Zelená světla se rozsvítila červeně a bezpečnostní dveře se začaly otevírat. Bylo jich několik a jejich rozmístění bylo známo jen několika málo osobám. Byly určeny pro evakuaci paláce v případě nejvyšší nouze. Dnes večer však poslouží jinému účelu.

Vstal od ovládacího panelu a vydal se k bezpečnostním dveřím. Dveře se otevřely a před ním se objevila skupina černě oděných maskovaných postav vedená mužem, ve kterém okamžité poznal Xenot'ana.

„Co to má být?“ zeptal se zabijáka. „Potřebuješ pomoci, abys dokázal zabít jednu ženu?“

„Došlo k určité změně plánu,“ odpověděl Xenot'an. Teprve pak si Skorpeus uvědomil, že zbraň v jeho rukách míří přímo na něho. Byla to poslední věc, kterou ve svém životě spatřil.

DVACET TŘI

Xenot'an nahlédl do chodby. Byla naprosto prázdná, přesně jak očekával. Členové bratrstva se už rozptýlili po paláci a každý začal plnit svůj úkol. Někteří si strhli pláště, pod nimiž měli uniformy sluhů, jiní, oblečení v plné vojenské zbroji, se přesunuli do nižších pater. Několik jednotek proniklo do průduchů větracích šachet nad jeho hlavou.

Je úžasné, pomyslel si Xenot'an, kolik škody dokáže dobře motivovaný tým způsobit v prostředí, jako je toto. Soběstačnost v zásobování vzduchem a vodou, která z paláce činila dokonalou pevnost, se mohla v okamžiku, kdy se nepříteli podařilo proniknout za její zdi, změnit v hrozivou slabinu. Kontaminovaná voda a vzduch už udělají většinu práce za něho.

Nebud' si tak jistý, varoval sám sebe. V paláci byly zálohované i zálohy a mnoho bezpečnostních úrovní. Přílišná sebejistota se nikdy nevyplácí. Na druhou stranu, tato mise se připravovala celá desetiletí a Xenot'an si byl celkem jistý, že během plánování nebylo nic opomenuto. Usmál se a jeho obličejové svaly se napnuly a změnily jeho podobu. Byl teď skoro k nerozeznání od Skorpea. Měl na sobě jeho uniformu a bezpečnostní talismany. Nikde nebyla ani stopa po krvi. Otrávená šipka zabíjí čistě.

Pochyboval o tom, že by kdokoli, vyjma jiného Navigátora, dokázal odhalit, že jeho implantované šišinkové oko je pouze mistrnou napodobeninou. A pokud by se nějaký belisarský Navigátor k němu dostal tak blízko, byla by z něj rázem mrtvola.

Pak tu máme ty čtyři Vlky, pomyslel si Xenot'an potěšené, ti prohlédnou jeho přestrojení okamžitě. Kdyby nic jiného, prozradí ho jeho pach. Pro ně však platilo totéž, co pro Navigátory. Jestli se k němu příliš přiblíží, zemřou.

„Tak jdeme,“ řekl. Fanatici se nadšeně rozeběhli vpřed.

Seržant Hope pozoroval nové služby přicházející chodbou. Jedna z nich je opravdu hezká, pomyslel si. Možná, že až skončí službu, mohl by se ji pokusit vyhledat a popovídat si s ní. Vzápětí koutkem oka zaregistroval nějaký pohyb. Rychle se otočil a uviděl muže v rodové uniformě, kterého neznal. Muž měl hodně naspěch. V patách mu běžela jednotka vojáků.

„Co se děje?“ zeptal se Hope.

„Došlo k narušení bezpečnostních okruhů,“ řekl důstojník. „Pojďte se mnou.“

„My ale nesmíme opustit své stanoviště,“ namítl Hope. Snažil se nemluvit jako člověk, který se chce vyhnout práci, ale jako muž, který plní svou povinnost. „Máme střežit vnitřní jádro.“

„V té knihovně je spousta cenných svazků,“ odpověděl důstojník. „Ale ten rozkaz je přímo od Valkotha.“

V hlase toho muže bylo něco, co se Hopeovi vůbec nelíbilo. „Ukažte mi oprávnění.“

„Jistě,“ řekl muž a natáhl ruku. Držel v ní cosi kovového. Co to bylo, už Hope nerozeznal, protože se

jeho mozek vzápětí rozprskl na stěně chodby.

„Co to bylo?" zeptal se Ragnar.

„Já jsem nic neslyšela," řekla Gabriella. „Ale já taky nemám tak bystré smysly jako Vlci." Její hlas měl lehce uštěpačný tón a na tváři se jí objevil vyzývavý výraz. Ten však zmizel, jakmile se podívala na Ragnara.

„Počkejte tady," řekl a rozběhl se chodbou. Po prastarém dláždění se pohyboval téměř neslyšitelně.

„Raději ne," namítla. „S tebou se budu cítit bezpečněji."

Ragnar neměl čas se s ní přít. Spěchal dál. Ve vzduchu byl cítit podivný zápach smrti a ještě něčeho jiného: pachové stopy cizinců. Zahnul za roh a zjistil že strážce, které tam měly být, zmizely. Zavěťřil a pak zamířil do místnosti, která sloužila jako skladiště. Uvnitř ležela v kalužích krve těla strážců. Teplota pachové stopy prozrazovala, že zde vrazi byli nedávno.

Napojil se na komnet. „V paláci jsou vetřelci," ohlásil. „Už jsme ztratili dva vojáky, možná i víc." Udal souřadnice své pozice. „Informujte Valkotha a ostatní."

„Už jsem byl informován," ozval se Valkothův hluboký melancholický hlas. „Posílám na tvou pozici posily."

„Vetřelci tu museli být před chvílí. Pokusím se zjistit, co se děje."

„Buď opatrný, Ragnare. Nevíme, s kým máme tu čest."

„Ano," odpověděl Ragnar. Myšlenky mu vířily hlavou. Tohle mohlo být hodně zlé. Neměli ani tušení, jak se vetřelci dostali dovnitř. Jedna věc byla ale jistá - došlo tady k vraždě. Strážci ani netasili své zbraně; byli zabití zcela nečekaně. Bylo to přepadení? Kdo za ním mohl stát? Bratrstvo, nebo někdo úplně jiný? Fanatici se určitě nemohli dostat dovnitř paláce, pomyslel si. Pokud jim někdo nepomohl...

„Zůstaňte tady," řekl Gabrielle. „Vojáci vašeho rodu přijdou co nevidět. Budete v bezpečí."

„Tihle muži k nim také patřili, Ragnare," řekla a ukázala na mrtvoly. „Jak moc v bezpečí byli oni?"

Na tom něco bylo. „Držte se mě, a kdyby se něco semlelo, snažte se někam schovat. Nemohu se zaručit za vaši bezpečnost."

„Risknu to."

„To přesně budete dělat - riskovat."

Ragnar se rychle a tiše vydal po pachové stopě. Nebezpečně se blížila ke vchodu do Sklepení.

Pachová stopa sílila. Patřila přinejmenším tuctu mužů, kteří určitě nebyli z paláce. Ragnar si připravil svůj rotomeč i bolterovou pistoli. Cítil, jak se jeho ostražitost stupňuje jako vždy, když se blížil boj. Došli k masivním hermetickým dveřím. Byly otevřené. Někdo si dokázal poradit s jejich ovládnutím a pronikl do Sklepení.

„To není možné," řekla Gabriella. „K těmto kódům mají přístup jen nejvyšší představitelé rodiny. A nejvýše postavení členové Vlčího břitu."

„Obávám se, že to možné je," řekl Ragnar a znovu zavěťřil. „Někdo má přístup k pokladům Belisariů."

Vzápětí jeho čich zachytil něco dalšího, pach šílené cizosti Chaosu. To bylo zvláštní. Bylo to snad vysvětlení, jak se vetřelci dostali dovnitř? Použili magii Chaosu, aby pronikli do Sklepení a odtud do paláce? Ne, pachové stopy říkaly něco jiného.

„Je to horší, než jsem si myslel," řekl. „Všude je tu cítit pach mutace. Zdá se, že Chaos pronikl dokonce i na svatou půdu Terry."

Gabriella se na něho podívala zvláštním způsobem. „Možná že to, co cítíš, není Chaos," řekla.

Ragnar neměl čas jí odpovědět. Chodbou zapraskaly výstřely a ozval se divoký, nelidský křik. Ve stejném okamžiku světla zablikala a zhasla. Zavládla naprostá tma. Ragnar pokrčil rameny. Pro něj to neznamenovalo žádnou komplikaci. Pokud by to bylo třeba, dokáže se orientovat pomocí svého čichu, hmatu a instinktu. Měl ale starost o Gabriellu. S překvapením však zjistil, že se vydala napřed.

„To je v pořádku," vysvětlila mu tiše. „Jsem Navigátor. Moje šišínkové oko dokáže proniknout daleko větší temnotou, než je tahle." Pach střelné zbraně, který z ní cítil, náhle zesílil. Ragnar pochopil, že Gabriella také tasila zbraň. Chvilí nato světla opět zablikala a rozsvítila se, přestože ne tak jasně jako dřív. Všiml si podivného ticha. Palácové ventilační systémy byly vypnuty.

Když jeho zrak uvykl novým podmínkám, uviděl Gabriellu značný kus před sebou. V jedné ruce svírala

laserovou pistolí, v druhé šavli, která byla součástí její uniformy. Pospíšil si, aby ji dohnal a předešel. Byl pevně odhodlaný zabránit tomu, aby se dceři Adriana Belisaria cokoli přihodilo.

Rychlým krokem pospíchal za děsivými zvuky. Po chvíli se ocitli v obrovské místnosti, na jejíž podlaze leželo cosi nafouklého, bílého a obrovského. Nohy onoho stvoření vypadaly spíš jako ploutve a paže jako chapadla. Jeho tvář však byla lidská a měla tři oči. To uprostřed čela se nápadně podobalo oku Navigátorů. Dostalo se sem snad tohle stvoření během útoku, napadlo Ragnara? To bylo velice nepravděpodobné. Tak na co ho tady Navigátoři měli? Byl to jejich zajatec, prováděli na něm experimenty? Ať už byla odpověď jakákoli, teď už to bylo stejně jedno. Stvoření bylo mrtvé. Jeho tělo bylo přímo provrtáno kulkami. Ti, kdo to udělali, si našli čas na to, aby jeho krví napsali na zeď nápis „Chcípni mutantskej parchante.“ Vzduch v místnosti přímo houstl jejich nenávistí.

Gabriella vydala přidušený výkřik. Zpočátku si myslel, že to bylo z hrůzy při pohledu na mrtvé monstrum, ale pak si všiml, že propukla v pláč.

Do mysli se mu vkradlo nepříjemné podezření, které se potvrdilo, když řekla: „Zabíjí Starší rodu.“

„Cože?“

„Slyšel jsi - vraždí Starší!“

„Tyhle věci byly Navigátoři?“ podivil se Ragnar.

„Jsou to Navigátoři, velice staří a velice moudří.“

„Jsou to mutanti.“

„Jako my všichni!“

„Ale vy vypadáte—“

„Vypadám víc jako člověk. To nehraje žádnou roli. Když žijeme dost dlouho a jsme často vystavováni účinkům psychoprostoru, skončíme takhle. Je to cena, kterou platíme za to, že lidstvo může létat ke hvězdám.“

Ragnar zavrtěl hlavou. Snažil se tomu všemu porozumět. Logika jejích slov byla neúprosná a Ragnarovi se vybavil rozhovor, který vedl ještě na Fenrisu s Ranekem. Řekl mu tenkrát, že se na Terře naučí mnoho nových věcí. Teď mu to začínalo dávat smysl. Stařec tohle určitě věděl a svým způsobem se na to Ragnara snažil připravit. Pokud je vůbec možné připravit někoho na takovouhle skutečnost.

„Císař...“ řekl.

„Císař to věděl, Ragnare. Císař to všechno věděl, a přesto mezihvězdné lety podporoval.“

„Ale nikomu o tom nic neřekl.“

„Možná by tak učinil, kdyby ho Horus smrtelně nezranil a neodsoudil ho k věčnosti na zlatém trůnu. Byl to velký muž, Ragnare. A znal pravdu. A zatímco my tady stojíme a povídáme si, moji příbuzní umírají. Uslyšíš to také, když budeš poslouchat!“

Ragnar se odmlčel. Byl rozrušený a nejistý si sám sebou. Byl povolán, aby bránil mutanty, skutečné mutanty. Bratrstvo mělo pravdu. Byla ochrana těchto mutantů záslužný čin?

„Hodláš dostát svým povinností, které jsi odpřisáhl plnit, nebo ne?“ zeptala se Gabriella. „Přidáš se na stranu těch tupých zaslepených fanatiků, nebo k nám?“

A o to tady šlo. Nešlo o Navigátory, šlo o něho samotného. Byla to jeho volba, jeho rozhodnutí. Mohl chránit Navigátory, nebo také ne. Jeho rozhodnutí ho navždy poznamená. Jaký je rozdíl mezi Gabriellou, kterou měl rád, a mrtvým monstrem u jeho nohou? Jen čas. „Vy také...?“

„Pokud budu žít dostatečně dlouho,“ odpověděla. „Budu vypadat taky tak. Možná ne přesně takhle, ale podobně. A přesto budu dál vykonávat svou povinnost vůči Císaři. Co ty?“

„Nepřisluší vám, abyste posuzovala mou loajalitu k Císaři, děvče.“ Už se rozhodl. Přisahal, že bude sloužit celestaře a bude chránit rod Belisarius. Splní svou povinnost, o ostatní se bude starat až potom. Vesmír byl daleko složitější, než ho učili.

Někde vpředu zaslechli charakteristický zvuk řetězové pily, provázený výkřiky bolesti a šiléným smíchem.

„Je to fuška hejbat se bez nohou, co, mutante?“ promluvil muž zahalený v černém, který mával rotomečem nad zmutovaným tělem, jež kdysi pravděpodobně patřilo ženě.

„Jo, to je,“ řekl Ragnar a prostřelil muži zezadu obě kolena. Bylo to kruté a zbytečné, ale on potřeboval dát někomu pocítit sílu svého hněvu. Druzi postřeleného muže se k Ragnarovi otočili s

omračující rychlostí. Byli nadopováni bojovými drogami a stejně rychle zvedli zbraně. Nezaskočilo ho to. Vrhł se do úkrytu za rohem průchodu a začal pálit. Po každém z jeho výstřelů následoval smrtelný výkřik jednoho z fanatiků. Odpovědí mu bylo krupobití střel, které ze stěny vytrhávalo kusy zdiva. Schoval pistoli a hodil do místnosti oslepující granát. Po výbuchu chvíli počkal a pak vstoupil dovnitř a znovu spustil palbu. Ani tentokrát střelami neplýtvál. Hlavou každého z oslepených fanatiků prohnal jedinou kulku a pak přistoupil k mučené Navigátorce.

Byla vyzáblá až na kost a nepřírozně vysoká. Obličej měla protáhlý a podobal se tvářím eldarů. Její pokožka však byla pokrytá jakoby hadími šupinami. Břicho měla rozpárané a vnitřnosti jí vyhřezly na zem. Ani nejzručnější ranhojič už pro ni nemohl nic udělat a Ragnar z jejího pohledu vyčetl, že je si toho plně vědoma. Její tělo se svíjelo v děsivé agónii. „Zabijte mě," požádala.

Ragnar se otočil ke Gabrielle, která kývnutím hlavy dala najevo svůj souhlas. Ragnar vystřelil a zasáhl bývalou ženu přímo do jejího šišinkového oka. Přál by si, aby přitom necítil podivný pocit uspokojení. S ohledem na Gabriellu doufal, že se mu jeho pocity neodrážejí ve tváři. Jeho předsudky byly zakořeněné velice hluboko.

Všude kolem se začínala ozývat střelba. Vypadalo to, že týmů, které vnikly do zapovězené zóny Sklepení, bylo daleko víc.

Gabriella se teď tvářila hodně rozzlobeně. „Za tímhle jsou Navigátoři," prohlásila.

„Jak to víte?" zeptal se připravený okamžitě se rozběhnout dál do temnoty.

„Jenom jiný rod Navigátorů mohl vědět o Sklepení a o tom, co v něm najde."

„Feracci?" zeptal se Ragnar.

„Je to nejpravděpodobnější kandidát, nemyslíš?"

„Jestli to je pravda, zaplatí za to."

„Ne, pokud bude můj rod vyhlazen. Nikdo nás nepomstí."

Ragnar přistoupil ke Gabrielle. „Inkvizice by mohla."

„Ne. Pouze by toho využila jako záminky k zákroku proti ostatním Navigátorům. Cezare si to určitě uvědomuje a dobře se na to připravil, jinak by nic takového nepodnikl."

„Pak se krevní msty za vás ujmu Vlcí."

„Vážně?"

„Samozřejmě." Ragnar si přál, aby opravdu cítil takovou jistotu, jakou proklamoval. Čest byla jedna věc, politika Impéria druhá. Najednou ho něco napadlo.

„Jestli je za tím vším Cezare, pak má na svědomí i smrt vašeho otce a Skandera."

„To se ti nikdy nepodaří dokázat."

Ragnar se zašklebil a odhalil tak své tesáky. „Proč si myslíte, že potřebuji důkaz?"

Xenot'an kráčel chodbami a snažil se vypadat stejně vyděšeně jako všichni kolem něj. Přímo v srdci rodu Belisarius panoval strašlivý chaos. Dlouho připravovaný plán nesl své ovoce. Fanatici pronikli d» drahocenných Sklepení rodu. Přepadové týmy kontaminovaly vodu a dodávky vzduchu. Hlavní energetická jádra byla vyřazena z provozu.

Přes sluchátko napojené na komnet monitoroval známky paniky. Zpráva o útoku na Sklepení se už donesla na belisarské velitelství. Domnívali se, že terčem útoku jsou jejich Starší, a hnali se je chránit. Ted' nadešel vhodný okamžik na Xenot'anův útok. Klíčem k úspěchu byl klam a zmatek, musel se držet vždy dva kroky před svými nepřáteli. To bylo v kritickou chvíli mnohem důležitější než síla, bohatství nebo výzbroj. A on byl v tomto oboru skutečným mistrem. Nepozorován procházel samým srdcem pevnosti rodu Belisarius a kráčel přímo za svým cílem.

Než tato noc skončí, bude jeden z nejstarších rodů Navigátorů v troskách. Jeho moc bude zlomena a jeho zaměstnavatel se ocitne opět o krůček blíže ke svému cíli.

„Jak se cítíte?" zeptal se Ragnar Gabrielly. Byla pobledlá a z jejího pohledu čísla čirá hrůza.

„Už mi bylo hůř," odpověděla. S přihlédnutím k tomu, že právě viděla masakr několika svých příbuzných, se držela docela dobře. Ragnar ale viděl, že je unavená, vyděšená a nervy má napnuté k prasknutí. Těžko jí to mohl vyčítat. Tenhle boj by byl psychicky náročný i pro ty nejprotřelejší válečníky.

Kradli se temnotou Sklepení. Vzhledem k velké přesile fanatiků bylo jejich jedinou šancí bleskově udeřit ze tmy a opět se stáhnout. Jestli měli Starší zachránit, pak nemělo nejmenší smysl hrdinsky padnout v nerovném boji. Nenadálý a razantní útok a rychlý úprk byl pro jejich účely daleko vhodnější.

Znovu a znovu napadali malé skupiny fanatiků. Ragnar po nich vždy začal pálit a snažil se je odehnat od jejich obětí. Když se mu to nepodařilo, což se stávalo často, stáhl se, aby se posléze vrátil a znovu je ostřeloval. Veřelci opilí touhou po krvi našťestí postupovali pomalu a plýtvali časem na mučení zmutovaných Starších. Ragnar měl dojem, že jejich krvelačnost byla tím jediným, co jim zabránilo vyvraždit všechny Navigátory. Kdyby válečníci bratrstva postupovali a zabíjeli rychle, podařilo by se jim splnit svůj úkol beze zbytku.

I když třeba ne. Ragnar občas narazil na masivní dveře odolné proti výbuchu. Některé z nich byly roztržené termickými náložemi, ale jiné přečkaly bez pohromy. Ragnar věděl, že za těmito dveřmi se některým Starším mohlo podařit přežít. Nebo v to alespoň doufal. Protentokrát stál na jejich straně. Do Sklepení přibývaly další a další jednotky rodového vojska a brzy získají nad fanatiky početní přesilu.

Ragnar si pomyslel, že tohohle jsou si útočníci určitě vědomi, a přesto pokračovali dál. Na jejich odhodlání obětovat své životy pro věc, ve kterou věřili, bylo něco obdivuhodného.

Skoro mu připomínali jeho samého. Oni však obětovali své životy, aby vraždili lidi, kteří se nemohli bránit: zmračené mutanty, kteří se ani nedokázali chopit zbraně, natož ji použít.

Z hlášení podávaných prostřednictvím komnetu se Ragnar dozvěděl, že veřelci neváhali uchýlit se také k jiným druhům zbraní. Oběhové vzduchové systémy a zásoby vody byly kontaminovány jedy. Filtry už sice byly vyměněny, a obětí proto nebylo mnoho, ale i Ragnar z toho pochopil, že přepadení bylo velice důkladně připraveno. Útočníci disponovali natolik detailními znalostmi vnitřního uspořádání paláce i všech jeho slabin, až to bylo zarážející. Vše nasvědčovalo tomu, že je v paláci zrádce. Jedině od něj mohli útočníci získat tak komplexní informace.

Tohle se Ragnarovi honilo hlavou, zatímco běžel po pachu fanatiků. Jedině existence zrádce uspokojivě vysvětlovala, jak útočníci mohli proniknout do paláce. Nepochyboval, že vyšetřovatelé později někde objeví bezpečnostní dveře, které měly být zamčeny a nebyly, případně strážce, kteří byli buď podplaceni nebo zavražděni. To byl nejjistější způsob, jak zaručit úspěch takové akce.

Opatrně vystrčil hlavu za roh a spatřil skupinu černě oděných mužů. Jeden z nich právě utíal rotomečem chapadla dalšímu Staršímu. Jiný muž ležel opodál v kaluži krve a chroptěl. Zdálo se, že fanatici tentokrát narazili na mutanta, který se dokázal bránit. Když Ragnar spatřil tyl muže třímajícího rotomeč, zrodila se mu v hlavě další myšlenka.

Co když Starší rodu nebyli skutečným cílem útoku? Z toho, co viděl, vyvozoval logické závěry a z vojenského hlediska byl postup fanatiků naprosto nesprávný. S informacemi, které měli k dispozici, mohli udeřit na kohokoli z rodu.

Proč si tedy vybrali Starší? Byli politicky mocní, ale z toho, co pochopil, byli většinou ve výslužbě nebo se věnovali jakémusi podivnému výzkumu.

Stiskl spoušť a hlava muže v černém explodovala v oblaku krvavé tříště. Zbytky jeho mozku potřísnily jeho druhy, kteří stáli kolem něj. Ragnar se vrhl vpřed, ohnal se rotomečem a uťal dalšímu protivníkovi hlavu.

Gabriella rovněž zaútočila. Ragnar uhnul co nejvíce stranou, aby ji náhodou ve víru boje omylem nezasáhl.

Prudce vykopl a jednoho z útočníků odhodil na jeho druha, který stál za ním. Když oba muži upadli ve změti končetin na zem, Ragnar se po nich vrhl jako tygr po uvázané koze. Jednomu zlomil vaz úderem pěstí s bolterovu pistolí a druhého sťal svým mečem. Protivníková hlava zůstala ležet s očima vytřeštěnými úžasem a hrůzou.

Zatímco se jeho tělo staralo o veškeré rutinní záležitosti boje, Ragnarova mysl se zabývala problémem, proč se nepřátelé rozhodli zaútočit právě teď. Možná to souviselo se směnami stráží a přítomností zrádce v paláci. Ale co to měnilo na celkovém plánu? Proč se útočník rozhodl vrhnout kostky právě tento večer, a ne jiný?

Jeden z fanatiků začal po Ragnarovi pálit z laserové pistole a jemu nezbývalo než se vrhnout k zemi. Zatímco se ho střelec pokoušel zaměřit, odvalil se stranou, jediným výstřelem útočníka zabil a opět

zlehka vyskočil na nohy. Vtom se mu rozsvítilo: volba nového představitele měla přece proběhnout už zítra. Tento útok uvedl rod Belisarius ve zmatek v nejkritičtější možnou dobu. Anebo, pomyslel si pochmurně, by se v případě zavraždění celestarchy mohl dostat k moci sám zrádce. Pokud by byli všichni Starší vyvražděni a dům Belisariů postrádal vedení, museli by hledat jiný způsob, jak si zvolit nového vládce. K. tomu by byl zapotřebí čas.

Ale, pomyslel si, když proklál srdce dalšího z fanatiků svým mečem, k tomu by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by současný představitel úřadu celestarchy zemřel. Ragnar pocítil, jak mu srdce sevřela ledová ruka hrůzy. Byl si jistý, že odhalil plán nepřátel.

DVACET ČTYŘI

Xenot'an dál postupoval palácem podle plánů, které získal prostřednictvím komnetu z hlavního datového jádra. Pro případ nouze měl v paměti uloženou polohu chodeb a místností z nákrešů, které jim poskytl zrádce, ale zatím to nemusel použít. Některé oblasti zmapoval na svých četných výpravách v přestrojení. To však byla pouze veřejně přístupná místa a sektory s nižší úrovní zabezpečení, které je obklopovaly. Nyní se nacházel v samém jádru paláce. Pod svou maskou cítil vzrušení, vzrušení z lovu. Dnes večer mu odměnou za stopování nebezpečné kořisti bude ta nejvyšší možná cena. Dnes večer změni dráhu Impéria pro budoucí generace. Byla to mise hodná jeho nadání.

Přiběhla k němu mladá služka s vyděšeným výrazem ve tváři. „Co se to děje, pane?" zeptala se. Pod tlakem hrozivých okolností zcela zapomněla na protokol a promluvila na něho, aniž by ji byl oslovil. „Proč ten poplach?"

„Vetřelci," odpověděl Xenot'an a vložil do svého hlasu známku paniky. Věděl, že čím více zmatku a zděšení vyvolá, tím lépe.

„Všichni strážci pospíchají dolů do Sklepení," řekla. „To je zakázané."

Samozřejmě že ano, pomyslel si Xenot'an, taky jsme připravili Belisariům pěknou šarádu. Co řeknou vojákům, kteří spatří obyvatele podzemí? Jak s nimi naloží? Možná budou odesláni na nějakou vzdálenou, ztracenou planetu a Belisariové si najmou nové strážce. Jako nejpřirozenější řešení se samozřejmě naskýtal smrt, ale bude mít celestarcha žaludek na to nechat popravít všechny své strážce? Možná. Navigátoři byli schopní čehokoli, když na tom závisel jejich život.

No, už brzy budou mít jiné starosti. Xenot'an se vydal směrem k trůnnímu sálu. Jeho cíl byl konečně na dosah.

Ragnar překotně mluvil do mikrofonu komnetu. „Je celestarcha v bezpečí?" zeptal se.

„Torin s jednotkou strážců ji střeží v trůnním sále. Do Sklepení se před vypuknutím poplachu nedostala."

„Přesuňte ji," řekl Ragnar.

„Cože?" zeptal se Valkoth. Ragnar mu rychle vyličil podstatu svého podezření. Bylo třeba zajistit, aby se nenacházela nikde, kde by se předpokládalo. Jestliže měli ve svých řadách zrádce, pak bylo nasnadě, že útočníci vědí, kam mají udeřit. Ragnara nenapadlo navrhnout, aby byla celestarcha přemístěna na loď a odeslána do bezpečí na oběžnou dráhu. Bylo ale pravděpodobné, že vetřelci zvážili i tuto možnost a připravili se na ni. Všude kolem Ragnara se do Sklepení hrnuly další a další jednotky.

„Ragnar má pravdu," zaslechl Torinův hlas. „Nemůžeme to riskovat."

„Tady nahoře nejsou žádné stopy průniku," ozval se opět Valkothův hlas.

„To ale neznamená, že k němu nedošlo."

„Ano, máš pravdu. Vysvětli lady Julianě, že se musí přemístit. Vyříd' jí, že jí uctivě navrhuji, aby se přesunula do Sklepení."

Výborně, pomyslel si Ragnar. Nepřítele by určitě nenapadlo, že se ukryje právě na tomto místě, kde se pomalu soustředila podstatná část rodové armády. Samozřejmě, situaci dole bylo ještě potřeba stabilizovat, ale to se s největší pravděpodobností podaří ještě před příchodem celestarchy.

„Ragnare," pokračoval Valkoth stroze. „Ty převezmeš pátou jednotku a zabezpečíš udržitelnou oblast co nejbližší u vstupu do šachty číslo devět. Dej mi vědět, až budeš hotov. Okamžitě."

„Okamžitě," potvrdil Ragnar.

„Pojďte se mnou," řekl Gabrielle. „Čeká nás práce."

Zkušenost Xenof'anovi prozradila, že se něco zhatilo. Oblast rozhodně nebyla zabezpečena tak, jak by měla být. Už několikrát ho kontrolovali, ale vzhledem ke své nové podobě a pasům s liturgiemi, které mu poskytl zrádce, zatím neměl žádné problémy. Skoro. Ti, kteří se rozhodli zkoumat jeho totožnost příliš podrobně, nepřežili déle než několik sekund. Dalo se však čekat, že v této oblasti budou probíhat kontroly téměř neustále, ale místo toho stráží spíš ubývalo.

Je možné, že by jeho nepřátelé vyrušili, že se blíží, a změnili svou strategii? Byl snad sám někým zrazen? Na okamžik ho napadlo misi vzdát. Na velmi krátký okamžik. Jeho patron neočekává nic méně než naprostý úspěch. Koneckonců, zatím také nic nenasvědčovalo tomu, že by byl selhal. Rozhodl se pokračovat dál. Napřed ale potřeboval najít napojení na komnet a informovat fanatiky o změně plánu. Potřeboval si ověřit, jestli nebyla celestarcha přemístěna. Pokud ano, pak bylo nutné, aby ten masakr dole ve Sklepení zpomalili, nebo ještě lépe úplně zastavili.

Usmál se. Drobné překážky k lovu neodmyslitelně patří. Když se mu je podaří překonat, bude jeho triumf o to sladší.

Ragnar dokončil kontrolu vyčištění skladovacího křídla. Uvnitř bylo mnohem více nepřátel, než původně očekával, ale všichni bojovali s překvapujícím nasazením. Jeho jednotka utrpěla nemalé ztráty, než se jim podařilo nepřitele porazit. Nyní kontroloval opevnění celé oblasti. Ke všem přístupovým cestám k jejich pozici rozestavil strážce, ale většinu jednotky si ponechal v záloze, protože dobře věděl, že můžou být napadeni odkudkoli.

Gabriella na něho zamyšleně hleděla. Obličej měla špinavý, se stopami šrámů a krve. Při potyčkách utrpěla několik drobnějších zranění. Zdravotník je narychlo ošetřil obvazy ze syntetické svaloviny, které se rychle vstřebávaly přímo do kůže.

„Nikdy bych si nepomyslela, že na tomhle místě budu muset bojovat," řekla.

„Nic takového jako bezpečné místo neexistuje," namítl Ragnar. „Člověk musí být připraven bojovat kdekoli."

„Mluvíš jako pravý Hvězdný vlk," řekla. „Ale pověz mi, jak by ses cítil, kdybys musel bojovat na místě, kde ses narodil a vyrostl?"

„Už jsem tam bojoval," řekl Ragnar bezbarvě a myšlenkami byl náhle zpátky v minulosti. „Díval jsem se, jak zabili mého otce a zbytek rodiny zotročili."

„Tím jsi mě zrovna neuklidnil, Ragnare," poznamenala Gabriella.

„Asi ne," přiznal, když si uvědomil, co vlastně řekl.

Usmála se. „Neměla jsem se ptát."

„Ne, to ne. Tohle je váš domov. Máte právo být vyvedená z míry. Přesto ale, pokud si jej chcete zachovat, nezbývá vám než o něj bojovat."

„To jsou slova pravého Fenrisana."

„Ta slova jsou pravdivá bez ohledu na to, kdo je vysloví. V tomto vesmíru nám nezbývá nic jiného než bojovat o své místo k životu, chceme-li si jaké zachovat. Kolem je příliš mnoho nepřátel, kteří by nás o ně rádi připravili."

„To je rozhodně platí, když je člověk Navigátorem."

„Platí to pro každého, dokonce i pro Hvězdné pěšáky."

Xenof'an procházel palácem a pátral po své kořisti. Z toho, jak se okolnosti vyvíjely, začínalo být pomalu jasné, že mu dnes večer nejspíš nebude dopřáno splnit svůj úkol, ale on si porážku odmítal přiznat. Mohl by zůstat v budově, ukrýt se na nějakém příhodném místě a vyčkat na vhodný okamžik. Ne, to by nešlo. Byl si jistý, že po této noci bude identita zrádce odhalena a v důsledku toho posílí bezpečnostní opatření. Ted', nebo nikdy, pomyslel si. Zbývala mu jediná volba: upustit od svého poslání a vytratit se z věže, nebo pokračovat dál.

Ušklíbl se. Ještě se nestalo, že by upustil od svého plánu. Tohle byl vrcholný okamžik jeho kariéry. Událost, o které se - pokud uspěje - bude v řadách tajného bratrstva mluvit po dlouhá staletí. Ne pokud, opravil se v duchu, až uspěje.

Po komnetu vydal několik rozkazů v kódovaném jazyce. Jeho spojenci se začali postupně stahovat kolem jednotky, kterou považovali za osobní stráž celestarchy. V rychlosti provedl několik výpočtů. V tomto bodě by mohli dosáhnout dočasné převahy, o dvě patra níže. Belisarští se mobilizovali kolem ramp, což bylo rozumné. Nechtěli se nechat uvěznit ve výtahu nebo spádové šachtě, kde hrozila příliš velká pravděpodobnost, že se něco pokazí.

Vydal příkaz k přerušení spojení. Věděl, že je pouze otázkou času, než místní zjistí, že se útočníci mezi sebou dorozumívají kódovaným vysíláním, k němuž využívají jejich vlastní komnet. Na splnění jeho úkolu mu zbývala spousta času; všechnen čas, co ho na světě je.

Torin se neustále držel po boku dámy v rouše, připravený okamžitě se postavit mezi ni a jakékoli možné ohrožení. Nasál vzduch, který byl plný nejrůznějších pachů. V recyklovaném vzduchu zachytil jemné stopy pachu cizinců a zákeřných jedů ve stopovém množství. Napadlo ho, jaké asi byly ztráty. Kolik lidí zemřelo, než se podařilo chemický útok neutralizovat? Soustřed' se na svůj úkol, pokáral se. O tom nejhorším se jistě brzy dozvíš.

Troufalost tohoto přepadení ho šokovala. Nyní už věděli, proč se v podzemí této čtvrti srocovalo takové množství příslušníků bratrstva. Na palác museli zaútočit snad všichni fanatici, kteří na Terře žili. Koho by kdy napadlo, že se někdo odváží napadnout Navigátory v jejich vlastní pevnosti? Útok byl charakterizován pečlivým naplánováním a kvalifikovaným provedením, které nemohl neobdivovat. Ten, kdo za celou akci stojí, si to ale brzy šeredně odskáče. Belisariové nebudou litovat jakýchkoli výdajů, jen aby odhalili původce tohoto útoku a pomstili se.

Toho si útočníci museli být vědomi a určitě se na to připravili. Byli by šílení, kdyby tak neučinili. A tohle rozhodně nebyla práce žádného šilence. Zatímco poháněl jednotku celestaršiny osobní stráže chodbami paláce, napadla ho myšlenka, jejíž příšernost mu na okamžik vzala dech. Možná nepřítel nečekal, že se rodu Belisarius podaří přežít útok ve stavu, kdy by se ještě někdo mohl mstít. To se ale spletl.

Bud' opatrný, opakoval si Torin v duchu. Noc ještě neskončila. Kdo ví, jaká další odporná překvapení je ještě čekají? Možná jsou v paláci další zrádci. Existencí minimálně jednoho si byl Torin jistý: nikdo by se nedokázal dostat do paláce bez pomoci nějakého vysoce postaveného člena rodu. Žádný jiný způsob prostě neexistoval. Jediná otázka byla, kdo je tím zrádcem? Navigátoři měli spoustu chyb, ale loajalita vůči rodu jim byla vlastní. Musela jim být vlastní. Jak se někomu mohlo podařit tuto zásadu zlomit?

Pokud by předpokládal, že zrádce útok přežil, seznam podezřelých by se podstatně zúžil. Pouze velice málo lidí mělo možnost provést to, co bylo provedeno. On k nim nepatřil, ani Haegr nebo Valkoth, tím si byl jistý. Nemohl to být ani Ragnar. Moc dobře toho mladíka neznal, ale Ragnar přiletěl z Fenrisu teprve před nedávným a rozhodně nevypadal, že by se nechal zkorumpovat, přestože cestoval spolu s tou čubkou Gabriellou. Ta však na druhou stranu strávila posledních deset let s Vlky, takže sotva měla čas navázat tak brzy po návratu kontakty, kterými musel disponovat zrádce. Museli hledat v užších kruzích rodu. Torin už měl několik typů, kdo by to mohl být.

Vzápětí zachytil ve vzduchu podivný pach. Blížili se nepřátelé. A bylo jich mnoho. „Braňte celestarchu," zavelel svým mužům, když se zpoza rohu vynořili ozbrojení muži a zahájili palbu. Vydal táhlé vlčí zavytí. Věděl, že tak nažene hrůzu nepřítelům a dodá odvalu svým vlastním mužům. Pak se zuřivě vrhl do boje.

Byl šťastný. Na světě bylo jen málo věcí, které mu skýtaly větší potěšení, než když čepel jeho zbraně pronikala těly nepřátel.

Ke Xenot'anovým uším se doneslo vlčí zavytí a pak hluk, který signalizoval, že příslušníci bratrstva se střetli s nepřítelem. To je ono, pomyslel si, okamžik, na který čekal. Prošel ohybem chodby a naskytl se mu pohled na bojovou vřavu. Došlo k napadení osobní strážce celestarchy a mezi luxusními tapiseriemi a sochami teď zuřila válka.

Z balkonu, který si zvolil za pozorovatelnu, uviděl Hvězdného vlka, jak v mžiku páře všechny fanatiky, kteří se mu dostanou na dosah. Xenot'an chvíli pozoroval jeho počínání s profesním zaujetím. Pak obrátil

pozornost na svůj cíl. Celestarcha se ukrývala za hradbou svých elitních strážců, kteří se ani nehnuli, přestože museli odolávat náporu zběsilých útočníků. Bylo zřejmé, že přítomnost jejich vládkyně a příslušníka Vlčího britu má příznivý vliv na jejich morálku a odvahu.

Ve skutečnosti mělo bratrstvo pramalou šanci. Bylo jenom otázkou času, kdy na místo dorazí posily a udělají fanatikům rázný konec. To však našťástí nebyla Xenotanova starost. Jeho mise byla téměř u konce. Chvilíčku si vychutnal ten sladký moment, pak vytáhl svou upravenou pistoli a téměř bez míření vystřelil jedinou ránu. Střela neomylně zasáhla hlavu celestarchy, která explodovala v oblaku zkrvavených úlomků kostí a mozku. Jenom Xenotan a pozorovatel, který by stál v její bezprostřední blízkosti, by si mohl všimnout, že kulka přesně prolétla jejím třetím okem.

Hvězdný vlk vztekle zavyl a jeho odvetný útok téměř zastihl Xenotana nepřipraveného. Zvedl pistoli a vypálil skoro současně. Jenom čirou náhodou nezasáhla kulka Xenotana, ale jeho zbraň; vyrazila mu ji z ruky a její trosky skončily na podlaze pod balkonem.

Xenotan nečekal a uskočil zpátky do chodby. Zaplavil ho sladký pocit triumfu, který ale trochu kazil nejasný, ale nepříjemný dojem, že se něco zvrtilo.

Jak sbíhal po schodišti, v duchu si přehrával záznam celé akce. Obraz padající celestarchy se mu vypálil přímo do mozku a zaujal své místo v galerii jeho slavných vítězství. Byla to jedna z věcí, kterými se bude těšit až do konce svého života. Mohl si tu scénu uložit do paměti.

Když si ji však teď přehrával, uvědomil si, kde je chyba. Ta žena určitě byla Navigátorka, ale byla příliš malá a silná, aby to mohla být celestarcha. Z dálky se jí velice podobala a jen málo lidí by si dokázalo toho rozdílu všimnout. Xenotan patřil mezi ně. Napálili ho. Vlci použili dvojnici jako návnadu k odvedení pozornosti vešlehců, aby získali čas dopravit skutečnou celestarchu do bezpečí. Byl to sice prostický trik, ale v panujícím chaosu se ukázal jako velice efektivní.

Co teď? pomyslel si Xenotan. Jeho čas se krátil.

Ragnar spatřil přicházejícího Haegra. Doprovázela ho žena oblečená v uniformě řadového Navigátora. Ragnar v ní okamžitě poznal celestarchu. Valkoth vsadil vše na jednu kartu a jeho sázka se vyplatila. Haegr ji bezpečně přivedl až do Sklepení. Nějakým způsobem se mu podařilo cestou zastavit na něco k jídlu. Na rtech a vousech měl stopy tuku a omáčky. Ragnar z jeho dechu cítil slaninu.

„Nebyl žádný opravdový boj, jenom pár chlapů v černém se rozhodlo ozdobit moje kladivo svými mozkama," hlásil Haegr.

„Za což jsem hluboce vděčná," dodala celestarcha.

„Samozřejmě, má paní," řekl Ragnar a odvedl ji do bezpečnostní komory. Vedla odsud jenom jediná úniková cesta, ale nic lepšího se mu tak narychlo nepodařilo najít. Kdyby byli napadeni velkou přesilou, mohla by se z komory stát smrtelná past, ale minimum přístupů mělo i své výhody. Každý, kdo by se rozhodl zabít celestarchu, by nejdříve musel projít přes mrtvolu Haegra, jeho samotného a celé jednotky belisarských strážů. Kromě toho sem brzy dorazí další posily; hned jak se jim podaří vyčistit Sklepení od vešlehců. Vypadalo to, že se situace prozatím stabilizovala. Ve sluchátku Ragnarova komnetu to zlověstně zapraskalo.

„Ragnare. Máme problém," ozval se Torin. Jeho hlas zněl naléhavě.

„Problém?"

„Dvojnice je mrtvá. Dostali se k ní. Je celestarcha v bezpečí?"

„Je tady Haegr, já a taky spousta strážců. Celestarcha je ve Sklepení. Nevidím žádný způsob, jak by se k ní přes nás mohli dostat."

Signál byl náhle přerušen zvukem vzdálené střelby. O chvíli později se ve sluchátku opět ozval Torinův hlas. „Ragnare, tady Torin. Právě na nás zaútočili a dvojnice je mrtvá."

„Já vím, právě jsi mi to říkal."

„Cože? Měl jsem plné ruce práce s našimi novými hosty."

„Ty jsi mi nevolal asi před třiceti sekundami?"

„Před třiceti sekundami jsem vytahoval svůj rotomeč z vnitřností jednoho fanatika."

„Tak kdo mi to volal?"

„To nevím, já to nebyl. Ale musím tě varovat, v paláci je zabiják."

„Těch je tady spousta, ale vypadá to, že začínáme mít navrch.“

„Ne, já myslím skutečného Císařského zabijáka. Zavraždil dvojnici, kterou Valkoth poslal s osobní stráží celestarchy. Když jsem po něm vystřelil, ztratil se tak rychle, že jsem ho sotva zahlédl. Jdu teď po jeho stopě a obávám se, že se vydal vaším směrem.“

„Císařský zabiják? To mi připadá nepravděpodobné. Copak se Administratum obrátilo proti nám?“

„To nevím, Ragnare, ale jsem si jistý, že tu teď jednoho máme. Buď hodně opatrný. Jsou velice lstiví, a jakmile se jednou rozhodnou někoho zabít, skoro nic jim v tom nemůže zabránit. Zaútočí na celestarchu. Čekejte, dokud ho nedostanu. Chvála Russovi!“

Ragnarovi se v hlavě honily myšlenky jako o závod. Vypadalo to, že nepřítel má přístup k bezpečnostním kódům belisarského komnetu. Nejenom to, dokonce dokázal napodobit Torinův hlas.

Jak je to možné? Ragnarovi se vybavila jejich návštěva v paláci Feracciů a všechny ty přístroje, které tam viděl. Docela určitě je odposlouchávali.

Odhodlaně se napřímil. Zdálo se, že bitva ještě není u konce. Jedno z nejnebezpečnějších stvoření v galaxii bylo na cestě k nim.

DVACET PĚT

Xenoťan spěšně vydal rozkazy zbylým členům bratrstva. Doufal, že zanechají masakru ve Sklepení a zaměří se na jejich hlavního nepřítele, na celestarchu. Touto dobou už museli vědět, že jsou ztraceni. Snad budou chtít prodat své životy nenáviděným mutantům co nejdraž. Smrt celestarchy by splňovala tento záměr ideálně.

Ukončil vysílání po komnetu. Musel předpokládat, že jeho úskok byl už odhalen, a nemohl riskovat, že by byl objeven dříve, než bude jeho mise splněna. Příslušníci Vlčího břitu už jednou dokázali, že nejsou žádní hlupáci. Udělají, co bude v jejich silách, aby ho našli. Nesmis se ani na okamžik zastavit, říkal si v duchu.

Jak probíhal chodbami, zkontroloval svou sbírku speciálního vybavení. V rukávu měl přichystáno několik překvapení. Ještě pořád měl u sebe otrávené nože, vrhač šipek a několik granátů naplněných jedovatým plynem. Opět změnil svůj vzhled a oblékl si uniformu rodové stráže. Jeho tvář teď vypadala zcela jinak - byla široká a plochá. Podkožní pigmentové váčky změnilly barvu jeho pokožky z navigátorsky bledé na temně hnědou. Jeho pach nemohl Hvězdné vlky oklamat, ale zmate všechny ostatní, kteří budou po paláci pátrat po osobě s jeho předchozím vzhledem.

Nebyl si jistý, jestli si ho Hvězdný vlk, který po něm vystřelil, stačil prohlédnout tak, aby ho dokázal popsat, ale riskovat se nikdy nevyplácelo.

Jeden z příslušníků rodové stráže na něho zavolal, aby zůstal stát. Xenoťan už neměl čas; podstatná teď byla rychlost, nikoli utajení. Zkoncentroval se a jeho upravené tělo patřičně zareagovalo. Čas jako by se zpomalil, když se jeho chemicky zdokonalené reflexy zrychlily. Xenoťan se ocitl před strážcem tak rychle, že ten stačil sotva pozvednout zbraň. Vrazil prsty do mužových očních bulv a zatlačil je hluboko do důlků. Jeho nehty ostré jako břitvy je současně obě prořízly.

Jak muž padal k zemi, udeřil ho Xenoťan hřbetem ruky do krku a rozdrtil mu průdušnici.

O chvíli později už byl kus odsud a pospíchal chodbou dál za svým zamýšleným cílem. Byl odhodlán nenechat si jej podruhé během této noci uniknout.

„To už bylo lepší,“ řekl Haegr se spokojeným mlasknutím, když se rozhlédl po zmrzačených tělech, která se povalovala po bojišti. Ragnar vylezl zpoza narychlo zhotoveného krytu aby zkontroloval oblast před nimi. Kolem vstupu do Sklepení ležely hromady mrtvol. Pach hořícího exotického dřeva ho dráždil v nose. Mrtví byli všude.

„Jsem si jistý, že si během několika minut užiješ ještě hodně zábavy,“ řekl Ragnar. „Myslím, že už slyším, jak se blíží další z těch maniaků.“

„Máš pravdu, mladý Ragnare. A musím přiznat, že na to, jak jsou slaboučcí, neprodávají své životy lacino. Rvou se jako d'ábli.“

„Určitě by je potěšilo, kdyby tě mohli slyšet.“

„To by mělo, když to říká mocný Haegr.“

Během několika posledních minut se situace valem zhoršovala. Fanatici organizovaně znovu a znovu útočili na jejich pozici. Většina strážců už utrpěla nějaké zranění. A očekávané posily stále nedorazily. Byli doslova uvězněni na místě. Jediným pozitivem bylo, že se žádnému z nepřátel dosud nepodařilo proniknout do komory, kde se ukrývala celestarcha s Gabriellou; zatím všechny pokusy o to úspěšně odrazili.

Haegr měl pravdu. Jejich protivníci bojovali opravdu dobře. Ragnar byl jejich organizovaností až překvapen. Pochyboval o tom, že by se rozhodli zaútočit na jejich pozici v tak velkém počtu pouhou náhodou. Někdo jim velel. Jak hluboko až sahala korupce v rodu Belisarius? Ostatním se zjevně honilo hlavou totéž. Ragnar věděl, že podobné myšlenky mají paralyzující a demoralizující účinek a činí jejich řady zranitelnějšími vůči nepříteli.

„Nikdy by mě nenapadlo, že si právě tady tak skvěle zabiju,“ pochvaloval si Haegr. „Vypadá to, že Sklepení je nakonec přece jenom k něčemu dobré.“

Ragnara zauvažoval, jestli Haegr ví o mutantech. Zajímalo by ho to?

„Někdo si s přípravou tohoto útoku dal hodně práce,“ projevil Haegr pro něj nezvyklou bystrost. Zase má pravdu, pomyslel si Ragnar. Zítřejší schůzka rady Navigátorů byla důvodem, že k útoku muselo dojít této noci. Kdyby celestarcha zemřela, byl by rod Belisarius bez vedení a jeho spojenci uvrženi ve zmatek.

V této situaci a při smrti tolika Starších by volba nového představitele úřadu celestarchy trvala týdny, ne-li měsíce. Jestli měl v tomhle prsty Cezare, mohl by využít situace a nabídnout Navigátorům, stojícím tváří v tvář nečekané a zlověstné hrozbě, silné vedení a učinit ze svého syna jednoho z nejvyšších lordů Terry. Tím by docílil tak významného vítězství, jakého se žádnému z velkých rodů Navigátorů za posledních dva tisíce let dosáhnout nepodařilo, a jeho moc by se tak stala neotřesitelnou. Ragnar si uvědomil, že příliš popustil uzdu své představitosti, aniž by měl nějaké důkazy, kterými by své závěry mohl podložit. Nicméně všechno do sebe krásně zapadalo. Jedinou vadou jeho teorie bylo, že za útokem se nutně nemusel skrývat rod Feracci; kterýkoli jiný z velkých ambiciózních rodů by posloužil stejně. Jediné, co mohlo jeho domněnky potvrdit nebo vyvrátit, byly zítřejší volby na navigátorský trůn.

„Takže bychom se měli postarat, aby se jim ho nepovedlo dovést do konce.“

„Dobře řečeno, mladý Ragnare. Hodně dobře řečeno.“ Haegr se zašklebil a odhalil tak své masivní tesáky. Ragnar si náhle uvědomil, proč ho Torin tak respektoval. Haegr byl možná primitiv, surovec bez špetky citu pro diplomacii, ale na druhou stranu byl tento obr přesně tím typem člověka, kterého byste si přáli mít v nesnázích po svém boku. Nedával najevo žádnou nejistotu ani strach a nikdy nepotřeboval, aby ho někdo uklidňoval. Byl přesně takový, jaký vypadal - nebojácný. Dost možná byl šílený, ale byl to opravdu skvělý válečník.

„Jediná cesta k lady Julianě vede přes mou mrtvolu,“ prohlásil Ragnar slavnostně.

„A nejdřív se budou muset dostat přes tu mou,“ dodal Haegr. „Nedovolím, aby mi nějaký mladý štěně ukradlo slávu, která mi právem náleží.“

Ragnar se rozesmál a rozhlédl se po tom masakru kolem sebe, po mrtvých a zapáchajících tělech, trupech zbavených končetin i stopách po kulkách na mramorových zdech. Nasál odporný zápach boje zuřícího v palácových chodbách: zápach vyhřezlých vnitřností a laserem spáleného masa, prolité krve a exkrementů. Neviděl nic, co by byť jen vzdáleně připomínalo slávu. Jeho teorie byly velice důvtipné, ale na jejich potvrzení bude muset počkat do zítřka. Nyní bylo hlavní udržet celestarchu naživu, protože pokud se jim to podaří, spiknutí vyjde naprázdno a Belisariové budou moci vrátit úder. Možná se jim dokonce podaří vystopovat, kdo tohle všechno má na svědomí, a pomstít se.

Vlastní zoufalství ho překvapilo. Nikdy by ho nenapadlo, že by se věci mohly tak rychle pokazit. Až do dnešního večera považoval moc rodu Belisarius za neotřesitelnou. Navigátoři se zdáli být tak bohatí a mocní, ale ani jejich spojenectví s Vlky je nechránilo před propastí zapomnění, na jejímž okraji nyní, chvíli před rozbřeskem, balancovali. Uvědomil si, že v rozsáhlé mašinérii Imperiální moci nepředstavuje tento rod nic než jediný bezvýznamný čep, stejně jako jeho kapitula. Nebyla to právě příjemná myšlenka.

„No, vypadá to, že máme další návštěvu,“ zavrčel Haegr. „Asi bychom se radši měli připravit na její uvítání.“

Xenoťan sbíhal dolů a před sebou slyšel rámus bitevní vřavy. Byla to dlouhá noc, ale už se chýlila ke svému konci. Ještě chvíli a celá záležitost bude vyřízena. Naposledy si ještě zkontroloval zbraně a pak se rychle rozběhl za svým cílem. Vpředu zaslechl vlčí vytí.

Ragnar udeřil nejbližšího z fanatiků jílcem svého meče na a poslal ho v nedokončené piruetě k zemi. Bolterové náboje do pistole mu došly a v boji muž proti muži nemělo smysl sahat po nějaké dalekonosné zbraně. Namísto toho se zmocnil meče jednoho z padlých a nyní se jím oháněl levačkou, zatímco v pravé ruce svíral svůj rotomeč.

Síla útoku ho donutila vylézt z úkrytu za provizorní bariérou a pustit se do boje. Nyní se proplétal bitevní vřavou a šířil kolem sebe smrt a zkázu. Chvilími zahlédl Haegra, který řádl mezi nepřáteli jako šílený býk vypuštěný na přeplněném tržišti. Všude kolem nich umírali další a další útočníci, ale oba Vlci už byli poslední překážkou v jejich postupu. Většina strážců padla a dovnitř se bezhlavě a jako v transu valili další a další fanatici.

Mohlo to být ilegálními bojovými drogami, které všichni žvýkali, ale Ragnar byl přesvědčený, že by se chovali stejně i bez nich. Jenom by možná nebyli tak neúnavní, zuřiví a silní. Haegrovi to bylo jedno. Smál se, když jeho kladivo rozbíjelo lebky fanatiků, jako kdyby to byly vaječné skořápky, a bez znatelné námahy jim drtilo žebra. Vousy i hrudní pancíř měl zmáčené krví. Krev mu kapala i z obličeje, takže vypadal jako nějaký zuřivý démon.

Přes svou rozložitou postavu se pohyboval tak rychle, že žádný z útočníků neměl čas na něho zamířit a jen málokdo mu dokázal zasadit nějakou ránu. Najednou, jakoby odnikud, přilétla šipka. Trefila obrovo čelo a zabodla se do něj. Na okamžik se zdánlivě nic nedělo, pak se však v Haegrových očích objevil výraz šoku. Obr ztuhl a vyvrátil se dopředu, jako když padá podťatý dub.

Kdyby Ragnar nevěděl, že něco takového není možné, myslel by, že byl jeho druh sražen k zemi nějakým ohavným jedem. Koutkem oka něco zahlédl a vrhl se bez zaváhání vpřed. Tělem rozrazil řadu nepřátelských válečníků před sebou. Těsně kolem ucha mu prosvítl šipka.

Výkřik z míst, kde ještě před chvílí stál, mu prozradil, že někdo jiný takové štěstí neměl. Ohlédl se a spatřil muže svíjejícího se na zemi ve smrtelné agonii. Jeho tvář rychle modrala a svaly se mu pod pokožkou vlnily jako zmučení hadi.

Ragnar znovu vyrazil vpřed a další šipka se odrazila od jeho zbroje. Zachytil jemný pach, nepatrný závan neuvěřitelně odporné směsi toxinů. Zuřivě se rozhlédl kolem sebe, ale muže, který po něm střílel, se mu objevit nepodařilo. Žádná normální lidská bytost se nemohla skrývat před jeho smysly. Pochopil, že zabiják právě dorazil.

Xenoťan zaklel. Nečekal, že mladý Vlk bude reagovat tak rychle. Jak se ho opakovaně snažil zasáhnout, když už byl na útěku, vyplýval zbytečně mnoho svých šipek napuštěných drahocným jedem, a přesto ani jednou neuspěl. Podařilo se mu jen zabít půl tuctu vlastních mužů.

Co teď, pomyslel si? Nemohl si dovolit plýtvat časem. Pokud měl zabít celestarchu, musel se dostat přes barikádu a do Sklepení teď hned. Rozběhl se ke vchodu.

Koutkem oka Ragnar zahlédl vysokého, černě oděného muže, který se pohyboval tak rychle, že viděl jenom jeho rozmazaný obraz. Přeskočil barikádu a běžel ke vchodu do vnitřního Sklepení.

Na normálního člověka se cizinec pohyboval příliš rychle. V jeho bleskových pohybech bylo něco hmyzího. Ragnar pochopil, že se jedná o očekávaného zabijáka a že jestli ho někdo nezastaví, vnikne do komory, kde se skrývala celestarcha. Mužům, kteří ji střežili, velkou šanci nedával. Přišel čas, aby dostal svým závazkům.

Rozběhl se za mužem v černém ve snaze ho zastavit. Zcela přitom ignoroval okolní fanatiky, v tom ohledu se plně spolehl na svou zbroj. Když zabijáka doháněl, sekl po něm svým rotomečem, doufaje, že se mu podaří zasáhnout ho do páteře. Skoro by se mu to bylo povedlo, ale zabiják v poslední chvíli skočil vpřed a pružně, skoro jako kdyby neměl v těle jedinou kost, se jeho ráně vyhnul. Vzápětí se vrhl stranou, převalil se kotoulem vpřed a v letu zasadil Ragnarovi kop, kterým ho srazil hlavou napřed do

komory.

Ragnar musel pustit svůj rotomeč, aby se sám neporanil o jeho zuby. Dopadl do kotoulu a okamžitě vyskočil na nohy. Rotomeč klouzal po mramorové podlaze komory a zastavil se u protější stěny. Ragnar se po něm okamžitě vrhl, ale zabiják byl připraven. Jeho bota zasáhla Ragnara do brady takovou silou, že by to komukoli jinému okamžitě zlomilo vaz. Ragnar opět zavrával a zabiják ho lehce přeskočil. Hvězdný vlk byl silou a mrštností svého protivníka upřímně ohromen. Se silnějšími protivníky se už setkal, ale žádný z nich nebyl tak rychlý. Tento cizinec v sobě smrtícím způsobem kombinoval obě tyto vlastnosti.

Zabiják Ragnara ignoroval a hnál se přímo za svým cílem. Strážci byli rychlým sledem událostí naprosto dezorientovaní a protože nechtěli zasáhnout Ragnara, ani se nepokusili střilet.

„Palte!“ zaječel Vlk a vrhl se po nepřítelově kotníku. Podařilo se mu ho uchopit, ale cizinec sebou smýkl a pokusil se mu vytrhnout. Ve stejném okamžiku je zasypal déšť kulek. Několik z nich zasáhlo Ragnarovu zbroj, ale on své sevření nepovolil.

Xenoťan zaklel. Co ještě bude muset udělat, aby se toho štěněte konečně zbavil? Schytl už tolik ran, že by to dokázalo zabít deset obyčejných mužů, ale vrhal se po něm znovu a znovu. A co hůř, zatím se mu dařilo mařit všechny jeho pokusy dostat se až k celestarche. Uvědomil si, že udělal chybu, když skolil nejprve Haegra. Obrova zuřivost byla legendární a Xenoťan předpokládal, že představuje větší hrozbu. Teď už si tím nebyl tak jistý. Další chyba, pomyslel si, a zbývá tak málo času, abych ji napravil.

Zabijákovi se s mrštností takřka nadpřirozenou podařilo vyhnout všem kulkám a pomocí vrhače šipek, který třiml v levé ruce, střelbu opětoval. Další šipky prolétly vzduchem a Ragnar se zděsil, že by některá z nich mohla zasáhnout celestarchu. Nejspíš by se to také stalo, kdyby se mezi ni a zabijáka nepostavilo několik z jejich gardistů, kteří tak vytvořili lidský štít.

Ragnar uslyšel, jak zabiják zaklel v jakémsi cizím jazyce, pak se sehnul a sekl po Ragnarovi rukou. Úder byl veden na jeho oči. Doslova v posledním okamžiku se Ragnarovi podařilo sklonit hlavu a zabijákovy drápy rozsekly pouze pokožku na jeho čele. Ťal po zabijákovi mečem, který se mu nějak podařilo neupustit, ale nepřítel zablokoval čepel svým předloktím. Ragnar čekal, že ucítí, jak meč projíždí svaly, jenomže ten se místo toho od cizincova předloktí prostě odrazil, jako kdyby se střetl s vytvrzeným kovem. Roztrhl pouze zabijákovu plátěnou halenu. Ragnar usoudil, že zabiják musí mít nějaké podkožní brnění.

V příštím okamžiku mu zabiják volnou nohou dupl na předloktí ruky, kterou ho držel. Ragnar uvolnil s bolestným zasyknutím stisk a cizinec byl opět volný. V příštím okamžiku už letěl vzduchem, jako kdyby zemská gravitace pro něj byla jenom prázdným pojmem.

Předvedl salto nazad, přičemž nepřestával vysílat své smrtící šipky do lidské hráze chránící vládkyni rodu Belisarius. Ragnar doufal, že se mu v hradbě těl nepodařilo nalézt žádnou skulinu. Předpokládal, že touhle dobou už jed vykonal své a zasažení muži jsou do jednoho mrtví. Vztek se rozmáchl a mrštil mečem vši silou přímo po cizincově břichu, v naději, že tato oblast nebude tak dobře chráněna jako jeho paže. Zabiják se ve vzduchu otočil, sekl rukou a srazil letící čepel stranou. Meč odlétl mezi strážce a jednomu z nich proťal hrdlo. Pokud to bylo úmyslné, a Ragnar předpokládal, že ano, pak to byla ohromující ukázka koordinace.

Ragnar udělal kotoul a vytrhl jednomu ze strážců laserovou pušku. Zamířil a stiskl spoušť. Zabiják, který se neměl za co ukrýt a byl gravitací nucen pokračovat ve skoku, byl na okamžik snadným cílem. Ani jeho nelidské reflexy nemohly být tak rychlé, aby se dokázal vyhnout paprsku světla, a Ragnar ho zasáhl. Paprsek propálil látku a sežehl cizincovo maso dočerna. Nějakým způsobem se mu však podařilo udržet svou zbraň a sotva dopadl na zem, okamžitě se vrhl na Ragnara, nedbaje syčení a prskání seškvářeného tuku a svaloviny.

Příliš pozdě si Ragnar všiml nože v zabijákově zdravé ruce. Zachytil prchavý zápach smrtícího jedu, který připomínal ten, s jehož pomocí byl skolen Haegr. Zoufale zvedl ruku, aby výpad odrazil, ale cizinec se jí vyhnul a ohnal se dýkou po jeho očích. Ragnar stačil v posledním okamžiku cuknout hlavou a čepel nože ho zasáhla do tváře těsně pod okem.

Jeho svaly se okamžitě stáhly ochromující křečí. Všechny jeho smysly se jakoby přeskupily: zvuky se

změnily v barvy, světlo ve zvuk, hmat v chuť a to vše způsobem, který byl naprosto nepopsatelný. Pro někoho, kdo spoléhal na své smysly tak jako Ragnar, to byla zkušenost hraničící se ztrátou přičetnosti. Agónie bolesti ho zaplavila jako žhavá vlna, z úst se mu draly bolestné vzdechy jako šedo zelené obláčky. Cítil pichlavou bolest jedu, který mu koloval v žilách. Pro jeho zmučené a přetížené smysly se všechno změnilo v bouřící šílenství.

V zoufalé nevědomosti, zda skutečně dělá to, co si myslí, se s ústy otevřenými vrhl vpřed, zakousl se do něčeho, o čem si myslel, že je to jeho nepřítel, a obejmul to rukama. Kousal a trhal ještě dlouho poté, co ho vlny rudého šílenství zaplavily úplně a on ztratil vědomí.

DVACET ŠEST

Náhle se probral a zjistil, že hledí do tváře Gabrielly. Nad sebou viděl strop své vlastní komnaty. Zhluboka se nadechl, ale okamžitě zjistil, že s jeho čichem je něco v nepořádku. Od doby, kdy se stal Vlkem, ještě nikdy nebyl tak otupělý.

„Tak to jsem asi naživu," řekl. „Jinak bych musel předpokládat, že jste se nějakým omylem taky dostala do pekla."

„Ano," řekla. „Jsi naživu."

„A celestarcha?"

„Tě se vede vzhledem k okolnostem docela dobře a zrovna se připravuje na velké zasedání. Zdá se, že kromě volby nového nástupce trůnu bude třeba prodiskutovat spoustu dalších záležitostí."

„Co se stalo?"

„Myslím, že na to bych ti mohl odpovědět já," ozval se povědomý hlas.

Ragnar současně zachytil důvěrně známý pach. „Torine?"

„Ano, synku, jsem tady. Dorazil jsem právě ve chvíli, kdy jsi začal trhat zabijáka svými tesáky."

„Co Haegr?"

„Příliš hloupý na to, aby zemřel. V tuto chvíli svádí v kuchyni boj s koláči."

„Typický způsob, jak pospinit Haegrovo slavné jméno. Od takového žárlivého mizery, jako jsi ty, Torine, mě to vůbec nepřekvapuje," řekl Haegr. Vzápětí se v Ragnarově zorném poli objevil s hromadou masových koláčů. „Později se ti za to bohatě odměním pořádným výpraskem."

„Ten jed tě nezabil?"

„Žádný jed není dost silný, aby mě dokázal zabít," prohlásil Haegr. „Ale musím přiznat, že mě dost zpomalil. Taky to vypadá, že mi na nějaký čas otupil čich."

„Vzpamatoval se dřív než ty, protože neschytil tolik ran."

„Byl jsem v komoře před tebou!" zvolal Haegr vztekle.

„O krůček."

„Společně jsme byli tomu zabijákovi rovnocennými soupeři i přes ty jeho špinavé triky."

„Nevšimej si toho velkého tlustého lháře, Ragnare, synku. Zatočil jsi s ním tak, že tou dobou už byl skoro mrtvý."

„Ale až když ho mocný Haegr provrtal kulkou z bolteru, byl mrtvý úplně."

„Ještě nikdy jsem nebojoval s nikým takovým," přiznal se Ragnar. „Byl rychlejší než já a taky silnější. Tohle bych od nikoho nečekal, snad jen od otroků Temnoty."

„Nepochybně by o tobě řekl totéž."

„Co se stalo?"

„Když jsem dorazil, držel jsi ho tak, že se nemohl hnout, a drásal jsi jeho tělo zuby. Sundali jsme ho z tebe a pak jsme odvedli celestarchu do bezpečí."

„A zrádce?"

„Byl jím Skorpeus. Nebo to alespoň předpokládáme. Jeho mrtvolu jsme našli u bezpečnostní brány, kterou se vetřelci dostali dovnitř."

„Proč zradil svůj vlastní rod?"

„Proč to lidé dělají? Protože chtěl více moci a vážnosti a cítil se být přehlížený. Nepochybně mu Feracci slíbil, že z něho udělá nového celestarchu. Udělal by to. Ze Skorpea by nejspíš byla lepší loutka

než sluha." Ragnar cítil, že Torinovo vysvětlení není úplně pravdivé, ale zatím nedokázal poznat, co mu na něm vadí. Zatím.

„Můžeme dokázat, že za tím vším byl Feracci?" zeptal se Ragnar.

„My nevíme, že to tak bylo. Bylo by to naše slovo proti jeho. Cezare by jednoduše řekl, že si vymýšlíme a že to celé je spiknutí, jehož účelem je zdiskreditovat jeho osobu. Dokonce i ti, kteří by mu nevěřili, by ho obdivovali a obávali se ho, protože dokázal zkorumpovat jednoho z Belisariů. Jenom by to zvýšilo jeho prestiž."

„Takže jemu se nic nestane? Všichni ti lidé zemřeli úplně zbytečně?"

„Tak bych to neřekl, Ragnare," řekl Torin. „Nebude ovládat nejvyššího lorda, protože lady Juliana zablokuje jmenování jeho syna, což bylo jeho snem. Chystal se na to desítky let, to je zřejmé. A kvůli tobě neuspěl. Bude se chtít pomstít."

„Ať to zkusí," zavrčel Ragnar.

„Mluvíš jako pravý syn Fenrisu," řekl Haegr s téměř rodičovskou něžností.

„Ragnare, tvoje životní dráha bude buď krátká, nebo slavná, případně obojí," prohlásil Torin. „Během tvého velice krátkého pobytu na Terře se ti podařilo znepřátelit si jednoho z nejmocnějších mužů v Impériu. Bojím se pomyslet, co uděláš příště."

„Co ten Císařský zabiják? Jak se to vyřeší s ním?"

„Jaký Císařský zabiják?" opáčil Torin. „Vsadím se, že kdyby došlo k vyšetřování, zjistilo by se, že šlo o nějakého renegáta."

„Před několika hodinami jsi říkal něco jiného..."

„Ano, ale tohle by nám řekli na Administratu, kdybychom byli tak pošetilí, že bychom jim tuto záležitost předložili."

„To není spravedlivé."

„Život není spravedlivý, Ragnare, zvykni si na to. Ale znovu ti opakuji, můžeš se utěšovat tím, že jsme dnes v noci zruinovali ještě někoho mnohem významnějšího, než je Cezare. I z této strany lze mimochodem očekávat důrazný projev nelibosti."

„Přál bych si něco víc."

„Neboj se, Ragnare," řekl Haegr. „Určitě se brzy objeví něco nového, do čeho se budeš moct zakousnout."

„Pokud to bylo míněno jako vtip," řekl Torin, „pak to nebylo moc směšné."

Haegr začal řvát smíchy a Ragnar se k němu musel přidat.

Ve dveřích se objevil Valkoth. „Ještě pořád se povaluješ, co?" řekl nevrle. „Tak koukej vstávat z postele a připrav se na plnění svých povinností. Potřebujeme tě v audienční síni."

Ragnar vstoupil do audienčního sálu. Cítil se už téměř v pořádku. Smysly se mu už zase začínaly vracet. V síni to vypadalo přesně tak, jak si pamatoval od minula. Ostatní členové jednotky Vlčí břit stáli podél stěn. Všichni se tvářili potutelně, jako kdyby věděli něco, o čem Ragnar neměl ani tušení.

Celestarcha sedící na trůnu upřela na Ragnara vážný pohled. Vypadala starší a v jejich očích se zračil zármutek a zlost, které tam při jejich prvním setkání nebyly. Rozpřáhla ruce ve vznešeném gestu.

„My všichni jsme se tady sešli kvůli tobě, Ragnare, a tvé statečnosti, která zabránila zničení našeho rodu."

„Konal jsem pouze svou povinnost, jak jsem se zavázal," odpověděl Ragnar.

„Ní méně, Belisariové jsou ti zavázáni svou vděčností a já jsem připravena dát ti najevo své uznání."

Ragnar mlčel. Cokoli jiného by bylo příliš troufalé.

„Když jsi bojoval za naši ochranu, přišel jsi o svůj meč. Je na nás, abychom ti dali nový." Pokynula rukou a dva ze strážců předstoupili s obrovskou zbraní popsanou magickými runami. Byla starobylá a nádherná, taková, jaké už dávno nikdo nedokázal vyrobit. „Vezmi si jej," řekla.

Ragnar natáhl ruku a sevřel jílec zbraně. Meč mu vklouzl do ruky, jako kdyby byl vyroben právě pro něho. Byl skvěle vyvážený. Z run vyzařovala podivně chladná aura.

„Děkuji vám," řekl Ragnar. To bylo vše, co ze sebe dostal.

„Tento meč byl zhotoven v dobách Císařových, jedním z prvních členů Vlčího břitu. Patřil Skanderovi,

ted' patří tobě. Dokaž, že jsi jej hoden."

„Vynasnažím se."

„Ted'," pokračovala celestarcha, „nás čekají jiné povinnosti. Musíme se odebrat na shromáždění a dohlédnout na to, aby byl správně zvolen nový nástupce trůnu. Pánové, budete-li tak laskaví a doprovodíte nás, odcházíme."

Vlci obklopili vládkyni rodu Belisarius a vydali se na setkání, které rozhodne o osudu Navigátorů po několik příštích generací.

EPILOG

Podivný pach vytrhl Ragnara z jeho zasnění. Zvedl hlavu. Byla noc a temnotou se ozývaly zvuky vzdáleného masakru. Ragnarovi se zdálo, že se přibližují. Všude pobíhali vojáci a připravovali se k bitvě. Někteří pospíchali směrem k předním pozicím. Poblíž si Urlec a ostatní Vlci kontrolovali své zbraně. Zdálo se, že jsou připraveni se okamžitě vrátit zpátky do boje. Do nosu ho udeřil jemný pach, ze kterého se mu ježily chlupy.

Podíval se na svůj meč, neochotný opustit své vzpomínky na dávné události, své přátele i nepřátele. Někteří z nich už zemřeli. Jiní ztratili svou čest. Některé potkal ještě podivnější osud. Zamyslel se nad zvláštními souhrami okolností, které ho dovedly k tajným pravdám o zabijákovi oné dávno uplynulé noci. Byl to příběh, který se nikdy nedostane do análů kapituly. Pokrčil rameny, usmál se a zvedl se ze země. Je dobré nezapomínat na minulost, pomyslel si, na to, odkud člověk přichází a na dlouhou vzdálenost, kterou musel urazit, ale teď je tady přítomnost. Pach, který zachytil, prozrazoval blízkost nepřátel. Když ho jeho muži uviděli vstávat, zvedli se také a začali si připravovat zbraně. Gestem jim naznačil, aby byli obezřetní. Bez zaváhání zareagovali, naskákali do zákopů a opatrně vyhlíželi do tmy.

Nedaleko dopadl dělostřelecký granát a země se zachvěla. Výbuch zvedl ze země obrovský mrak hlíny a několik mužů srazil k zemi. Odvetná palba rozsvítila oblohu. Ragnar opět nasál vzduch. Cítil v něm stopy magie. Cizí energie proudily všude kolem. Zdálo se, že přívrženci Chaosu nebyli dosud poraženi.

Usilovně se snažil odhalit zdroj svého neklidu. Ted', když si ho byl vědom, bylo jednodušší jej analyzovat. V nedalekém lesíku spatřil obrovské postavy Hvězdných pěšáků v brnění. Tihle nepatřili k jeho kapitule ani nebyli oddaní Císaři. Museli skrývat svůj postup pod pláštěm magie, napadlo ho. Zdálo se, že chystají odplatu za jeho předchozí překvapivý útok. Ragnar cítil, že rozumí. Tohle ráno představovalo pouze jednu bezvýznamnou potyčku v nekonečné válce mezi Impériem a Chaosem, mezi Hvězdnými vlky a Tisíci syny. Takový byl princip vesmíru - bezpočet bojujících frakcí a nekonečných svárů. Po komnetu dal svým mužům tichý rozkaz, aby se připravili. Když budou jednat rychle, může se jim podařit zvrátit tenhle zákeřný útok ve svůj prospěch.

„Pal!" vykřikl a poslední stopy jeho vzpomínek byly od vanuty vichrem nového boje. Čekala ho válka, kterou musel vyhrát. Vždy ho čekala nějaká další válka, kterou musel vyhrát.

O AUTOROVÍ

William King se narodil ve skotském Stranraeru v roce 1959. Jeho krátké povídky se objevovaly v různých výběrech, antologiích a časopisech Interzone a White Dwarf. Nejen českým čtenářům je znám především jako autor příběhů o Gotrekovi & Felixovi a o Hvězdném vlku Ragnarovi.

Rád cestuje po Evropě a Asii, ale žije v Praze. V současné době pracuje na fantasy trilogii, odehrávající se ve světě ovládaném temnými elfy. První díl s názvem Andělé smrti vyjde brzy i u nás.

William King

VLČÍ BŘIT

Z anglického originálu Wolfblade,

který vydal v Black Library

Games Workshop Ltd.,

přeložila Martin Novák.

Ilustrace na obálce Geoff Taylor,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčů 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2005 jako svou 170. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.
Cena: 209 Kč
ISBN 80 - 7332 - 059 - 2